

Phi Ưng Chương

Contents

Phi Ưng Chương	1
1. Chương 1: Nợ Máu	2
2. Chương 2: Thất Giác Truy Hồn Đình	5
3. Chương 3: Thiếu Nữ Áo Đen Bịt Mặt	14
4. Chương 4: U Linh Huyết Kie6'm Khách	20
5. Chương 5: Ngân Hà Tiên Tử	25
6. Chương 6: Nỗi Oan	32
7. Chương 7: Truy Tầm Hung Thủ	38
8. Chương 8: Tiếng Đàn Ma	44
9. Chương 9: Hỏa Long Thần Công	50
10. Chương 10: Truyền Thụ Tuyết Kỹ	60
11. Chương 11: Ác Ma Đền Tội	68
12. Chương 12: Mỹ Nhân Kế	74
13. Chương 13: Các Mộng Sơn	83
14. Chương 14: Lối Vào Các Mộng Sơn	90
15. Chương 15: Xuyên Tâm Đai	97
16. Chương 16: Máu Tiếp Tục Đổ	102
17. Chương 17: Những Cuộc Ác Chiến	108
18. Chương 18: Sát Nữ Ma Vương Đền Tội	115
19. Chương 19: Máu Nhuộm Tuyền Sơn Mộ	120
20. Chương 20: Thân Này Vĩ Xé Làm Hai	131

Phi Ưng Chương

Giới thiệu

Bằng!. . . Bằng!. . . Bốn luồng chương lực hùng mạnh tựa thác đổ đánh vào nhau, vang lên hai tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-ung-chuong>

1. Chương 1: Nợ Máu

Bằng! ... Bằng! ...

Bốn luồng chưởng lực hùng mạnh tựa thác đổ đánh vào nhau, vang lên hai tiếng nổ như sét động.

Đôi bên bị áp lực của đối thủ buộc thối lui về sau ba bước, bốn ánh mắt bắn ra những tia hung quang rợn người.

Hồng Diện Lão Ma giọng hách dịch hỏi:

- Lão chột, mi có nhận ra ta chẳng?

Thất Độc Thần Chưởng nhếch môi cười lạnh:

- Hoàng Thiếu Phong. Hạng người ma đầu như ngươi cũng bày đặt lên giọng dạy đời ư?

Hồng Diện Lão Ma Hoàng Thiếu Phong ngửa cổ cười khanh khách:

- Tổng Kiệt, hôm nay ta đến đòi mạng mi, cả vốn lẫn lãi.

Thất Độc Thần Chưởng Tổng Kiệt nhướng mắt nhìn đối phương, cười khẩy:

- Cũng với lời nói như hai mươi năm về trước ta đã nói với ngươi, Bạch Vân Vân không phải do ta hãm hại. Nàng đã tự vẫn và thật tình ta vẫn không yêu nàng ...

Hồng Diện Lão Ma quát to, ngắt ngang lời Thất Độc Thần Chưởng:

- Mi nói láo! Bạch sư muội vì mi mà chết, nàng quá si tình mi đến đổi khùng khùng điên điên rồi cuối cùng nhảy sông tự tử.

- Hai mươi một năm trước, Bạch Vân Vân bị Vạn Niên Băng Nhai hãm hiếp tại khu rừng hoang, tình cờ ta đi ngang qua và giải cứu nàng. Nàng đâm ra mến tài ta rồi yêu đơn phương, nhưng lúc đó ta đã có vợ, làm sao ta đáp lại tình yêu của nàng được. Rồi sau đó nàng về tương tư và cuối cùng nàng chết như người đã biết.

Hồng Diện Lão Ma gằn giọng thốt:

- Hôm nay lão phu đến đây với hai mục đích, nếu mi thực hiện một trong hai mục đích lão phu nêu ra đây thì mạng mi mới được bảo toàn.

- Mục đích gì?

- Thứ nhất, mi phải cưới Bạch Vân Vân. Thứ hai, mi dựng bàn thờ để cúng vái nàng.

Thất Độc Thần Chưởng cười sắc lạnh:

- Hạng người xoàng xĩnh như mi mà cũng ra điều kiện với ta ư?

Bị đối phương khinh miệt, Hồng Diện Lão Ma như lửa rươi thêm dầu, phất mạnh ống tay áo, quát to:

- Vật trong tay lão phu sẽ dạy i biết cách lễ phép với Hồng Diện Lão Ma.

Một luồng ngân quang lóng theo câu nói của lão lóe lên như một đường chớp xẹt, kèm theo một đạo mãnh phong ồm ồm như núi phủ chụp xuống đỉnh đầu Thất Độc Thần Chưởng.

Trước thế tấn công như vũ bão của địch nhân, Thất Độc Thần Chưởng vẫn ung dung, ngón giữa tay phải đồng thời xỉa điểm thẳng vào luồng ám khí của đối phương vừa phóng ra.

Một âm thanh khe khẽ vừa thoát ra, ba chiếc phi đao của Hồng Diện Lão Ma vừa tung ra vụt tắt mất. Ba ngọn phi đao nọ gãy làm đôi rơi xuống đất.

Hồng Diện Lão Ma kinh hoàng thất sắc, gương mặt đang đỏ hồng sạm đen, bật lùi luôn năm bước, thất thanh kêu lên:

- Lôi Phong Chỉ!

Thất Độc Thần Chưởng hất hàm khinh miệt:

- Hoàng Thiếu Phong, thế nào? Người dạy ta hay để ta dạy người cách đối xử lễ phép?

Miệng hỏi, thân hình ông ta thoát một cái đã mất dạng.

Hồng Diện Lão Ma táng đờm kinh tâm, định quay người về sau, nhưng đã muộn, một luồng kinh phong như ngọn sóng thần đã cuộn cuộn ập đến sau lưng.

Bị trúng phải ngọn Bách Hồ Đào Tâm Chưởng của Thất Độc Thần Chưởng, thân hình của Hồng Diện Lão Ma bị đẩy về trước tám bước, máu từ miệng bắn ra thành vòi.

Thất Độc Thần Chưởng từ từ tiến tới, hữu thủ chậm chậm giơ lên cao ...

Hồng Diện Lão Ma quay người lại, không khỏi lạng người khiếp hãi, than thâm:

- Xong đời ta ...

Bỗng từ trên vút cao, một bóng người sà vút xuống, đông dặc hét lớn:

- Dừng tay ngay!

Hồng Diện Lão Ma giật mình nhấc mắt nhìn lên. mừng rỡ kêu:

- Đại sư huynh đến thật đúng lúc. Xin hãy vì Bạch Vân Vân mà báo thù.

Té ra người vừa đáp xuống giữa trận kia chính là Tế Đài Hán Tử, đại đệ tử của Huyết Ma Phong Trần, danh chấn giang hồ, võ công siêu đẳng khó nổi ước lượng, tuổi chừng lục tuần, vóc người tầm thước, ánh mắt bắn ngời tia đậm quang, vừa thoáng nhìn qua là biết ngay một tay hảo sắc.

Tế Đài Hán Tử nhướng mày cười lạnh:

- Mọi việc ta đã nhìn thấy.

Dứt lời lão giữ đôi tay áo tía, ung dung đến trước mặt Thất Độc Thần Chưởng, bước chân của lão nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, đôi chân dường như chẳng dính đất, chớp mắt đã cách Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt không hơn năm bước.

Thất Độc Thần Chưởng thâm nhủ:

“Bước chân của y trông rất chậm chạp, nhưng tốc độ lại kỳ thực nhanh chóng khó lường. Kinh công của lão này đáng ngại thật ...”.

Tế Đài Hán Tử cắt đứt luồng suy nghĩ của Thất Độc Thần Chưởng, thét hỏi:

- Lão chốt, Bạch sư muội phải chăng do mi sát hại?

Thất Độc Thần Chưởng dừng dừng nói:

- Đây là tự nàng đi tìm cái chết.

Tế Đài Hán Tử hừ lên một tiếng giận dữ:

- Chính mi là hung thủ!

Thất Độc Thần Chưởng giận đến tái mặt, trợn mắt quát lại:

- Hãy nằm xuống này!

Lồng với tiếng quát, đôi tay của Thất Độc Thần Chưởng đồng thời vung mạnh ra liên tiếp bảy chiêu ...

Liên theo đó, bảy ánh hào quang đột nhiên tỏa rộng chập chờn như bức màn chướng khí màu xanh chụp thẳng vào đối phương.

Hừ lên một tiếng như sấm rền, Tế Đài Hán Tử chẳng cần tránh né, tiến lên hai bước, ngón trở bàn tay phải điểm thẳng vào màn chướng khí xanh rờn.

“Bình ...”.

Một âm thanh chát chúa nổ lên, luồng hào quang bị chỉ phong của Tế Đài Hán Tử làm rã phân rồi hợp lại. Song phương đồng thời thối lui năm bước.

Bảy chiêu thức mà Thất Độc Thần Chưởng vừa thi thố có tên là Thất Độc Thần Chưởng. Vì vậy giang hồ mới đặt ngoại hiệu cho Tống Kiệt là Thất Độc Thần Chưởng.

Sắc mặt Thất Độc Thần Chưởng vụt rần lại, thân hình vừa chớp động, thế chưởng thứ hai đã lao đến đối phương như chớp giạt.

Tế Đài Hán Tử nhếch môi cười miệt thị, hữu thủ cấp tốc xòe rộng ra, pháp phối xoay tròn ba vòng tạo thành một màn bóng chưởng cứng rắn tựa vách sắt tường đồng, chặn ngăn lấy thế chưởng của Thất Độc Thần Chưởng.

Đôi bên sáp mặt nhau, người thủ kẻ công, chớp mắt đã giao tay năm chiêu. Chiêu thế công, phòng của hai đối thủ uy mãnh và thần tốc, mừng tượng như điện lóe, sấm chớp.

Thất Độc Thần Chưởng âm thầm khiếp hãi, không ngờ võ công đối thủ cao siêu đến thế.

Ông hừ lên một tiếng lạnh nhạt, đôi tay lại vung mạnh, bảy đạo hào quang lóe ngời rực rỡ, hung mãnh như bảy thót giao long, từ trên không bổ rút xuống, xĩa vào các yếu huyệt của Tế Đài Hán Tử.

Thoáng thấy đối phương thân hình nhoáng động, Tế Đài Hán Tử nhắc cao thân ảnh theo thế Hạc Cô Luân Vũ, đôi tay đồng thời xòe rộng, tỏa ra ánh bạc tựa sao giăng, mười ba thức Thập Tam Chưởng từng chiêu nối tiếp tung ra như mưa cuồng gió dữ ...

Thất Độc Thần Chưởng vận khí vào Đan Điền thét lên một tiếng long trời, bảy chiêu Thất Độc Thần Chưởng vũ lộng không ngừng.

Thoáng mắt, hai đối thủ đã liên công hơn ba mươi chiêu. Chiêu thế của song phương đều hiểm hung, mong muốn kết liễu đối phương sớm chừng nào tốt chừng nấy. Mỗi chiêu xuất thủ của hai người đều nhắm vào các huyệt đạo yếu hại của đối phương kích tới.

Hai đối thủ giao đấu thêm trăm hiệp nữa, sự hơn kém đã bắt đầu tỏ tường.

Chiêu thế của Thất Độc Thần Chưởng tung ra tuy tuyệt kỹ nhưng nội lực đã sút giảm lần lần, tay chân ông đã bắt đầu chậm lại, lực phát ra chỉ còn bảy phần mười so với bình thường.

Tế Đài Hán Tử là đệ tử chân truyền của Huyết Ma Phong Trần và hơn nữa lão vừa tìm được một dược thảo quý hiếm nên nội lực càng gia tăng gấp bội, càng đấu càng hăng, dần dần chiếm thế thượng phong, và áp đảo đối phương suýt chút nữa là mất mạng.

Tế Đài Hán Tử thắng thế, quát to:

- Lão già khốn kiếp, nếu hôm nay lão phu không trả được món nợ của Bạch sư muội hai chục năm trước, Tế Đài Hán Tử này thề chẳng trở về Lai Thế.

Lời vừa thốt dứt, kèm với tiếng thét như thú điên, đôi tay hươ nhanh vào không khí, một màn chưởng phong phủ chụp xuống đối thủ.

Thất Độc Thần Chưởng vội soạt bước lách mình.

Song đã chậm ...

Ông rú lên một tiếng đau đớn, máu óc bắn phọt cả ra ngoài, khuỷu xuống chết liền khi ấy.

Hốt nhiên, một tiếng quát như sấm vang lên, át cả tiếng cười đang lồng lộng trỗi lên từ cửa miệng của Tế Đài Hán Tử, tiếp theo tiếng quát là âm thanh của cầm hờn:

- Hung thủ, mi phải đền tội!

Hồng Diện Lão Ma giật mình, định thần nhìn kỹ, thấy một thiếu niên thân pháp cực kỳ siêu tốc, từ xa lao đến cuộc diện.

Đang cơn đắc thắng buông chuối cười lồng lộng, nghe tiếng quát, Tế Đài Hán Tử giật mình ngưng tiếng cười, quay nhìn người thiếu niên vừa xuất hiện, vận chiếc áo màu trắng.

Thiếu niên nọ khí khái thập phần siêu phàm, đôi mắt tinh quang ẩn hiện phong thái凛冽, môi hồng mặt ngọc, vóc dáng khôi vĩ, trên tay lăm lăm thanh trường kiếm, tuổi độ chừng mười lăm.

Tế Đài Hán Tử không thể nhận ra thiếu niên là ai, liền quát hỏi:

- Tiểu tử là ai?

Thiếu niên áo trắng cảm phần đáp:

- Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chương Tổng Kiệt.

Tế Đài Hán Tử chưa chút nói:

- Nhỏ cở phải dứt chồi! Mạng mi quả là vẫn số.

Lời vừa thốt dứt, Tế Đài Hán Tử nhảy xổ tới, đồng thời tay phải tổng ra một chương.

Thiếu niên áo trắng nhún người nhảy sang mé tả, đồng thời xĩa tới đối phương một kiếm nhanh như sét búa.

Tế Đài Hán Tử ung dung khê né mình sang một bên, nhếch môi cười khở:

- Tiểu tử. Chiêu thứ nhì đây!

Mộc Tượng Càn Khôn Chương được Tế Đài Hán Tử hỏa tốc búa ra nhanh như đường chớp giật.

Thiếu niên áo trắng Trầm Miên Tích lần này thì không tài nào tránh kịp, hự lên một tiếng, loạng choạng người rồi ngã vật xuống đất.

Tế Đài Hán Tử lướt nhanh người tới, bàn tay phải giơ lên cao từ từ bỏ xuống.

Đúng lúc đó, một bóng đỏ từ trên không trung lao xuống, đá mạnh vào người Tế Đài Hán Tử.

Đang lúc bất phòng, Tế Đài Hán Tử bị trúng một cước của bóng đỏ nọ, té nhào sang bên phải.

Nhanh như làn điện chớp, bóng đỏ xốc Trầm Miên Tích lên hai tay, lao vù đi như vệt bóng mờ.

Tế Đài Hán Tử thoảng giật mình, đứng phắt ngay dậy, lấy lại bình tĩnh, vừa đuổi theo vừa quát to:

- Chạy đi đâu cho thoát?

Khi ấy, trên nhánh cây cao xa xa, hắc y thiếu nữ cấp tốc nói với nam nhân áo trắng ngồi bên cạnh:

- Nhanh lên! Đuổi theo Tế Đài Hán Tử ngay!

Nam nhân áo trắng gật đầu, đoạn cả hai gỡ khinh công tuyệt đẳng đuổi theo ...

2. Chương 2: Thất Giác Truy Hồn Đình

Đi một đỗi khá xa, bóng đỏ quay nhìn lại phía sau, không thấy bóng dáng Tế Đài Hán Tử, vội dừng chân quan sát thương tích của Trầm Miên Tích.

Trông thấy cậu ta khoe miệng rỉ máu hai vết dài, bóng đỏ liền hỏi:

- Người bị thương có nặng không?

Trầm Miên Tích từ từ mở mắt ra, chưa kịp nói lời nào, bóng đỏ nghe tiếng quát tháo rền trời từ xa, vội phóng sang mé tả chui vào rừng rậm.

Đi miết, đi miết, cho đến khi trời ngã hoàng hôn, bóng đỏ thấy trước mặt mình một tòa lâu đài hoang phế đã lâu, vội vàng phóng ngay vào.

Vừa đặt Trầm Miên Tích xuống nền đất, bóng đỏ nghe tiếng chân người vang lên từ bên ngoài, vội vã ôm cậu ta chui vào xó góc ẩn núp.

Lúc ấy cậu ta mới hay người cứu mạng mình là một thiếu phụ trung niên rất đẹp và cũng rất xa lạ mà cậu ta chưa hề gặp qua lần nào.

Chợt bên ngoài phóng vút vào hai người áo đen, mỗi tên lôi ra trong người một chiếc lư hương, nâng cao khỏi đầu và chạm rãi song song tiến đến giữa đại sảnh, xướng to:

- Hỏa Đăng Giáo kinh động giang hồ!

Thanh âm vừa lạnh lạnh vừa rền dội kéo dài, khiến người nghe có một cảm giác rờn rợn âm u ...

Khi đó, Trầm Miên Tích cũng đã phần nào bạo胆, qua kẽ hở của chiếc thùng gỗ nhìn ra ...

Những diễn tiến trước mắt khiến cậu ta rung mình luôn mấy lượt.

Gian đại sảnh vốn đã hoang vắng lạnh lùng, giờ đây bỗng nhiên trong cùng một lúc, lại thêm hai bộ mặt dữ dằn đanh ác của hai gã áo đen, đứng lăm lăm nơi giữa sảnh, bảo sao cậu ta không thất sắc kinh mang?

Không đành được tính hiếu kỳ, cậu ta khẽ nhỏ giọng hỏi thiếu phụ áo đỏ:

- Bà có biết hai tên ấy là ai chẳng?

Thiếu phụ áo đỏ gật đầu:

- Chúng là hai tên thủy tặc, tên gọi Hắc Hải Nhị Tặc.

Liền đó, hai bóng người áo lam từ bên ngoài nhảy vào, cũng dừng lại giữa đại sảnh, một gã khuôn mặt tròn vành vạnh tựa quả bí, trên cổ lại có một vết sẹo đen sì vắt ngang trông dữ tợn vô cùng. Gã thứ hai mặt chuột mắt heo ngời ngời sắc lạnh, khiến người ta nhìn qua là phát ón.

Hai gã lôi trong người ra một chiếc lư hương, giơ cao khỏi đỉnh đầu, hô to:

- Hỏa Đăng Giáo trấn vô lâm!

Thiếu phụ áo đỏ quay sang bảo khẽ Trầm Miên Tích:

- Hai gã đại hán áo lam đó, một gã là đầu dọc của Ma Phong, tên Lâm Vô Hoàng, còn gã có theo kia là Hoàng Sơn Bửu, động chúa Rạng Đông Động.

Hai gã áo lam vừa hô dứt, từ bên ngoài lại bay vào hai lão già áo xanh. Hình dáng của hai lão rõ ràng đối chọi nhau, lão thứ nhất mập mập lùn lùn tịt bao nhiêu, thì lão thứ hai lại tong teo cao lêu nghêu bấy nhiêu, trông như một quả bóng đặt cạnh chiếc sào tre.

Trầm Miên Tích khẽ nhíu mày, hỏi nhỏ thiếu phụ áo đỏ:

- Hai người này là ai mà trông hình dáng trái ngược nhau đến thế?

Thiếu phụ áo đỏ đáp khẽ:

- Hai lão là Lương Quảng Nhị Quái, chiếm cứ cả ngọn Tung Sơn, đệ tử của Lương Quảng Nhị Quái không dưới năm trăm. Lão lùn tên gọi là Đoàn Gia Cường, lão cao lêu nghêu là Tống Quốc Cơ, tính nết cả đôi đều quái đản vô cùng.

Hai lão Lương Quảng Nhị Quái sau khi bay vào trong đại sảnh, cũng y như những người đã xuất hiện trước, cất tiếng hô to:

- Hỏa Đăng Giáo chuyển càn khôn!

Thanh âm của Lương Quảng Nhị Quái rền dội lạnh lạnh, chất tai hơn cả bốn người trước nhiều.

Tiếp theo đấy, hai bóng người từ bên ngoài bay vào, lần này là hai gã trung niên áo trắng xuất hiện.

Gã thứ nhất trông dáng có vẻ như một văn sĩ, gã thứ hai râu ria quanh hàm, da mặt như lọ chảo, bên dưới hàm râu rậm bao nhiêu thì chiếc đầu lại trụi lủi sọc sọc bấy nhiêu.

Hai gã cũng lấy trong người ra chiếc lư hương, giơ cao khỏi đầu, chạm rãi tiến đến giữa đại sảnh, cất tiếng hô to:

- Hỏa Đăng Giáo bình vũ trụ!

Tám gã cùng đứng vây thành hình bán nguyệt chờ một khoảng trống ở giữa, chừng như để đón rước ai.

Trầm Miên Tích lòng rung động quay sang thiếu phụ áo đỏ:

- Hỏa Đăng Giáo dường như còn mưu đồ thống trị cả vũ trụ, không phải đơn thuần ở tham vọng chinh phục võ lâm.

Thiếu phụ áo đỏ cười nhẹ:

- Sao người biết?

Trầm Miên Tích đáp nhanh:

- Qua bốn khẩu hiệu mà chúng liên tiếp hô lên kia là đủ hiểu rành mạch rồi.

Thiếu phụ áo đỏ hỏi nhỏ:

- Mi có nhận thấy rằng thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách chăng?

Trầm Miên Tích thở dài:

- Nhưng một kẻ thù sinh yếu đuối, chỉ biết đàm binh luận võ trên giấy trắng mực đen, làm sao xoay chuyển được tình thế?

Thiếu phụ áo đỏ vụt chỉnh sắc mặt:

- Thật là đồ vô dụng!

Bỗng khi ấy, từ bên ngoài bay vào một cỗ quan tài màu đen, đáp nhẹ xuống nền đại sảnh, tiếp liền đó là một tiếng nổ làm rung chuyển cả tòa lâu đài.

Từ trong cỗ quan tài màu đen ấy, vọt ra một lão già áo tía, thân hình thật khôi vĩ.

Trầm Miên Tích thất sắc khẽ kêu lên:

- Lão già này đúng là hung thủ hôm qua đã giết chết sư phụ văn bối.

Nhìn thấy kẻ thù xuất hiện trước mặt, cậu ta nghiêng rằng kèn kẹt, chỉ muốn nhảy xuống liều mạng cùng đối phương.

Thiếu phụ áo đỏ chừng như biết ý, bấm khế vào tay cậu ta như biểu lộ ý khuyên ngăn.

Lão già áo tía vừa xuất hiện cuối cùng chẳng phải ai khác lạ, chính là Tế Đài Hán Tử, người đã giết chết Thất Độc Thần Chuông Tổng Kiệt tại Phù Long Cốc chiều qua.

Tế Đài Hán Tử vừa xuất hiện nơi đại sảnh, tám tên nọ liền nghiêng mình ra mắt và xuôi tay đứng nghiêm.

Chậm rãi tiến lên nơi vị trí trung ương, đứng trám vào vị trí mà tám người kia đã chừa sẵn khi nãy, Tế Đài Hán Tử với giọng nghiêm trang cất lời:

- Chư vị tám người sẵn lòng tham gia bốn giáo. Đáng quý, đáng quý! Thay mặt Giáo chủ, bốn nhân hân hạnh chấp thuận.

Tế Đài Hán Tử dừng lại, đằng hắng lên một tiếng như để tăng thêm phần trịnh trọng lời sắp thốt:

- Bắt đầu từ đêm nay, mỗi vị được cấp phát một bộ y phục ngũ sắc đặc biệt của bốn giáo và kẻ như là đệ tử của bốn giáo. Nếu kẻ nào vi phạm giáo quy, tất phải bị trừng phạt đích đáng theo nghiêm luật.

Tám người cùng nghiêng mình cung kính:

- Chúng tôi quyết trung thành theo giáo dụ.

Tế Đài Hán Tử vẫn một giọng đều đều nghiêm chỉnh:

- Sau khi gia nhập bốn giáo, phải theo đúng Tam Hung. Thế nào mới gọi là Tam Hung?

Là đối với mình phải Hung, đối với kẻ ngoài Hung, phương pháp mưu mô hay thủ đoạn tất nhiên càng phải Hung khác thường.

Tám người lại cung kính nghiêng mình:

- Đệ tử xin tuân thủ!

Tể Đài Hán Tử ánh mắt vụt ngời lên như điện, lạnh lùng từng tiếng một:

- Mỗi người phải tự hủy đi một mắt, đó là lễ nhập môn của bốn giáo!

Tám người nọ nghe xong đều biến sắc giật mình kinh hãi.

Cho đến thiếu phụ áo đỏ núp sau thùng gỗ cùng Trầm Miên Tích, tuy là kẻ ngoài cuộc nhưng da lưng cũng rịn mồ hôi, hồi hộp đợi chờ phản ứng của tám người tân giáo đồ Hỏa Đăng Giáo.

Tám người nọ qua giây phút kinh hoàng, cùng ngẩng đầu đưa mắt nhìn nhau ...

Đột nhiên tám người nọ cơ hồ cùng một lượt nhấc tay chọc thẳng vào mắt mình, móc ra một con ngươi máu tươi nhỏ giọt, quăng bên cạnh Tế Đài Hán Tử.

Động tác của họ gần như đồng nhất lạ lùng cương quyết, không một ai rơi chột hoặc chần chừ.

Trước cảnh tượng ghê gớm ấy, Trầm Miên Tích kinh hãi đến tái mét mặt mày, quên cả giữ gìn, rú lên một tiếng.

Nhưng thiếu phụ áo đỏ đã nhanh tay bịt kín miệng cậu ta, không cho âm thanh lọt thoát ra ngoài.

Tể Đài Hán Tử buông lên một giọng cười thoải mái, từ trong người lòi ra tám chiếc mặt nạ máu trao cho tám người nọ, lớn tiếng ra lệnh:

- Mang lên!

Tám người sau khi mang chiếc mặt nạ máu che kín mặt, cảm thấy mình đã trở thành một nhân vật khác hẳn.

Họ cùng đưa tia mắt ngăm nhìn lẫn nhau, sự đặc ý, toại nguyện đã khiến họ như quên hẳn cơn đau nhức dữ dội vừa bị hủy hoại.

Cả bọn cùng buông tiếng cười lồng lộng như điên như dại.

Thanh âm của chuỗi cười lạnh lạnh sắc bén nghe như xé toạc màng tai, như chất chứa đầy đầy oán hờn, thống khổ, hung tàn và ngạo nghễ.

Giọng cười khùng khiếp ấy khiến người nghe phải cảm thấy một luồng ớn lạnh len dài theo sống lưng.

Tể Đài Hán Tử cũng ha hả cười to:

- Chư vị quả là những đệ tử dũng cảm nhất của bốn giáo. Nghi thức gia nhập giờ đây đã hoàn tất. Tám người khá nghe lệnh đây.

Tám người vội ngưng ngay tiếng cười, cùng hướng mắt nhìn lên một chiếc thể y nho nhỏ năm màu đang được Tế Đài Hán Tử trình trọng giờ cao khỏi đầu.

Cả tám người đều rúng động, vội quỳ xuống cung kính.

- Đệ tử chờ lệnh!

Tể Đài Hán Tử từng tiếng nghiêm chỉnh bật ra khỏi miệng:

- Người nào chịu lập công đầu, tóm lấy kẻ khốn núp phía sau thùng gỗ cho bốn nhân!

Một gã đàn ông áo lam, mặt dài sọc như ngựa, tuy đã đeo lên chiếc mặt nạ máu nhưng vẫn còn lộ ra phía dưới gần phân nửa, chen bước tiến lên, vòng tay hăm hở:

- Đệ tử vì giáo lệnh, sẵn sàng ra tay!

Tể Đài Hán Tử gật đầu chấp thuận:

- Lâm Võ Hoàng khá cẩn thận!

Thiếu phụ áo đỏ mặt liền đổi sắc, vội lúi trong người ra một chiếc mặt nạ đầu lâu, trông nhanh lên mặt, đồng thời vận tụ công lực lên tay phải chuẩn bị ra tay.

Trầm Miên Tích lúc ấy đã sợ đến run bắn cả người, mồ hôi tháo lạnh đầm dề.

Gã áo lam mặt ngựa tên gọi Lâm Võ Hoàng kia vén gọn chiếc áo dài lam, đoạn quát lên một tiếng to chụp thẳng vào thùng gỗ.

Nhưng khi chảo kinh của gã bắn ào đến gần thùng gỗ liền có một luồng nhu lực tỏa ra, đón chặn luồng chảo kinh của gã phải dội lại, không sao chạm tới thùng gỗ được.

Tể Đài Hán Tử thấy thế cười khẩy lên một tiếng, quay sang gã áo lam thứ hai ra lệnh:

- Hoàng Sơn Bửu, kỳ hạn ông trong ba chiêu phải hủy cho được thùng gỗ ấy.

Hoàng Sơn Bửu nghiêng mình lãnh lệnh:

- Xin tuân mệnh!

Lông trong tiếng thốt, lão vận tụ công lực đúng tám thành lên tay phải, quật thẳng vào thùng gỗ.

“Ào! ...”.

Gió chuông thốc ra như một lượn sóng to cuốn phẳng ra trước, thế mạnh cơ hồ có thể lệch núi chuyển non.

Hoàng Sơn Bửu chuông lực có tiếng là hùng hậu nhất võ lâm, đã thế gã lại dốc ra tám thành thì đừng nói chỉ là thùng gỗ mà dù đây là một tảng đá xanh rắn chắc cũng vỡ tan thành từng mảnh vụn ngay.

Nhưng sự việc xảy ra ngoài cả dự liệu của mọi người.

Luồng chuông lực mạnh tựa thác đổ kia khi còn cách thùng gỗ độ vài tấc, bỗng như gặp phải bức tường sắt vô hình chắn ngang khiến luồng chuông bị dội ngược trở lại cổ chủ.

Hoàng Sơn Bửu biến sắc vội lách sang một phía, vừa vận luồng chuông phong vút lướt qua người và tông đúng vào hai cánh cửa cái của đại sảnh.

“Rầm!”.

Hai cánh cửa không sao chịu nổi sức tông ấy, bật tung rơi ầm xuống sàn gạch.

Thiếu phụ áo đỏ lần này rất đổi hoang mang, vì trước sau hai lần bà đều không hề ra tay. Vậy thì kẻ bí mật vừa ám trợ bà vừa rồi là ai? Người ấy núp ở nơi nào?

Trầm Miên Tích tất nhiên lại càng chẳng hiểu ắt giáp ra sao, lại chê thầm hai gã áo lam là hạng toi cơm vô dụng.

Tể Đài Hán Tử nhãn quang khá sắc bén, thoáng qua đã nhìn rõ ẩn tình bên trong.

Thiếu phụ áo đỏ trước uy lực hải hùng ấy, không khỏi đưa mắt nhìn lên, nhưng bà bỗng cười nhẹ nhõm.

Trầm Miên Tích tay che lấy đỉnh đầu, phòng mảnh ngói rớt xuống trúng mình, lo âu khẽ giọng hỏi:

- Người bí mật núp trên mái nhà có thể bị lão áo xanh đánh rớt xuống chăng?

- Người yên tâm, không khi nào.

Thiếu phụ áo đỏ vừa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết thình lình vang lên, kèm theo một bóng người từ trên cao té phịch xuống giữa giữa vài cái là xuôi người cứng đơ trên mặt đất.

Tất cả những người có mặt tại sảnh đường đều giật mình biến sắc.

Định thần nhìn kỹ, nạn nhân tử thương dưới đất chính là lão già áo xanh Đoàn Gia Cường.

Trên Thái Dương huyết của lão bị cắm sâu một ngọn trụ hồn đình bảy góc dài độ ba tấc.

Trên mũi Thất Giác Trụ Hồn Đình ấy còn lú ra ba chiếc gai dài màu trắng óng ánh, chói lòa cả mắt.

Trừ Tế Đài Hán Tử ra, bảy gã còn lại nơi đại sảnh đều thối lui một bước, khiếp đảm kêu lên:

- Thất Giác Truy Hồn Đình!

Thiếu phụ áo đỏ cũng sững sốt lắm bầm một mình:

- Thất Giác Truy Hồn Đình đã ba mươi năm hơn chẳng xuất hiện trên giang hồ, vậy nàng ta là ai kìa?

Thấy vẻ bàng hoàng của thiếu phụ áo đỏ, Trầm Miên Tích không dần được tò mò, cất tiếng hỏi:

- Thất Giác Truy Hồn Đình là thế nào? Tại sao trên ba mươi năm không xuất hiện?

- Ba mươi năm về trước, Thất Giác Truy Hồn Đình chỉ xuất hiện một lần, mà nội trong đêm ấy, hơn bảy mươi tên cao thủ hắc đạo đều phơi thây cùng một lúc. Nhưng chỉ vón vện lần ấy rồi mất tăm luôn. Dù thế, nhân vật võ lâm mỗi lần nhắc đến Thất Giác Truy Hồn Đình vẫn còn thấy khiếp hãi. Tương truyền chủ nhân của Thất Giác Truy Hồn Đình là một thanh niên hiệp sĩ, nhưng chẳng hiểu vì nguyên nhân nào người gửi thân vào cửa Phật làm tăng, không hề tái xuất võ lâm nữa.

Trầm Miên Tích thắc mắc:

- Thanh âm lúc này rõ ràng là của một cô gái chứ nào phải là vị hòa thượng nọ đâu.

Thiếu phụ áo đỏ cười khê:

- Ngốc ơi là ngốc, ta nào phải nói đến trong đại sảnh này, ta chỉ nhắc đến vị chủ nhân Thất Giác Truy Hồn Đình của ba mươi năm về trước kia!

Thiếu phụ áo đỏ vừa thốt dứt, lập tức một âm thanh vo ve như tiếng muỗi vọng rõ vào tai, đúng là đối phương đã áp dụng phép Truyền Âm Nhập Mật đàm thoại cùng bà:

- Vị hòa thượng ấy là sư phụ của tôi.

Thiếu phụ áo đỏ chưa kịp dứt sững sờ, giữa đại sảnh Tế Đài Hán Tử đã rống lên như sấm:

- Người khác sợ Thất Giác Truy Hồn Đình của mi, nhưng đừng hòng dọa nổi lão phu.

Đảo ánh mắt quét nhanh khắp bảy người, lão với một giọng gần như ra lệnh:

- Tổng Quốc Cơ trong vòng năm chiêu phải hạ sát cho kỳ được con quỷ cái ấy.

Tổng Quốc Cơ nghe gọi tên mình không khỏi âm thầm rung động, sắc diện lâm lì, thận trọng ngẩng đầu nhìn lên.

Thình lình tà áo xanh loáng động, với một ngón khinh công Du hí Tử Vong nhắc vọt lên khoảng không, chưởng phải đồng thời tung ra một trảo, tay trái tiếp nối quét ra một đòn tuyệt kỹ nhanh hơn cả đường sét đi.

Trảo phong tay phải vừa vi vút phóng ra, chưởng lực tay trái đã cuộn cuộn đùn tới tựa gió đùa sóng cả.

Đột nhiên từ trên trần nhà nhẹ tuôn ra một luồng nhu kinh như có như không nhưng lợi hại dị thường.

Luồng nhu kinh kỳ ảo ấy ngang nhiên lướt qua tầm uy lực của hai lớp chưởng và trảo, tông thẳng vào mình Tổng Quốc Cơ. Tổng Quốc Cơ người đang thế bốc lên lại trảm người rơi trở xuống.

Vốn là nhân vật tuyệt cùng cao ngạo, Tổng Quốc Cơ dễ đâu chịu lép trước mắt đồng người.

Thân hình vừa bị chìm xuống, lão lập tức tung mình lên, song chưởng cùng vạch tròn, một ngọn Tượng Ngư Chưởng tỏa ra như sét chớp.

“Ầm! ...”.

Nóc điện lập tức bị chưởng phong khoét tròn một lỗ to hơn chiếc nia, ngói vụn rơi xuống như mưa đá.

Trong làn ngói cát đổ tuôn mù mịt ấy, bỗng vang lên một giọng nói lạnh băng:

- Chiêu Tượng Ngư Chưởng khá hùng hậu đấy, bốn cô nương ban thưởng i đây.

Lồng giữa thanh âm, từ trên mái ngói một luồng ánh sáng lóe mắt chớp vòng qua kèo nhà và bắn nhanh vào Thái Dương huyết của Tống Quốc Cơ.

Quá sợ đến quên cả giữ ý, lão hốt hải rú lên:

- Chết ta rồi!

Kèm theo đây là một tiếng gào thê thảm, thân hình Tống Quốc Cơ từ trên cao té phịch xuống đất, máu tươi tuôn ồ ồ ra khỏi miệng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Tất cả những kẻ có mặt nơi đại sảnh đều biến sắc kinh mang.

Tể Đài Hán Tử vội trấn định tinh thần, tay phải vung gươm cao chiếc áo năm màu quát to ra lệnh:

- Nhị vị Hắc Hải Thủy Hiệp Quang Trương Trí, Tinh Ngu Nhược, hãy vì bổn giáo ra tay ngăn địch.

Hai gã áo đen trong nhóm sáu người còn lại liền ứng tiếng bước ra, vòng tay tạ lệnh:

- Chúng tôi xin tuân giáo lệnh!

Thốt xong, hai người cùng quay phắt lại, chăm chăm vén cao vạt trường bào và cùng song song lắc mình vọt lên trần nhà, liền tay vỗ ra bảy chưởng.

Chưởng trước nối liền chưởng sau, bóng chưởng trùng trùng như sơn nhạc, kinh lực từng đợt từng đợt đuổi dồn nhau tựa sóng sau đùa sóng trước ào ào dốc ngược lên mái nhà.

Nhìn thấy thế chưởng quá dữ dằn của Hắc Hải Nhị Tặc, Trầm Miên Tích không khỏi kinh mang, quay sang hỏi khẽ thiếu phụ áo đỏ:

- Chưởng lực của hai tên thủy tặc quá ghê gớm, chắc hẳn có thể cự đương vị cao nhân nọ vậy.

Thiếu phụ áo đỏ lắc đầu cười khẽ:

- Dùng miếng thịt để đuổi chó, chỉ mất thịt mà vô bổ.

- Chưa chắc!

Thiếu phụ áo đỏ vội sụt lên một tiếng bảo khẽ:

- Xem kia, vị cao nhân trên trần nhà đã lộ diện rồi kìa. Ồ! Té ra là một người bao mặt!

Trầm Miên Tích vội nhìn theo hướng ngón tay của thiếu phụ áo đỏ, thấy một nữ nhân áo đen đang cùng nhị tặc đấu nhau quyết liệt trên xà nhà.

Trầm Miên Tích rất đổi hoài nghi, vóc dáng của bóng đen, cậu ta lơ mờ nhớ như đã gặp qua ở nơi nào nhưng nhất thời không sao nghĩ ra.

Chợt cậu ta nghe nữ nhân áo đen quát to:

- Nằm xuống nè!

Âm thanh vừa thoát ra, hai thân hình nặng nề nối tiếp rơi phịch trở xuống sàn nhà.

Sau mấy tiếng hự nặng nề, cả hai cùng duỗi chân ngay đơ hết thở.

Tể Đài Hán Tử đã hết nổi chế dằn, giận dữ nghiêng răng ken két và quát:

- Lâm Vô Hoàng, Hoàng Sơn Bửu! Truyền nhị vị phải ra tay hạ địch.

Hai gã trung niên áo lam liền ứng tiếng xông ra.

Bộ pháp của hai người thoăn thoắt nhẹ nhàng, tựa như cưỡi gió đùa mây, chân không vang một tiếng động.

Trầm Miên Tích xuyết xoa khen ngợi:

- Thuật khinh công của hai người quả cao siêu. So với nhị tặc khi nãy, xem ra cao cường hơn nhiều.

Thiếu phụ áo đỏ cười lạt:

- Còn lâu, chúng đem nạp mạng cho nàng áo đen ấy thì có!

Trầm Miên Tích thắc mắc hỏi tiếp:

- Lão Tể Đài Hán Tử võ công tuyệt diệu vô cùng, tại sao không thân chinh ra tay, lại cứ sai cắt hết người này đến người nọ ứng chiến như thế?

- Người quả thật ngốc hết chỗ chê, đây là thủ đoạn mượn đao giết người, người cũng chẳng hiểu nữa à?

Trầm Miên Tích bắt măn nghĩ thầm:

“Ả này thật hỗn hào, hết chê ta ngốc lại bảo ta khùng, chẳng lẽ ta thật vừa khùng vừa ngốc?”.

Thiếu phụ áo đỏ thình lình kéo tay cậu ta, khê giọng:

- Xem kìa, hai gã áo lam này cũng khá đấy, cầm cự được cùng nàng áo đen hơn bảy chiêu. Ôi! Nguy rồi, Thất Giác Truy Hồn Đình lại siêu độ thêm hai mạng nữa rồi.

Thiếu phụ áo đỏ chưa dứt lời, một luồng lãnh quang đã chớp ngời sáng lờ đại sảnh, tiếp theo đó, thân hình hai gã áo lam lông lốc quay tròn trong không khí và rơi phịch xuống sàn nhà im lìm hết thở.

Tể Đài Hán Tử giọng trầm trầm ghê rợn:

- Thủ pháp tuyệt vời, lão phu hôm nay mới nói rộng tầm mắt.

Đảo tia nhãn quang nhìn khắp mọi người và cuối cùng khựng lại nơi vị trí của hai gã áo trắng, Tể Đài Hán Tử mới âm trầm tiếp lời:

- Còn trù trừ gì nữa, mau ra tay cho rồi!

Hai gã áo trắng Vưu Võ Lâm và Trúc Thiên Trần trước ánh mắt lạnh lùng nhưng chứa đầy uy lực của Tể Đài Hán Tử, hai gã nọ tuy thâm khiếp đảm tài nghệ của nữ nhân áo đen, cũng đành bậm môi làm gan e dè từng bước xông lên.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau trao đổi ý, đoạn song song rút phẳng trường kiếm ra khỏi bao, nhanh như gió cuốn tung ra một chiêu sát thủ chiếu thẳng lên trần nhà.

Vưu Võ Lâm là thủ lĩnh của Trúc Mai Chi Kiếm, tất nhiên trong lĩnh vực kiếm thuật phải có trình độ tương đương xuất chúng, lại được thêm sự trợ lực của Trúc Thiên Trần, cũng là một tay kiếm lừng danh.

Qua sự liên tay công kích của hai người, tầm uy lực nhất định phải vô cùng khủng khiếp, ánh kiếm vừa vung lên, kiếm kinh đã vù xé gió như vũ bão.

Trầm Miên Tích không ngớt chặc lưỡi hít hà:

- Kiếm pháp thật là tuyệt diệu!

Thiếu phụ áo đỏ cười lạt:

- Có gì mà tuyệt diệu! Đó chỉ là chiêu Nộ Hải Quá Tam Long, coi ra dữ dội nhưng tiếc là chưa đạt được mức độ điêu luyện của nó.

Vưu Võ Lâm vừa đánh ra một đòn Nộ Hải Quá Tam Long thân hình gã đã như một con rồng lông lộn quay tít giữa đạo kiếm quang của mình.

Trúc Thiên Thần thấy đồng bọn đã giở tuyệt kỹ bình sinh, gã cũng tức tốc vung nhanh tay kiếm.

Trái ngược với lối tấn công vụt vù, ào ạt của Vưu Võ Lâm, thế kiếm của gã họ Trúc nhẹ nhàng phân biệt thành ba vầng kiếm kia, chiếu thẳng vào ba đại huyết của đối phương thốc đến.

Nữ nhân bao mặt áo đen trước thế tấn công dữ dằn của hai đối thủ, chẳng mấy may rung động, ung dung khẽ phất ống tay áo lụa.

Một luồng lãnh quang liền đó bắn ra khỏi tay áo, vượt xuyên qua vành đai ánh kiếm của hai gã họ Vưu và họ Trúc, nổ bốp lên một tiếng khê và phân thành hai hướng vèo nhanh tới song phương.

Thiếu phụ áo đỏ khê chặc lưỡi than:

- Lại hai kẻ nữa bỏ mạng dưới Thất Giác Truy Hồn Đình!

Quả nhiên ánh kiếm đang loang loáng bỗng tắt phụt một cách nhanh chóng, kèm theo hai tiếng rú thảm thiết cùng với hai thân hình ngã dúi trên đất, chết không kịp giây giụa một cái nào.

Gian đại sảnh lúc ấy chẳng khác chi động ma hay động quỷ, với tám xác người máu me đầm đìa, với ánh lửa chập chờn lúc có lúc không, cùng bộ mặt căm phẫn của Tế Đài Hán Tử đang lầm lì nhìn lên từng xác chết.

Mỗi nạn nhân đều in nhau một tình trạng, nơi Thái Dương huyết bị cắm lút vào một mũi Thất Giác Truy Hồn Đình óng ánh màu bạc.

Ánh mắt lão bỗng ngừng tỏa sát khí, nhìn nữ nhân bịt mặt áo đen từ trên trần nhà lao vút xuống đứng cách lão độ năm bước.

Nữ nhân áo đen chân vừa chấm đất đã trở tay về phía lão, lạnh lạnh quát to:

- Lần sau gặp mặt đừng hòng ta dung tha, cút ngay.

Tế Đài Hán Tử nghiêng răng ken két:

- Đừng lớn lối, ta sắp sửa xé xác mi ra đây.

Kèm theo tiếng hét, ngọn trảo từ tay lão đã phủ đến mặt đối phương với một tốc độ kinh hồn.

Nữ nhân áo đen buông ra một tiếng cười khê, chỉ lắc nhẹ người đã vọt xa bảy tám bước, tránh khỏi tầm trảo lực của đối phương rất dễ dàng.

Tế Đài Hán Tử nhìn thế trảo của mình vừa rơi vào khoảng không, lão kinh hãi nghĩ thầm:

“Công lực của con bé này rõ ràng là hơn ta một bậc, khôn hồn chạy trước là thượng sách.”.

Ý đã quyết, lão thành linh nhắc người bỏ nhanh đến gần thùng gỗ, với một đòn công sấm sét, quật vù vào hướng Trầm Miên Tích đang núp một chướng cực kỳ trầm mãnh.

Từ lúc mới bước vào đại sảnh, liếc mắt nhìn sơ qua, tia nhãn quang tinh nhuệ của lão đã khám phá ra ngay chỗ núp của Trầm Miên Tích.

Thừa dịp không ai ngờ được, lão tung ra một đòn sát thủ, định giết chết cậu ta trong tức tốc để trừ hậu hoạn.

Trước biến cuộc quá chùng đột ngột ấy, thiếu phụ áo đỏ muốn cứu cũng chẳng trở tay cho kịp.

Trầm Miên Tích chỉ rú được một tiếng ngăn ngừa rồi gục mê thiếp tại trận.

Nữ nhân áo đen tuyệt không ngờ Tế Đài Hán Tử rắp tâm sát hại cho kỳ được Trầm Miên Tích.

Vừa thấy biến cuộc xảy ra khác thường, nàng vội lắc mình xông lên chặn lối.

Tế Đài Hán Tử đã như một chiếc cầu vòng ngũ sắc, bắn vọt ra khỏi cửa đại sảnh.

Ngay khi ấy, từ trên đỉnh nhà bỗng đáp xuống một bóng người mảnh khảnh như học trò, định chặn lấy lối thoát thân của Tế Đài Hán Tử.

Nhưng vì động tác của người nọ chậm hơn chỉ một tích tắc, đành sống mất đối phương.

Nữ nhân áo đen vội quay sang chàng trai thúc giục:

- Hà huynh đuổi theo mau!

Gã thiếu niên vừa xuất hiện kia không ai khác chính là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ, nghe xong lời nữ nhân áo đen chẳng chần chừ vội bản mình đuổi theo.

Trầm Miên Tích trúng phải một chướng của Tế Đài Hán Tử, ngất lịm như chết, không còn biết gì khác ...

3. Chương 3: Thiếu Nữ Áo Đen Bịt Mặt

Đến lúc mở mắt tỉnh lại, Trầm Miên Tích thấy mình đang nằm trên đỉnh một ngọn núi cao chọc trời. Chung quanh trên đỉnh, ánh sáng chan hòa khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không một bóng người.

Thoang thoảng nơi miệng một mùi thơm và đắng đắng, cậu ta thầm nghĩ có lẽ ai đó đã cho cậu uống thuốc trị thương, nên thương thế của cậu ta đã đỡ nhiều.

Ngược chiều trí óc trở về quá khứ, cậu ta thấy mọi việc xảy ra dường tượng trong ác mộng, cậu ta hoang mang chẳng hiểu tại sao mình lại ở chốn này.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vầng thái dương sáng rực như quả cam chín mọng nhú vừa ló khỏi rặng cây ở tít xa ...

Thoáng kinh ngạc, cậu ta lẩm bẩm một mình:

- Ô! Chẳng lẽ ta đã ngủ trên đỉnh hoang sơn này suốt một ngày đêm rồi ư?

Đang bàng hoàng ngơ ngẩn, chợt cậu nghe một giọng ca buồn buồn từ dưới chân núi vọng lên.

Tiếng ca thê thiết, như giọng than u uất của một oan hồn, như tiếng nấc nghẹn ngào của chinh phụ bên cảnh gối chiếc trời đêm!

Giữa hoang sơn vắng vẻ, chung quanh tầm mắt chỉ là núi thăm viển mây trời, bỗng dưng vang lên giọng ca buồn rười rượi ấy khiến cho ta có một cảm giác rờn rợn, tưởng chừng như mình đang lạc vào chốn của chuyện Liêu Trai.

Lòng tò mò nổi dậy, cậu ta nghiêng tai nghe hưởng của thanh âm, đoạn uể oải đứng lên, bước theo tiếng ca vọng lại ấy.

Giọng ca mỗi lúc nghe rõ hơn, Trầm Miên Tích có cảm giác như mỗi lời ca là mỗi tiếng thổn thức, mỗi giờng lệ tuôn trào.

"Nhìn đêm rụng bao lâu rồi chẳng biết, Đếm sao đêm nghe chín ruột nặng lòng.

Sầu cõi mộng, tâm tư buốt lạnh ...

Lệ vẫn rơi đã bao lần nuốt cạn ...

Những người cứ đi, xa mãi nghìn trùng ...

Khải Hoa ơi! Hỡi Khải Hoa! ... Chàng ở phương nào, chàng ở đâu?"

Trầm Miên Tích nghe như tiếng hát chìm dần trong tiếng nấc nghẹn ngào, mũi chàng cũng cảm thấy cay cay, cơ hồ rưng rưng nước mắt theo âm điệu u sầu.

Đã mang một tâm hồn đa cảm, lại đang trong tình cảnh bơ vơ, sự phụ bị kẻ thù sát hại, cha mẹ chưa rõ sống chết lưu lạc phương nào, thân cậu ta trong cảnh vô sở định. Chẳng khi tâm sự ngổn ngang nhiều nỗi, thử hỏi trước giọng hát tê tái lòng người như thế, cậu ta tránh sao khỏi bồi hồi ngẩn ngơ.

Cậu ta bần khoản hỏi lấy lòng:

"Khải Hoa trong bài hát kia phải chăng là Trầm Khải Hoa, tên tộc của cha ta?"

Nhưng một ý niệm khác liền hiện ra trong trí não cậu ta, phủ nhận ngay ý tưởng trước.

Vì rằng nếu tên Khải Hoa trong bài hát đúng là tên của cha cậu ta, thì kẻ hát kia, với giọng tha thiết ấy ít nhất phải qua thời gian mặn nồng chăn gối cùng cha cậu ta.

Vậy bà ta là ai? Người tình hay người vợ của ông?

Không thể được ...

Vì theo lời của sự phụ từng kể cho cậu ta biết là cha mình rất chính đính trên tình cảm, không dấn dúi cùng ai.

Không lẽ đây là một sự trùng tên?

Càng hoài nghi tò mò, cậu ta càng gia tăng thúc đẩy, quyết tâm phải tìm hiểu xem người đàn bà kia là ai?

Nương theo hướng giọng hát bi thiết ấy, cậu ta mạo hiểm lần theo dốc đá tụt dần xuống vách núi, mò mẫm tiến dần tới.

Cậu ta bất chợt ngừng đầu nhìn lên từng vách cao thăm mà cậu ta vừa tụt xuống, mắt bỗng chạm phải ba chữ to khắc sâu vào vách đá:

“Lệ Huyết Trần”.

Giữa vách đá xanh rì, màu đỏ của chữ càng nổi bật hơn, dưới ánh nắng chói chang trông tựa như được phết bằng chất máu tươi.

Trầm Miên Tích lẩm bẩm thầm:

- Lệ Huyết Trần! Lệ Huyết Trần! ...

Cậu ta có lần nghe cha cậu, Trầm Khải Hoa đề cập đến sự liên quan về Lệ Huyết Trần, chẳng hiểu có phải là Lệ Huyết Trần mà cậu ta đang đặt chân đây không?

Nếu rằng phải, thì Lệ Huyết Trần này là một nơi ổ cộp hang rồng. Bỗng một bóng người bắn vút tới trước mặt cậu ta.

Trầm Miên Tích giật mình sợ hãi, thối lui mấy bước.

Cậu ta định thần nhìn kỹ, bóng đó là một người vóc dáng trung bình, mặt che khuất vuông lụa cũng màu đỏ, chỉ khoét hai lỗ thủng đủ để nhìn.

Từ hai lỗ thủng ấy hai tia sáng sắc lạnh bắn về phía cậu ta.

Một giọng nói không kém lạnh lùng từ sau vuông lụa vang lên:

- Nhãi con, dám xông vào địa phận Lệ Huyết Trần này, có lẽ ngươi hết muốn sống rồi chắc?

Thanh âm nghe ra là của một nữ nhân và dường như rất quen tai.

Giọng nói cùng đôi mắt sao mà quen quá, dường như đã gặp qua ở đâu thì phải. Hay là thiếu phụ xinh đẹp hôm qua đã cứu ta đây chăng?

Người áo đỏ lại lạnh lùng tiếp lời:

- Nhãi con sao chẳng trả lời? Mi câm rồi à?

Trầm Miên Tích tức giận:

- Vì sao người lại mắng tôi?

- Vì ... vì ...

- Mặt thì bao kín, nói năng ầm ớ, nhất định là chẳng phải kẻ tốt chi.

Người áo đỏ giận dữ quát to:

- Ngươi mắng ai?

Trầm Miên Tích cười lạt:

- Ngươi không quyền quần đến!

Người áo đỏ càng giận sôi gan:

- Nếu ngươi dám vỗ ngực bảo là mắng ta, coi chừng chiếc thủ cấp của mi đấy!

Trầm Miên Tích cười khẩy:

- Muốn mắng ai là tùy thích ở tôi.

Người áo đỏ trước sự cương ngạnh của Trầm Miên Tích, đành chuyển hướng sang chuyện khác.

- Này! Nhãi con! Mi trèo xuống vực thăm này tìm ai thế?

- Tôi tìm người ca hát.

Người áo đỏ giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay.

- Tìm kẻ đã chết để làm gì?

Ánh mắt của bóng đỏ theo lời nói bỗng như mờ chìm trong xa vắng, hay tư lự điều gì.

Trầm Miên Tích bật cười vang:

- Người đùa đấy à?

- Kẻ đã chết mà còn ca hát vừa rồi quả thật đã chết hơn mười năm nay.

Đến lượt Trầm Miên Tích kinh ngạc:

- Người đã chết mà còn biết ca hát thật à?

- Ai gạt người làm gì.

- Nếu thế, kẻ ấy đã thành quỷ rồi còn chi.

Nhưng Trầm Miên Tích vụt hoài nghi trở lại:

- Quỷ ư? Làm gì có chuyện dị đoan như thế, hơn nữa, quỷ lại biết ca hát, quả là một chuyện hi hữu thế gian!

Người áo đỏ ồm ồ nói:

- Không phải quỷ mà là một u hồn!

Trầm Miên Tích càng kinh ngạc hơn:

- Là một u hồn?

- Ủ!

Không sao tin được, Trầm Miên Tích hỏi gặng:

- Làm sao người biết?

- Ta rất đồng tình cùng nàng, nên thường đến thăm viếng.

Trầm Miên Tích hỏi lại:

- Giữa người và u hồn ấy có dính líu đến nhau chăng?

Người áo đỏ còn chần chờ chưa trả lời, Trầm Miên Tích vụt hỏi sang chuyện khác:

- Lúc này tôn giá bảo là xông xáo vào khu vực Lệ Huyết Trần, phải chăng vì hết muốn sống? Thế tại sao người thường nhật xuất hiện ở đây?

Bóng đỏ bị hỏi hơi nghẹn.

- Ta ấy à? Không ai cấm cản được ta.

Trầm Miên Tích vỗ nhẹ vào ngực mình.

- Thì cũng không ai có quyền cấm ngăn tôi!

Người áo đỏ hừ lên một tiếng chưa kịp đáp chi, bỗng từ trên đỉnh núi cao vọng xuống mấy tiếng hú to, thanh âm dội lồng lộng xuống đáy vực.

Trầm Miên Tích giật bắn mình biến sắc, người áo đỏ thấy thể cười khẩy:

- Lúc này i cứng cổ miệng lưỡi, giờ đây thử xem mi chạy đi đâu!

Trầm Miên Tích đảo nhanh mắt nhìn xem cục diện bốn hướng, thấy bóng người nhoáng động cả bốn bề.

Cậu ta chưa dứt hết kinh mang, bốn gã đã lần rơi thân hình đáp sát cạnh cậu ta.

Tất cả đều một loạt sắc phục năm màu lờ lờ như nhau, và trên khuôn mặt đều trùm kín bằng chiếc mặt nạ màu máu ghê rợn.

Trầm Miên Tích biết là đụng đầu với lũ giáo đồ Hỏa Đăng Giáo, sợ hãi thối lui luôn mấy bước.

Tên Hỏa Đăng Giáo giáo đồ đứng bên trái chợt buông tiếng cười khằng khặc:

- Nhóc con, mi mò đến đây để chịu chết phải không?

Trầm Miên Tích vừa giận vừa sợ, lặng im không thốt một tiếng.

Tên Hỏa Đăng Giáo giáo đồ đứng ở giữa hừ lên một tiếng, tiếp lời đồng bọn:

- Nhóc con, mi cầm đây à? Tại sao không trả lời?

Gã đứng bên phải cũng âm trầm lên tiếng:

- Đừng vờ ra ngốc, không qua mặt được các ông đâu! Khai mau, ai phái mi đến đây?

Trầm Miên Tích vừa định mở miệng mắng lại, chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói hơi khê:

- Nhóc con, mau bước sang đây! Chậm một bước là mất mạng đấy!

Trầm Miên Tích vội quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy có mỗi một người áo đỏ bịt mặt khi nãy đang ngồi trên phiến đá to cách chỗ cậu ta độ ba bốn trượng, nhắm mắt dưỡng thần, im lìm như một pho tượng đá vô tri.

Cậu ta biết ngay kẻ ra chỉ thị vừa rồi chính là quái nhân áo đỏ ấy chứ không ai khác hơn.

Lập tức y theo lời, Trầm Miên Tích xê gần về phía ấy.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo đứng bên cánh phải liền quát to:

- Nhãi con định chạy đi đâu?

Cánh tay lồng theo câu quát nhấc lên chộp vút xuống đầu Trầm Miên Tích.

Tuy là một cậu bé mới mười lăm tuổi, nhưng võ công của cậu ta không đến nỗi tầm thường lắm, vừa thoáng nghe hơi gió ập xuống đỉnh đầu, cậu ta cấp tốc nhào người xuống đất lăn tròn đến cạnh quái nhân áo đỏ.

Gã Hỏa Đăng Giáo nọ ngỡ chắc với cái chộp ấy thế nào cũng hạ ngã Trầm Miên Tích, chẳng ngờ chỉ chộp vào khoảng không, khiến gã chơi với lỗ bộ cơ hồ bị té.

Gã sôi giận rống lên như sấm:

- Không ngờ mi cũng võ vẽ chút ít võ công, hãy nhận thêm một chưởng của ta.

Lúc bấy giờ Trầm Miên Tích đã bò được đến cạnh quái nhân áo đỏ, quái nhân áo đỏ đã vội xòe rộng vạt áo, bảo cậu ta:

- Mau chui vào trong vạt áo của ta, bọn chúng đã nhào đến tóm mi kìa!

Trầm Miên Tích đã như con chim phải nã, không cần suy nghĩ thiệt hơn, nghe bảo là đã lọt ra phía sau vạt áo của quái nhân áo đỏ.

Một mùi hương ngọt ngào lập tức xông nhẹ lên mũi, cậu ta bất giác thẹn ửng cả mặt mày:

- Ô, quả nhiên là một nữ lang, không ngoài sự suy đoán của mình!

Cùng lúc ấy, bên ngoài một luồng kinh phong đang ào tới.

Nữ lang áo đỏ hừ lên một tiếng to, phất rộng ống tay áo, đẩy dồn luồng kinh lực của đối phương ngược trở lại.

Bị sức phản dội quá kinh mãnh, gã Hỏa Đăng Giáo nọ thối lui luôn mấy bước mới gượng đứng vững được. Gã đứng ở chính trung lạnh lùng buông giọng:

- Bằng hữu phương nào, xin cho biết rõ đại danh?

Nữ lang áo đỏ hừ khinh miệt:

- Mi chưa xứng để hỏi. Khôn hồn cút ngay, bằng cường lý, nơi Lệ Huyết Trần này sẽ thêm bốn tên quỷ mới.

Gã Hỏa Đăng Giáo buông tiếng cười dài:

- Nếu mi chưa hẳn là mù, hẳn biết thân phận của bốn ông đây là ai chứ?

Nữ lang áo đỏ cười nhạt:

- Bọn Hỏa Đăng Giáo giáo đồ lũ người chỉ dọa nạt được kẻ khác, chứ trước mặt ta thì đừng hòng.

Gã Hỏa Đăng Giáo giận dữ rống lên:

- Dám buông lời chống đối cùng bốn giáo, ta sẽ i chết không đất chôn thây.

Miệng thốt, năm ngón tay gã đã xĩa ra một chiêu Bàn Môn Các tủa thẳng vào mặt nữ lang áo đỏ nhanh như năm lần sét tủa.

Vẫn ngồi im một nơi không tránh né, nữ lang áo đỏ tay phải khẽ nhấc lên ...

Một luồng kinh lực theo đó tuôn ra một đòn Tinh Tinh Nguyệt phản công.

Thế chưởng như một luồng sóng dữ dằn đẩy hốt gã Hỏa Đăng Giáo văng tít lên cao hơn trượng, đến lúc rơi phịch xuống đất, thân hình gã chỉ còn là một cái xác không hồn.

Ba tên Hỏa Đăng Giáo còn lại đều biến sắc kinh mang, sau một cái nháy mắt với nhau, cả ba lập tức liền tay xông lên, phủ vây cả ba mặt.

Trong khoảng loáng mắt thời gian, chúng đã tung ra hơn mười chưởng và tám cước.

Thân hình nữ lang áo đỏ bỗng chốc như bị chìm ngập trong bóng cước chưởng sơn, kinh phong từ chưởng cước không ngớt ào ào tuôn ra, phủ tỏa khắp mình nàng như tường đồng vách sắt.

Nữ lang áo đỏ ung dung khuấy động đôi tay áo đỏ. Thế công xem ra mềm mại, nhưng sắc bén hơn cả gươm đao, bắn xé khỏi vòng kinh lực đối thủ, chiếu vào những nơi ác hiểm của ba người.

Trầm Miên Tích úp mặt vào vạt áo đỏ của nữ lang, tai nghe tim nàng nhịp đều như khúc nhạc, mùi thơm ngậy ngát từ da thịt nàng toát ra, khiến cậu ta ngây ngất bàng hoàng.

Mỗi lúc luồng kinh phong bên ngoài quét lên người nàng, lập tức như có một luồng khí lưu từ thân hình nàng toát ra làm căng phồng vạt áo, vừa che chở cho Trầm Miên Tích vừa đẩy bật kinh lực của đối phương bay lui trở về.

Thình lình cậu ta nghe nữ lang áo đỏ quát lớn:

- Ngừng tay!

Ba gã Hỏa Đăng Giáo đều giật mình dừng tay, trở mắt chờ xem đối phương nói gì.

Nữ lang áo đỏ lại quát tiếp:

- Các người hãy tự hủy một mắt ta sẽ tha cho khỏi chết.

Ba gã Hỏa Đăng Giáo thoát đầu kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại.

Gã đứng giữa cười ghê rợn:

- Mi bằng vào đâu mà dám bảo như thế?

Nữ lang áo đỏ lặng lẽ thò tay vào túi áo lôi ra một chiếc mặt nạ máu, nho nhỏ lạnh lùng đáp:

- Bằng vào món này được chẳng?

Chợt thấy lệnh phù của Hỏa Đăng Giáo trên tay nữ lang áo đỏ, ba gã cùng giật bắn mình vội quỳ rạp xuống, lấm lét sợ hãi.

Nữ lang áo đỏ lạnh lạnh tiếp lời:

- Còn chưa mau động thủ, mỗi tên hãy tự móc lấy một mắt mau!

Ba gã Hỏa Đăng Giáo cùng cất tiếng yêu cầu:

- Chúng tôi lúc gia nhập bổn giáo đã móc đi một mắt rồi, nếu giờ đây hủy thêm một mắt nữa tất sẽ thành mù hẳn, mong người thương xót cho!

Nữ lang áo đỏ vẫn lạnh lùng gần như tàn nhẫn:

- Ai bảo các ngươi trước giáo lệnh dám giở thói hung hăng? Niệm tình cầu xin của các ngươi, ta rộng mở lòng nhân phần nào. Vậy thì trước mặt giáo lệnh, các ngươi hãy đem võ công ra tỷ thí, kẻ thắng sẽ được tha khỏi hủy mắt, nhưng phải tự chặt lấy một chân, hai kẻ kém tài kia đành phải chịu số phận với hình phạt tự hủy một mắt còn lại, và phải diu nhau mà cút khỏi nơi đây.

Nữ lang áo đỏ vừa dứt lời, gã Hỏa Đăng Giáo quỳ ở giữa giật đôi tay sang hai phía đồng bọn, khiến hai tên trong cơn bất phòng đều ngã quỵ xuống đất hết chỗ dậy nổi.

Nữ lang áo đỏ hừ lạnh nhạt:

- Nhãi con! Thủ đoạn khá lang độc đấy! Cho mi tự chặt lấy một chân, kỳ dư hai tên kia phải tự hủy mắt ngay.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng giữa mím môi đứng rút phăng thanh kiếm sau lưng, nâng lên chiếc chân chém mạnh xuống.

“Phập!”

Cùng theo tiếng động rợn người ấy, người gã thoáng lão đảo, nhưng gã nghiêng rằng gượng lại ngay, tay run run với chiếc chân vừa rời khỏi cơ thể, máu chảy thành dòng, gã ném vút về phía nữ lang áo đỏ.

Không một vẻ chi xúc cảm, nữ lang áo đỏ giơ tay ra đón lấy và thản nhiên bỏ vào chiếc túi ở bên hông.

Hai tên Hỏa Đăng Giáo còn lại sau một phút chần chừ, cũng vội thọc mạnh ngón tay vào mắt mình, ngoáy trợn tròn mắt ra cùng ném về phía nữ lang áo đỏ.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng ở giữa hét lên một tiếng lạnh lạnh, quái dị, đoạn kẹp lấy hai tên đồng bọn, khắp khễnh lẫn mắt sau những mồm đá đập chùng.

Qua kẽ áo, Trầm Miên Tích chứng kiến không sót một chi tiết cảnh tượng hãi hùng vừa xảy ra.

Cậu ta rùng mình nghĩ thầm:

“Giáo lệnh của Hỏa Đăng Giáo ghê gớm thật, tàn khốc thật! Không lẽ tất cả giáo đồ khi nhập giáo đều bị hủy hoại một mắt cả sao?”

Và chiếc mặt nạ máu đeo phủ bên ngoài của mỗi tên giáo đồ, phải chăng là để che giấu bộ mặt bị hủy hoại trở thành gớm ghiếc của mình?

Vậy thì nữ lang áo đỏ kia là ai? Phải chăng là một giáo đồ cao cấp của Hỏa Đăng Giáo hay không?

Thế sao nàng lại cứu Trầm Miên Tích?

Nếu bảo rằng nàng không phải giáo đồ của Hỏa Đăng Giáo, làm sao nàng có được tấm lệnh phù kia?

Trầm Miên Tích đang chìm sâu trong dòng suy nghĩ, đang vắt óc tìm một câu trả lời thích đáng, nhưng một tiếng hừ to của nữ lang áo đỏ đã khiến cậu ta nhớ lại thực trạng.

- Ngốc con, còn chưa chui ra, làm gì mà cứ ôm ta mãi thế?

Kèm theo đó, một luồng kinh lực đẩy tuột cậu ta trôi ra phía ngoài.

Trầm Miên Tích mặt sượng sùng vòng tay cảm tạ:

- Ôn cứu mạng của cô nương, tại hạ xin khắc ghi vào dạ!

Nữ lang áo đỏ sừng sộ:

- Ta mà là cô nương à? Coi chừng ta vả nát chiếc miệng thối của mi ra!

Trầm Miên Tích cười tủm tỉm:

- Mùi thơm trên da thịt của cô nương đủ chứng tỏ cô nương là một nữ nhân, vậy tại hạ phải xưng hô thế nào đây?

Nữ lang áo đỏ nghiêm nghị bằng ánh mắt:

- Cấm mi nhiều lời, cút ngay!

Trầm Miên Tích lại vòng tay thi lễ:

- Ôn cứu mạng của người rất trọng đại, tại hạ quyết có dịp báo đáp sau này! Giờ đây xin người vui lòng tháo đi vương lụa đỏ kia, cho tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan để khắc ghi vào lòng.

Nữ lang áo đỏ bật cười khanh khách:

- Tên gốc này sao mà dai nhách khó đuổi lắm thế?

Trầm Miên Tích thấy đối phương có vẻ xuôi lòng, vừa định lên tiếng nài nỉ tiếp, thành linh từ hướng trái vệ đường bỗng vọng lại một giọng nói âm trầm:

- Sao chưa chạy đi, còn ở đây mà lắm trò màu mè thế?

Nghe giọng lạ, nữ lang áo đỏ giật bắn mình, vội quay đầu nhìn lại ...

Cách xa chỗ nàng về phía trái độ hai trượng, chẳng biết từ lúc nào đứng đấy một nữ lang áo đen bịt mắt.

Nữ lang áo đỏ vội gạt Trầm Miên Tích ra xa và như một đóa hoa hồng, thân hình nàng bắn vọt lên ắt hút.

Trước sự xuất hiện của nữ lang áo đen bịt mắt, Trầm Miên Tích thoáng sững sờ, nhưng lấy ngay lại sự bình tĩnh.

Vì cậu ta đã nhận ra nữ lang bịt mắt nọ chính là thiếu nữ áo đen bịt mắt mà cậu ta đã gặp nơi lâu đài hoang phế hôm qua.

4. Chương 4: U Linh Huyết Kie6'm Khách

Cùng khi ấy ...

Từ trên đỉnh Lệ Huyết Trần cao vút, bỗng vang lên một giọng hú lạnh lạnh, kèm theo một bóng người vạch thành một đường đỏ loáng với tốc độ hơn nhanh hơn cả tia sét giăng lao bắn xuống trước mặt cậu ta.

Vừa nhìn thoáng qua bóng máu nọ, Trầm Miên Tích giật mình thối lui luôn ba bước ra sau.

Vì bóng nọ chính là Tể Đài Hán Tử. Lão là kẻ thù mà cậu ta ghi sâu trong dạ không thể quên, là hung thủ đã sát hại sư phụ của cậu ta.

Chiếc mặt nạ máu của lão, cậu ta vẫn nhớ rõ mòn một từng góc cạnh đặc biệt, chỉ nhìn qua là nhận ra ngay.

Vì màu sắc chiếc mặt nạ của lão đỏ hồng hơn tất cả các đồng bọn, thứ nhất là điểm trắng bằng hột đậu nơi giữa mi tâm.

Thêm vào đấy, thân hình của lão to lớn khác thường, đôi giày của lão cũng cao hơn mọi người.

Nhìn thấy thân sắc biến đổi không ngừng của Trầm Miên Tích, Tể Đài Hán Tử ngửa cổ cười khoái trá:

- Nhãi con có phải là Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chương lọt lưới đây chăng? Thật là mòn nhẵn gót giày tìm chẳng thấy, bỗng dưng gặp phải chẳng phí công. Ha ha ... ha ha ... ha ha ...

Lòng trong tiếng cười, cánh tay lão vụt vươn dài ra chụp vào đầu vai của Trầm Miên Tích.

Trước cái chết đã hiện rõ trước mắt, Trầm Miên Tích cắn răng than dài:

- Hết rồi! ...

Bỗng nhiên một giọng quát to vang lên:

- Dừng tay!

Tế Đài Hán Tử khẽ giật mình, buông rơi ngay thể chộp, ánh mắt lia nhanh về hướng tiếng quát, miệng không khỏi bật lên tiếng ồ kinh ngạc:

- Người là ai? Sao cứ mãi tìm cách chống đối lão phu thế?

Thiếu nữ áo đen không vội đáp, trở tay về hướng phiến đá to, cách đây hơn trượng lạnh lùng bảo:

- Ác tặc, mi tự tin là thân hình mình cứng rắn hơn tảng đá kia chăng?

Năm ngón tay nàng đồng thời xòe ra xĩa vào hướng tảng đá lồ nọ.

Động tác của nàng trông ra rất chậm chạp, lại không nghe tỏa ra một luồng gió kinh nào, thế nhưng phiến đá to lại chậm chậm lung lay.

Tiếp theo đấy, từng miếng rơi lả tả xuống đất, khoảnh khắc sau, phiến đá to hơn hai vòng tay ôm đã hoàn toàn biến thành một khối thể vụn vằn lốm trắng mặt đất.

Tế Đài Hán Tử thảm rúng động kinh mang, đứng trơ cả buổi một nơi chẳng nhúc nhích.

Thiếu nữ áo đen bỗng bật ra một tiếng thở dài và chĩnh ngay sắc diện:

- Ta mở lòng rộng lượng dung cho nữa đấy! Cút ngay.

Tế Đài Hán Tử qua giây phút sững sốt lia tia mắt căm hờn về phía đối phương, đoạn hú lên một tiếng to, nhắc bỗng người lên mót cao như một cây pháo xẹt, lao đi mất dạng.

Thiếu nữ áo đen nhìn theo bóng Tế Đài Hán Tử đi khuất, mới lẩm bẫm lấy mình:

- Sao Hà Ngô Vỹ vẫn chưa đoạt được chiếc chìa khóa ngọc? Trước khi chiếc chìa khóa ấy chưa lọt vào tay đại ca, ta chưa có thể giết lão được!

Trầm Miên Tích trước cảnh tượng vừa diễn tiến, cậu ta đứng thộn người ra một nơi, muốn nói gì nhưng ngập ngừng lại thôi.

Thiếu nữ áo đen sau tiếng thở dài, quay sang bảo cậu ta:

- Các hạ mau tìm vào động đá nơi bờ núi này, để thăm u hồn cô đơn đáng thương nọ!

Trầm Miên Tích vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ ơn dày của cô nương đã hai lần cứu mạng!

Nhưng đến khi cậu ta ngẩng đầu lên, thiếu nữ áo đen đã biến mất từ lúc nào rồi!

Chỉ không hơn cái nháy mắt mà nàng đã đi mất như biến, thuật khinh công ấy khiến Trầm Miên Tích vừa khiếp hãi vừa khâm phục cực cùng!

Bao nhiêu đầu mối nghi nan bỗng ùn ùn kéo về một lúc quay cuồng trong đầu cậu ta:

- Thiếu nữ áo đen tại sao luôn hai lần buông tha lão Tế Đài Hán Tử? Giữa nàng và hắn có liên quan chi với nhau chẳng? Hay là ...

Nhưng một ý nghĩ khác đã gạt ngay nghi vấn trước.

Vì nếu như giữa thiếu nữ bí mật áo đen cùng Tế Đài Hán Tử có quan hệ với nhau, tại sao nàng lại hai phen ra mặt cứu ta? Trong động đá dưới bờ Lệ Huyết Trần này có nhân vật nào trú ẩn? Thiếu nữ áo đen vì sao lại bảo là rất đáng thương?

Suốt bao nhiêu ngày nay, bao nhiêu vấn đề, bao nhiêu sự việc tới tấp dồn dập đến, khiến Trầm Miên Tích phải điên đầu nghĩ ngợi ...

Giữa lúc cậu ta đang moi óc để trả lời những câu hỏi hóc búa đang quay cuồng như tơ rối trong đầu, thì từ dưới Lệ Huyết Trần, giọng hát mê thiết nọ lại nhẹ nhàng vọng vang vào không khí, não nùng quái đản như một giọng rên than của một oan hồn vương mang nhiều hận uất.

Cậu ta nhìn lên sắc trời, vầng thái dương chói chang như mâm lửa chiếu thẳng những tia nắng thiêu đốt xuống đỉnh đầu.

Giọng hát nọ vẫn từng câu từng lời như thắt chặt buồng tim người, thứ nhất là những tiếng gọi cuối cùng tên của người yêu, càng khiến cậu ta muốn rưng rưng nhỏ lệ.

Từng bước nặng nề uể oải nện lên đất, Trần Miên Tích như một kẻ mất hồn tiến lần về phía cửa động, xông thẳng vào chẳng chút ngần ngại ...

Cửa động rất đồi chật hẹp, chỉ đủ ột người lách mình đi vào, bên trong tối om om như mực, ngửa bàn tay chẳng thấy năm ngón.

Nhưng giọng hát có một sức thu hút nhiệm mầu khiến Trần Miên Tích cứ bước vào, bước vào, cứ như một người không chủ định.

Thoang thoảng một luồng gió núi bên trong động sâu hun hút thổi lồng ra ngoài, mang theo một mùi tanh nồng nặc muốn nôn đi được.

Trần Miên Tích không chịu nổi với mùi tanh khó ngửi ấy, vội dùng tay bịt chặt lấy mũi mình dùng chân dẫm đường đi.

Bất thần ...

Chân cậu ta đụng phải một vật đen trơn, vội vàng cúi xuống dùng tay lần mò, thỉnh thoảng chạm phải một chùm tóc, hốt hoảng giật lùi la to:

- Người chết!

Liền theo đó, giọng ca nọ cũng ngừng bật.

Sau vài phút, giọng ca ai oán nọ lại cất lên.

Trần Miên Tích lắng nghe, cứ sau một câu hát lại gọi tên cha chàng trong thống thiết, não nùng. Cậu ta khẽ nhíu mày suy tư:

“Giữa người và cha ta chắc chắn có liên quan, nếu không, bà ta cứ gọi tên cha ta mãi thế? Không lẽ bà ta là ...”.

Bỗng giữa lúc ấy, từ trên mỏm vực vang lên từng loạt hú lạnh lạnh, đúng là giọng hú báo hiệu của những tên Hỏa Đăng Giáo.

Trần Miên Tích giật mình biến sắc, chưa biết xử trí ra sao, thì bên tai cậu ta bỗng vang lên một giọng nói nhỏ như muỗi:

- Nhóc con, mau vào đi!

Trần Miên Tích rất ngạc nhiên, thầm nghĩ:

“Ta đã cùng đường, vào cũng chết không vào cũng chết. Âu số phận đã an bài!”.

Cậu ta liền hướng theo tiếng nói vừa phát ra, chầm chậm đi vào.

Càng vào sâu, không khí càng âm u, rùng rợn, khí lạnh toát ra khiến tay chân cậu ta như muốn cứng đờ.

Vốn bản tính cương cường, Trần Miên Tích càng gặp nguy càng dũng cảm, nghiêng răng cắn bước.

Ở cuối góc động, trên chiếc giường đá, một nữ nhân bịt mặt đang ngồi yên như thần tượng nhập định.

Nữ nhân bịt mặt sau một thoáng sững sờ, quát hỏi:

- Nhóc con bao nhiêu tuổi, tên họ là gì khai mau, nếu không, chết chẳng toàn thây.

- Vãn bối năm nay mười lăm tuổi, họ Trần tên Miên Tích.

Nữ nhân thoáng rúng động, lảo bảo với chính mình:

- Tích nhi của ta năm nay cũng mười lăm tuổi! ...

Trầm Miên Tích lạ lùng, cất tiếng hỏi:

- Tích nhi là ai?

Nữ nhân bật mặt bỗng chiếu ánh mắt sáng ngời như tia chớp về phía Trầm Miên Tích:

- Bé con, bước sang đây!

Trầm Miên Tích bình thản tiến đến gần nữ nhân bật mặt.

- Bé con tên Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích cung kính gật đầu:

- Vâng, vãn bối là Trầm Miên Tích, người miền Giang Hải, cha tên Trầm Khải Hoa.

Nữ nhân bật mặt rúng động đến bật thẳng người, buộc miệng ồ lên một tiếng, sắc diện đột ngột thay đổi, đứng bật dậy nhảy xuống khỏi thạch giường, ôm chầm lấy Trầm Miên Tích, nói trong giọng lệ nhạt nhòa:

- Tích nhi ... Ta là mẹ ruột của con đây! Ta là Kỹ Quân Như đây!

Trầm Miên Tích sung sướng ôm chặt mẹ mình hơn, thốt qua hàng lệ nóng:

- Mẹ ... Mẹ ... Đã mười năm rồi, con không gặp được mẹ ...

- Phải! Đã mười năm rồi, gia đình ta tan nát cũng vì tên ma đầu Huyết Ma Phong Trần.

Kỹ Quân Như, tức nữ nhân bật mặt nấc lên một tiếng rồi tiếp lời:

- Cách đây mười năm, tại Trầm gia trang, gia đình chúng ta sống rất hạnh phúc. Đột nhiên Huyết Ma Phong Trần tìm đến Trầm gia trang, bởi vì cha con đang giữ trong người một bí mật của kỳ bảo vô lâm. Huyết Ma Phong Trần muốn khám phá bí mật đó, song cha con một mực không cung khai. Thế là một trận huyết chiến xảy ra tại Trầm gia trang, võ công của mẹ và cha con cùng hợp lại nhưng không thắng nổi lão ma đầu ấy, cuối cùng mẹ bị thương nặng và hôn mê tại chỗ. Khi tỉnh dậy, mẹ chẳng thấy cha con và con đâu cả.

Trầm Miên Tích đau đớn nói tiếp:

- Sau này con được sư phụ Thất Độc Thần Chưởng cho hay rằng, sư phụ là bạn thân của cha con, đến Trầm gia trang để đàm đạo sự đời với cha, lúc đó cha bị thương rất trầm trọng nhưng vẫn quyết đấu với lão tặc nọ. Sư phụ định nhảy vào trợ chiến cùng cha, song cha lại nói với sư phụ hãy cứu con đi xa, mối thù này cha mong sau này con phải tẩy sạch.

Sư phụ y theo lời cha, bỗng con rời khỏi Trầm gia trang và về ẩn cư tại Phù Long Cốc. Từ đó con chuyên tâm khổ luyện võ công hầu rửa hận trả thù cho cha mẹ. Nhưng ... cách đây mấy ngày, sư phụ đã bị người của Hỏa Đăng Giáo giết. Hung thủ là Tế Đài Hán Tử.

Kỹ Quân Như vụt ồ lên một tiếng, người như bị một luồng điện chích vào, lặng người hồi lâu, giọng chìm trong nước mắt:

- Tế Đài Hán Tử là đại đệ tử của Huyết Ma Phong Trần.

Trầm Miên Tích nghe máu nóng trào dâng lên đỉnh não, quát trong căm hờn:

- Một ngày nào đó, con thề quyết sẽ đòi lại món nợ máu này. Nếu sau này con chẳng giết sạch được lũ ác đạo Hỏa Đăng Giáo, con thề chẳng làm người.

Kỹ Quân Như nhìn sâu vào đôi mắt con mình, gật đầu khích lệ.

oo Người cậu ta như một chiếc lá úa quay lơ theo cơn lốc, bị quét ra tuốt phía ngoài hơn trượng xa.

Có lẽ số mạng cậu ta chưa đến hồi dĩ tuyệt, nên khi kinh phong vừa quét ập vào người, cậu ta vội nương theo khẩu quyết Hư Nhu Nội Công của mẫu thân dạy dỗ, vận hành chân khí vệ phòng khắp châu thân.

Nhờ đấy mà nội phủ cậu ta không bị chấn nát, bằng không với luồng chưởng lực hung mãnh kia, cậu ta phải bỏ mạng tại chỗ.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo đồng buông tiếng cười to:

- Ha hã! Đáng kiếp con ơi, dưới Lệ Huyết Trần lại thêm một tên quỷ mới ngông cuồng!

Ai bảo con mò đến đây để nạp mạng!

Tiếng cười lồng lộng của hai gã, khiến Trần Miên Tích trong cơn hôn mê dần dần tỉnh lại, cậu ta lồm cồm bò dậy, ánh mắt đỏ ngời tia lửa hận, chiếu thẳng vào hai đối thủ.

Nhìn thấy cậu ta không một trạng thái thương tích chi, hai tên Hỏa Đăng Giáo rất đổi kinh mang, cùng kêu lên kinh hãi.

- Tên ranh này không lẽ có phép thuật? Rõ ràng hãn chết rồi, sao có thể sống trở lại kia? Đúng là tà môn!

Trần Miên Tích khoe miệng hai dòng máu tươi vẫn còn rỉ rả chảy, sắc mặt xám xanh, đôi nhãn quang đỏ ngầu như huyết châu, từng bước từng bước tiến gần đến chỗ hai gã Hỏa Đăng Giáo.

Trước sắc thái dữ dằn cùng hình thù như quỷ đói của Trần Miên Tích, hai gã Hỏa Đăng Giáo tự dừng từng bước tháo lui ...

Trần Miên Tích rống lên như sấm động:

- Ta cùng lũ Hỏa Đăng Giáo chúng mi có thù oán chi? Tại sao chúng mi lại sát hại cha mẹ ta? Tại sao chúng mi giết sư phụ ta? Nói mau!

Hai gã Hỏa Đăng Giáo giật bắn mình, cùng nhìn nhau kinh sửng.

Cho đến giờ phút này, chúng mới biết rõ gã thiếu niên đứng trước mặt là con trai của Trần Khải Hoa, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng Tổng Kiệt đã lọt khỏi vòng lưới trốn thoát mà họ đang ráo riết truy tầm.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng phía trái liền xoay sang đồng bọn luận bàn:

- Tên khốn này đúng là Trần Miên Tích, tuyệt đối không nên để gã tẩu thoát, mà phải bắt sống cho kỳ được về Tổng đàn, tất sẽ được trọng thưởng.

- Phải lắm! Chúng ta cùng xông lên!

Trần Miên Tích thấy đôi môi hai gã mấp máy chẳng dứt, hiểu ngay là chúng đang dùng phép Truyền Âm Nhập Mật để nói lên về mình.

Lửa căm thù càng thêm nung nấu, cậu ta vội y theo phương thức của mẫu thân, song chưởng cùng nhấc lên cao, một thức Đồ Nguyệt Phong Vân như sấm sét bủa nhanh vào địch thủ.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo lại một phen thất kinh kêu lên:

- Tên khốn này đã được mục quỷ bà chân truyền, không thể để gã sống sót.

Nghe đối phương mở miệng mắng mẹ mình, Trần Miên Tích lửa giận càng nung cao, tổng mạnh thêm một chiêu Giáp Tý Giao Long của mẫu thân.

“Bình! ...”.

Một tên trong bọn bị chưởng phong quét trúng, lộn ngược luôn hai vòng trên mặt đất, máu tươi tuôn ồng ộc ra khoe miệng, giãy giụa mấy cái rồi im luôn.

Chợt bên tai cậu ta, một giọng nói vang lên vo ve như tiếng muỗi:

- Chưởng pháp tuyệt lắm! Bé con đáng thương đấy!

Trần Miên Tích giật bắn mình, nhấc mắt nhìn quanh, nhưng không thấy một dạng người nào khác.

Cậu ta rất đổi lạ lùng, không hiểu kẻ phát ra giọng nói là ai?

Vì mãi nghĩ ngợi, cậu ta không phát giác được từ trên sườn núi phóng vèo xuống hai gã Hỏa Đăng Giáo, thân hình còn đang lưng chừng với bốn chưởng cùng tung ra hai đạo kinh phong vút vào Trầm Miên Tích.

Kịp khi phát giác được có kẻ đột kích, Trầm Miên Tích đã hết phương tránh né kịp.

Một tiếng huých nặng nề, kèm theo tiếng thét gào đau đớn, thân hình của Trầm Miên Tích bị hất tung hơn hai trượng xa, nằm mọp luôn dưới đất, hết còn chỗi dậy nổi.

Tuy lần té này rất nặng, nhưng tính mạng cậu ta chẳng hề chi, cậu ta vội nhắm mắt vận dụng Hư Nhu Nội Công để điều trị nội thương.

Một gã Hỏa Đăng Giáo vội phóng đến chỗ Trầm Miên Tích, lăm lì tổng ra một cước.

Trầm Miên Tích vội vận hành luồng Hư Nhu Nội Công bố tỏa khắp châu thân.

“Bùng! ...”.

Ngọn cước như đá vào một quả khí cầu, sức phản dội khiến gã Hỏa Đăng Giáo nọ phải ôm lấy bàn chân, nhăn mặt suýt soa.

Một tên Hỏa Đăng Giáo thấy thế liền hỏi:

- Sao thế?

Gã Hỏa Đăng Giáo nọ liền đáp:

- Tại hạ đá trúng nó một cước, chẳng những không phạm thương được đối phương, mà trái lại từ cơ thể hần toát ra một sức phản chấn dị thường.

Hai tên Hỏa Đăng Giáo còn lại cũng vội phóng lên vây tròn lấy Trầm Miên Tích vào giữa.

Gã Hỏa Đăng Giáo đá vào Trầm Miên Tích khi này, giận dữ tuốt phẳng trường kiếm cầm tay sấn lên một bước, cười ghê rợn:

- Tên khốn đừng vờ chết, hãy ném thử một kiếm của ta.

Ánh kiếm liền theo nhoáng động vào không khí, bỗng một tiếng thét ghê rợn tiếp nổi vang lên, kịp theo một bóng người ngã gục xuống đất.

Nhưng kỳ lạ thay, tiếng rú thảm vừa phát ra kia không phải do từ cửa miệng Trầm Miên Tích mà là từ gã Hỏa Đăng Giáo vừa vung kiếm.

Chiếc đầu của gã Hỏa Đăng Giáo nọ văng long lóc trên mặt đất, cuộn theo một đường máu dài đỏ lôm.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo còn sống sót cùng giật mình kinh ngạc, thần hồn chưa định thì một bóng trắng như ánh cầu vồng từ trên cao bắn vọt xuống trận trường.

Cả hai cùng hốt hoảng thối lui, trở mắt nhìn kỹ, đối phương là một thanh niên tuổi trạc hai mươi mốt như ngọc sáng lấp lăm, uy nghi đứng sừng sững trước mặt họ.

Một gã trong bọn thất thanh kêu lên:

- Các hạ có phải là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ đấy chẳng?

5. Chương 5: Ngân Hà Tiên Tử

Bóng trắng ấy đúng là Hà Ngô Vỹ, người cùng thiếu nữ áo đen đã mục kích cái chết của Thất Độc Thần Chưởng Tổng Kiệt tại Phù Long Cốc.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ buông tiếng cười lồng lộng:

- Phải! Nếu hai người thật tình trả lời những câu hỏi của ta, may ra ta có thể dung ột dịp sống sót.

- Chuyện chi? Cứ hỏi, nếu được ta sẽ trả lời, nhưng vừa rồi các hạ đã giết chết một cao thủ bốn giáo, mối nợ ấy bốn giáo khó thể bỏ qua.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ cười lạt:

- Khoan bàn đến chuyện kia vội. Ta hỏi đây, Tể Đài Hán Tử hiện ở đâu? Đợi khi gặp mặt lão, mọi chuyện sẽ có cách giải quyết.

Thì ra U Linh Huyết Kiếm Khách tung mình đuối gấp theo lão Tể Đài Hán Tử, nhưng nửa đường lại mất tầm bóng địch, đang lúc sục sạo tìm tòi, chợt nghe tiếng hò hét sát phạt phía trước chẳng xa, chàng vội phóng đến nơi, vừa vặn gặp Trầm Miên Tích bị nguy, chàng vội tung ra một đòn sát thủ cứu mạng Trầm Miên Tích.

Nghe U Linh Huyết Kiếm Khách truy hỏi tung tích Tể Đài Hán Tử, gã Hỏa Đăng Giáo nọ hơi biến sắc, lừ mắt sang đồng bọn như đợi ý.

Thấy đối phương không trả lời, lại nháy mắt ra hiệu, U Linh Huyết Kiếm Khách thoáng trông qua sắc diện hai người là hiểu ngay sự việc.

Thân pháp như một bóng ma nguyệt quế, U Linh Huyết Kiếm Khách phóng đến cạnh gã Hỏa Đăng Giáo đứng phía trái, chớp nhanh vào hõ khẩu của đối thủ quát hỏi:

- Nói hay không?

Tuy bị đau điếng, nhưng gã nọ nghiêng răng cam chịu, chẳng hé môi nói một tiếng nào.

Gã còn lại lập tức quát to một tiếng thị uy, vung trường kiếm xia nhanh vào hậu tâm Hà Ngô Vỹ.

Vừa nghe hơi gió, U Linh Huyết Kiếm Khách cấp thời xoay nhanh người lại, vung chân đá văng mũi kiếm của đối thủ đi nơi khác, tả thủ đồng thời chìa ra lồng với tiếng quát lạnh lạnh:

- Ném một chỉ của ta!

Một luồng chỉ kinh bắn vút vào không khí và chiếu thẳng vào huyệt Trung Đình của đối phương.

Gã nọ không sao chịu thấu, lão đảo thối bộ mấy bước liền, rồi té nhào xuống đất, da mặt chuyển sang màu trắng.

Tay trái U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn nắm chặt lấy gã kia, gần giọng hỏi:

- Mi có bằng lòng khai báo chỗ ẩn náu của Tể Đài Hán Tử chăng?

Gã nọ vì bị cườm tay như sắc nguội của đối phương siết chặt, nghiêng răng chịu đựng được một lát, cuối cùng rên rỉ van xin:

- Xin thiếu hiệp lỏng tay, tôi sẽ nói. Hiện giờ có thể Tể Đài Hán Tử đã đến Chi Khúc Trấn rồi.

- Nói thật chứ?

- Ông nội tôi sống đây cũng không dám nói láo với Hà thiếu hiệp.

- Cút ngay!

Trầm Miên Tích đang nằm im dưới đất, thỉnh thoảng lồm cồm chỗi dậy, hấp tấp cất lời:

- Hà thiếu hiệp chớ nên buông tha gã, bằng không chúng ta đến Chi Khúc Trấn, chẳng khác nào đút đầu vào lưới rọ.

U Linh Huyết Kiếm Khách sực tỉnh ngộ gật đầu:

- Lời các hạ rất có lý!

Nhướng mắt nhìn lên, thấy gã Hỏa Đăng Giáo nọ đã phóng đi ngoài trượng xa và đang cầm cổ mả miết chạy, đầu cũng chẳng dám ngoái cổ nhìn lại.

U Linh Huyết Kiếm Khách khê mỉm cười, người thoáng rướn lên, thân hình đã như một vệt khói bắn nhanh ra, chặn lấy lối tiến của gã.

Tên Hỏa Đăng Giáo nọ rụng rời hồn vía vội xuống giọng năn nỉ:

- Thiếu hiệp đã tha mạng rồi kia mà!

U Linh Huyết Kiếm Khách đứng dừng nói:

- Nhưng tạm thời ta tuy tha chết cho người, nhưng phải giữ người lại đây vài tiếng đồng hồ, chờ khi ta đến Chi Khúc Trấn rồi, huyết đạo sẽ tự động giải mở, trả tự do lại cho người.

Thốt xong, chẳng đợi cho đối phương phân trần thêm tiếng nào, U Linh Huyết Kiếm Khách ra tay như điện chớp điểm vào huyết tê của đối thủ.

Thấy đối thủ đã nằm im lìm hết thể cựa quậy, chàng cười khẽ an ủi một câu:

- Chịu khó nằm đây nhé, vài giờ sau người sẽ đi đứng bình thường trở lại.

Trầm Miên Tích lúc bấy giờ rảo bước tiến lên, vòng tay kính cẩn:

- Đa tạ ơn cứu mạng của Hà thiếu hiệp!

Qua ánh trăng tỏ rạng, U Linh Huyết Kiếm Khách kín đáo liếc mắt ngắm nghía đối tượng, thấy Trầm Miên Tích tuy tuổi chỉ độ mười lăm mười sáu nhưng tướng mạo đã hiện lên một vẻ uy nghi thoát tục, chàng vội trả lễ, ôn tồn cất lời:

- Các hạ chẳng nên khách khí, cứu khốn phò nguy là nhiệm vụ của kẻ cầm kiếm hành hiệp mà thôi.

Nghe lời lẽ nhún nhặn của U Linh Huyết Kiếm Khách, Trầm Miên Tích càng thêm cảm kích, bi lụy tiếp lời:

- Tiểu đệ nhà tan người mất, cha mẹ gặp cảnh bất hạnh, sư phụ cũng đã bỏ mình dưới bọn người Hỏa Đăng Giáo, từ nay phải ra thân lạc loài, nếu như ...

Thốt đến đây, Trầm Miên Tích không sao dần lòng được, lệ nóng rưng rưng hoen tròn ...

Biến cảnh của Trầm Miên Tích mà U Linh Huyết Kiếm Khách đã mục kích rõ ràng nơi Phù Long Cốc nên chẳng đợi cậu ta trọn câu, chàng vội lên tiếng:

- Nếu các hạ không chê, chúng ta từ nay lấy nghĩa đệ huynh đối xử, cùng sống bước ngao du trời bể để báo thù rửa hận giúp nhau!

Trầm Miên Tích mừng ngoài sức tưởng tượng, vội quỳ xuống làm lễ ra mắt:

- Xin Hà huynh nhận lấy một lạy của tiểu đệ!

U Linh Huyết Kiếm Khách cũng vội quỳ lạy trả:

- Lão đệ mau đứng lên, hà tất phải trọng lễ như thế.

Hai người giao bái xong ba lạy, U Linh Huyết Kiếm Khách liền đứng dậy kéo Trầm Miên Tích cùng đứng lên theo và bảo:

- Lão đệ mau theo ngu huynh đến Chi Khúc Trấn, may ra có thể tìm được lũ thù nhân Hỏa Đăng Giáo ấy.

Trầm Miên Tích giọng rầu rĩ:

- Nhưng mẹ tiểu đệ vừa mất chưa chôn, phải làm sao đây?

Cậu ta liền đem tình hình xảy ra trong động đá, sơ lược thuật lại cho nghĩa huynh mình nghe.

U Linh Huyết Kiếm Khách sốt sắng bảo:

- Mẹ của đệ cũng là mẹ của ngu huynh, chúng ta tạm thời tìm nơi mai táng di thể người, đợi báo thù xong, sẽ dời linh cốt đến nơi cảnh trí thanh tú khác, được chăng?

Trầm Miên Tích miễn cưỡng gật đầu:

- Ngoài cách ấy, không còn phương pháp nào tốt hơn.

Hai người liền tìm một nơi quang đãng, đào một lỗ huyết khá sâu, mai táng xong di thể của mẹ Trầm Miên Tích, đoạn bái biệt gạt lệ rời đi.

Cả hai trở thuật khinh công bằng mình về hướng Chi Khúc trấn.

oo Hai người đi suốt ngày đêm trên đường quan lộ. Những người qua đường chỉ thấy đất cát bụi mù, chưa ai kịp nhìn rõ mặt, thì hai người đã lạng qua như ánh chớp ...

Vào khoảng giờ Ngọ ngày hôm sau, hai người vừa rời khỏi khu vực núi Diệu Phong ra đường quan đạo thì U Linh Huyết Kiếm Khách phát giác ra có người đang theo dõi mình, nhưng chàng chưa hiểu là nhân vật nào.

U Linh Huyết Kiếm Khách trong dạ bồn khoăn, linh cảm như sắp có chuyện gì xảy ra liền bảo Trầm Miên Tích vào khu rừng bên đường, ngồi tựa vào gốc cây nghỉ chân một chút.

Hai người vừa ngồi xuống, Trầm Miên Tích định hỏi U Linh Huyết Kiếm Khách, bỗng phía sau lưng có thanh âm lạnh lẽo lên tiếng:

- U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ! Phen này nhất định ngươi phải chết!

U Linh Huyết Kiếm Khách giật mình nhưng chàng cố trấn tĩnh ngồi yên, bụng bảo dạ:

“Mối nghi ngờ của ta quả nhiên đã thành sự thật!”.

Chàng cười tủm tỉm, bình tĩnh hỏi:

- Ngươi là ai? Có sao định giết ta?

- Hà hà! Ngươi tự vấn lương tâm sẽ rõ. Ngươi mà còn sống thì võ lâm yên ổn sao được?

U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn ung dung hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao? Ta làm náo loạn võ lâm ở chỗ nào?

- Chẳng bao lâu nữa rồi ngươi sẽ tự biết!

-Ồ! Như vậy thì bây giờ ngươi nói hơi sớm quá!

U Linh Huyết Kiếm Khách nói xong, đột nhiên lạng mình ngang một cái.

Giọng người bí mật kia lại quát tháo:

- U Linh Huyết Kiếm Khách! Mi chạy đi đâu?

Lời vừa dứt, kèm với tiếng gầm giận dữ là một luồng kinh phong ập tới Hà Ngô Vỹ.

Hừm lên một tiếng thị uy, U Linh Huyết Kiếm Khách song chưởng tổng ra một đòn trí mạng.

Nhưng thế công ra mới được nửa chừng, bước chân U Linh Huyết Kiếm Khách đã chập chờn ngã nhào xuống đất.

Một bóng đỏ nhanh như đường sét giạt từ trên cao bổ xuống, ngựa cổ cười to:

- Ranh con ngu ngốc, số mi đã tới!

Một ngọn trảo theo đó phủ xuống đầu U Linh Huyết Kiếm Khách.

Bất thần ...

Một giọng quát to như sấm động, cùng một ngọn chưởng khổng lồ tựa thế núi chập chờn bủa thẳng về phía người áo đỏ.

Người áo đỏ giật mình thu ngay thế trảo, tràn mình sang một bên, vừa kịp định thần, y đã thấy ngọn chưởng thứ hai của đối phương đã ùn ùn xô đến.

Người áo đỏ cười ghê rợn:

- Hừm! Thì ra mi cũng biết Thất Độc Thần Chưởng đấy à? Huyền Thiên Lão Quái sẽ siêu độ mi về với ông bà tổ tiên vậy!

Miệng thốt, người y đã nhích tránh thế chưởng thứ hai của đối phương. Nhưng vì quá khinh thường tài nghệ của đối phương, hơn nữa đối phương còn quá nhỏ tuổi, thay vì phải thối lui bước rưỡi, y chỉ bước chéo sang bên một bước.

Do vậy, thế chưởng của Trần Miên Tích vẫn còn đủ uy lực, xé toạc lớp áo nơi vai phải của Huyền Thiên Lão Quái, hằn sâu trên da thịt một đường dài rướm máu.

Y nhin đau gầm vang:

- Ranh con, mi là ai?

Lòng trong tiếng quát, thân hình y đã lui trở lại, tay thành linh tung ra một đòn chớp nhoáng, chớp vút vào mặt Trần Miên Tích.

Vì kinh nghiệm đối địch còn non kém, Trần Miên Tích chỉ biết tấn công mà chẳng biết uyển chuyển tránh đỡ sự phản kích của đối phương.

Chưa kể thân pháp của Huyền Thiên Lão Quái lại nhẹ nhàng như chim, vừa nhoáng lên, người y đã tiến sát bên cạnh Trần Miên Tích.

Cậu ta rất đổi kinh mang, hấp tấp thối lui ra sau một bước.

Huyền Thiên Lão Quái gầm lên như cọp rống:

- Tiểu tử là đồ đệ của Thất Độc Thần Chưởng Tổng Kiệt?

- Phải, thì sao?

Huyền Thiên Lão Quái cười sắc lạnh:

- Hỏa Đăng Giáo chủ đã sai phái cao thủ tủa ra khắp nơi tìm bắt mi, chẳng ngờ mi tự chui đầu vào lưới.

Trần Miên Tích không chút sợ hãi, cười gằn đáp lại:

- Ta dù có phải bỏ mạng đêm nay, cũng quyết thành oan hồn theo mi báo oán.

Dứt lời, Trần Miên Tích nhảy bổ vào đối thủ với thế liều lĩnh một mất một còn.

Chiêu thế cậu ta sử dụng là Thất Độc Thần Chưởng, lại dốc toàn lực để liều công, chưởng kinh ù ù như xé vệt từng không, bắn nhanh loạn xạ vào châu thân của đối phương.

Huyền Thiên Lão Quái quá giận, cấp tốc quật vút ra một chưởng.

“Ầm!”

Một tiếng nổ như trời long đất lở, Trần Miên Tích hự lên một tiếng đau đớn, loạng choạng thối lui sáu, bảy bước, miệng thổ ra một búng máu tươi rồi từ từ khụy xuống ngã gục tại chỗ.

Cùng lúc ấy, từ không trung bất thần sà vút xuống một con ưng khổng lồ, chớp lấy Trần Miên Tích và bay vút lên trời.

Huyền Thiên Lão Quái tức tối nghĩ thầm:

“Con linh điểu này do ai nuôi dưỡng mà dám đến đây nhúng mũi vào chuyện của ta, cần phải trừng trị tội của nó mới được.”

Ý nghĩ vừa thoáng qua, tay phải của y đã nhanh nhẹn bay ra chớp thẳng vào hư không một phát.

Con ưng to nọ đang vỗ cánh tung vút từng mây, bỗng đảo nghiêng và một chiếc cánh hơi xệ đi, nhưng vẫn gượng tiếp tục bay về phía trước.

Huyền Thiên Lão Quái sửng sốt khen thầm:

“Sức lực của con ưng to này ít nhất phải trên ngàn cân, nên có thể hứng lấy ngọn trảo của ta mà chẳng hề hấn chi.”

Y bỗng thét to lên một tiếng, hai tay thành linh chớp thẳng về hướng linh điểu đang bay.

“Ào ... Ào ... Ào ...”.

Từ hai lòng bàn tay của lão lập tức thoát ra hai ngọn kinh phong như sóng dữ tua thẳng vào không gian.

Con ưng to bỗng kêu lên mấy tiếng thật bi thiết, thân hình không ngớt chao động giữa không trung và dần dần rơi xuống.

Huyền Thiên Lão Quái cười lạt đặc ý:

- Tưởng đâu súc sanh mi kháng cự nổi thần lực của Huyền Thiên Lão Quái này, té ra chỉ có thế.

Dứt lời, lão ta lắc mình xê đến gần con ưng to, thấy con vật nằm mẹp trên mặt đất, đôi mắt bắn ngời hai luồng sát khí rợn người, cất cổ, há miệng chờn vờn như muốn mổ.

Nhìn kỹ con vật, thân hình rất to lớn, cao hơn năm thước, từ trong lớp xanh thẫm óng ánh, máu đỏ không ngớt rịn ra, chứng tỏ là nó bị thương không nhẹ lắm.

Đang lúc Huyền Thiên Lão Quái chăm chú ngắm nhìn con vật bị thương, thì từ không trung bỗng thoát xuống một bóng to xanh thẫm. Tiếp theo đấy, trước mắt y đột ngột hiện ra một người cùng một chim.

Kể vừa đến là một nữ lang áo lam, tóc dài xõa, vuông khăn xanh che kín mặt nàng.

Qua dáng điệu tha thướt cùng dáng dấp thuần tròn đều đặn của nàng, đủ đoán biết là một giai nhân tuyệt sắc, tay nàng ôm chặt chiếc dao, chễm chệ ngồi trên lưng một con chim to màu lông xanh sậm mượt ngời như con ưng đang bị thương khi nãy.

Nữ lang vừa nhìn thấy Trầm Miên Tích cùng con ưng đang bị thương nằm lịm trên mặt đất, liền buột miệng ồ một tiếng thẳng thốt, đoạn hấp tấp nhảy xuống lưng chim, móc ra một viên thuốc, nhét vào mồm con vật bị thương.

Nữ lang áo lam trừng trừng nhìn Huyền Thiên Lão Quái gần giọng hỏi:

- Người đã thương Xoa nhi của ta?

Huyền Thiên Lão Quái cười khẩy:

- Cô nương! Đã thương một con vật có đáng là bao, làm gì mà phải hót hải đến thế?

Chính Huyền Thiên Lão Quái này đã làm, chim của cô nương nhưng lại thả cho bay bầy, chẳng lẽ không đáng đánh à?

Nữ lang áo lam giận dữ trả lời:

- Thiếu nợ trả lời, giết nhân thường mạng, chim ta bay giữa không trung, người lại dám đánh bị thương nó, giờ đây phải chịu ta một chưởng để trừ.

Huyền Thiên Lão Quái bật cười khàn khạch:

- Cô nương quả là to gan lắm đấy, cô có biết ta là hạng người chi không?

Nữ lang áo lam buông tiếng cười lạnh lẽo, đưa tay chỉ vào chót mũi mình, hỏi lại:

- Người chắc cũng chưa biết ta là ai chứ gì?

Huyền Thiên Lão Quái xạm mặt lại, gần giọng:

- Cô là ai?

Nữ lang áo lam lạnh lùng đáp:

- Người có nghe cách đây mấy mươi năm về trước, giang hồ xuất hiện ba nữ hai nam, vậy ba nữ ấy ám chỉ là ai?

Huyền Thiên Lão Quái giật bắn mình thốt lên:

- Cô ... Cô nương là Ngân Hà Tiên Tử hay Băng Lãnh Cô Nương?

Ngân Hà Tiên Tử không đáp mà hỏi lại:

- Người là Huyền Thiên Lão Quái phải không?

Huyền Thiên Lão Quái trong cổ họng hừm lên một tiếng, ánh mắt ngời ngời tinh quang.

Y đã thấy qua Băng Lãnh Cô Nương rồi, lối trang phục không phải như thế, nữ lang này nhất định là Ngân Hà Tiên Tử.

Huyền Thiên Lão Quái giận dữ quát ta:

- Nàng và ta đồng danh trên võ lâm. Chúng ta như nước sông nước giếng không phạm nhau, tại sao nàng lại đến quấy phá chuyện riêng của lão phu?

Ngân Hà Tiên Tử cười lạt:

- Bỏn nhân tình cờ tạt ngang qua đây, thấy người nguy không lẽ chẳng cứu?

Huyền Thiên Lão Quái nhếch môi gần giọng:

- Bằng vào mấy chiêu Hỏa Lôì Quang Thần Chưởng xoàng xĩnh của cô nương có thể cứu ai được chứ? Cô nương nhắm đủ khả năng áp đảo lão phu chẳng?

Ngân Hà Tiên Tử bĩu môi khinh miệt:

- Làn chót bốn tiên tử cảnh cáo nhà ngươi, đừng hung hăng thị cường háo sát, bằng trái lại, ha ... ha ... ha ... chừng đó ...

Huyền Thiên Lão Quái cổ dần cơn giận, mím môi:

- Hai mươi năm trước, ta và người đồng danh trên giang hồ, hai mươi năm sau, ta muốn được thưởng thức công lực của người ...

Huyền Thiên Lão Quái vụt quát lên một tiếng thật to, xoay tay nghiêm thế, lớn tiếng hỏi tiếp:

- Ngân Hà Tiên Tử, người nhận ra chiêu này không?

Ngân Hà Tiên Tử nghiêng mặt liếc khẽ, thấy giữa lòng bàn tay phải giờ cao của đối phương, ánh bạc lấp lánh liên bĩu môi cất lời:

- Một chiêu mọn Băng Hồn Chưởng ấy có chi kỳ lạ mà vênh váo?

Huyền Thiên Lão Quái nghe đối phương nói trúng phóc tên chiêu thế của mình, lòng không khỏi thoáng rung động, trầm giọng hỏi tiếp:

- Người có biết Băng Hồn Chưởng là một trong chín đại tuyệt kỹ của võ lâm chẳng? Uy lực phát ra lợi hại thế nào không?

Ngân Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Đúng thế! Băng Hồn Chưởng được liệt vào chín đại tuyệt kỹ của võ lâm, nhưng người khổ luyện đã hai mươi năm mà hỏa hầu chỉ có bảy thành trở lại, nhắm cũng chẳng phát huy được mấy uy lực.

Huyền Thiên Lão Quái càng kinh ngạc nhủ thầm:

“Ả chỉ nhìn thoáng qua đã biết ngay Băng Hồn Chưởng của ta chỉ có bảy thành, đã thấy công lực của ả ỉnh khó lường.”.

Lòng y do dự không tránh khỏi âm thầm kinh hãi.

Ngân Hà Tiên Tử như đã nhìn thấy qua nội công của đối phương, cười nhạt tiếp lời:

- Nhà ngươi hãy để tay xuống là hơn và rời khỏi nơi đây, để hòa khí giữa đôi bên không sút mẻ.

Huyền Thiên Lão Quái dễ dãi khép mình chịu nhục, cơn giận vụt chốc đã xông cao, y nghiêng răng hét lớn -
Tốt lắm! Ngân Hà Tiên Tử! Hãy nếm thử Băng Hồn Chưởng của ta, xem có lợi hại hay không?

Huyền Thiên Lão Quái tay hữu càng lúc càng nhắc cao, tiếp theo đó một luồng hơi lạnh như từ núi băng toát ra.

Sắc mặt Ngân Hà Tiên Tử bỗng rần lại, trụ vững như thế núi, hữu thủ đẩy nhanh về phía trước, ánh hào quang màu hồng giữa lòng bàn tay càng đỏ rực như máu.

Luồng hồng quang càng lúc càng đỏ thẫm lên, che mất hình tích của Huyền Thiên Lão Quái.

Một lúc sau, những tiếng xèo xèo vang lên không ngớt ...

Huyền Thiên Lão Quái thất sắc kêu lên:

- Hỏa Lô Quang Thần Chưởng!

Y vừa đề khí định đưa Bằng Hồn Chưởng trở ra phản kích, Ngân Hà Tiên Tử đã lạnh lùng cất lời:

- Công lực giữa hai ta thế nào đã hiểu nhau rồi, nếu còn liều lĩnh mãnh công, chỉ tổ đi đến chỗ lương bại câu thương, nếu như nhà ngươi chưa phục, thì đến ngày rằm tháng năm sang năm tới, đại hội vô lâm tổ chức tại đỉnh Cao Sơn, bốn tiên tử sẽ đến thỉnh giáo thêm.

Huyền Thiên Lão Quái cười gằn một tiếng, hậm hực thốt:

- Được! Lão phu gia ân i sống thêm một năm nữa vậy.

Dứt lời, y phóng nhanh về hướng bắc, khoanh khắc đã mất dạng.

Ngân Hà Tiên Tử thấy Huyền Thiên Lão Quái bỏ đi, liền cúi xuống bỗng lấy Trầm Miên Tích để lên lưng chim ưng. Con chim ưng to sau khi phục xong viên thuốc của Ngân Hà Tiên Tử, thương thế đã khá nhiều, rướn cổ ré dài một tiếng, đoạn vỗ cánh tung bóng vào khoảng không, mang theo cả Trầm Miên Tích trên lưng bay đi.

6. Chương 6: Nỗi Oan

Ba năm sau, khi bình minh ló dạng, từ một miệng hang sau ngôi cổ miếu trên ngọn cao phong xuất hiện một gã thanh niên áo trắng, mặt ngọc mày kiếm, tướng tá phương phi, đó chính là Trầm Miên Tích.

Năm nay chàng mười tám tuổi, song trên khuôn mặt dường như già đi trước tuổi, chàng rời khỏi cổ miếu, lòng bồi ngùi thương cảm cho sư phụ chàng là Ngân Hà Tiên Tử.

“Sư phụ sống khôn thác thiêng, phù hộ cho đệ tử quyết trả mối thù này. Huyết Ma Phong Trần, người phải chết.”.

Chàng vừa đi vừa tưởng nhớ lại chuyện chiều qua. Nguyên chàng đi hái thuốc cho Ngân Hà Tiên Tử, lúc vừa về đến cổ miếu đã thấy sư phụ nằm mê man trên vũng máu, sau đó chàng chỉ nghe sư phụ phều phào bốn tiếng:

- Huyết Ma Phong Trần!

Nghĩ đến đó, lửa thù không khỏi trào sôi. Không sao dần được niềm phẫn uất, chàng ngửa cổ hú lên một tràng cảm hận, khiến cho hàng cỏ thụ bao bọc quanh ngôi cổ miếu cành lá phải xào xạc lung lay.

Đoạn chàng vận dụng tuyệt kỹ khinh công Phi Long Bộ do Ngân Hà Tiên Tử truyền thụ, lướt đi như vệt khói mờ.

Một hôm, chàng đến thành Yên Kinh vào phạm điểm nghỉ ngơi. Chàng mặc áo trắng có vẻ tầm thường, nên chẳng ai buồn chú ý đến.

Trầm Miên Tích vào ngôi trong quán được một lát, thì điểm tiểu nhị thốt nhiên cầm một cánh thiệp hồng đưa đến cho chàng.

Trầm Miên Tích kinh ngạc đón lấy cánh thiệp, nhìn xem thì ra thiệp mời đến dự tiệc mừng thọ lục tuần cho vị Tổng tiêu đầu Lương Đỗ Luân trong Khánh Vân đại tiêu cục.

Tiêu cục này đứng đầu trong bảy mươi hai tiêu cục trong mười ba tỉnh, trên hai miền nam bắc sông Đại Giang.

Trầm Miên Tích cố giữ vẻ thản nhiên nhận thiệp mời, nhưng trong lòng chàng rất lấy làm kinh dị, miệng lẩm bẩm một mình:

- Bình sinh mình không có giao thiệp gì với bất kỳ tiêu cục nào ở hai miền nam bắc sông Đại Giang và cả Khánh Vân đại tiêu cục, ở Yên Kinh mình cũng không quen biết một ai, thì mình nhận thiệp mời làm gì? Vả lại mình mới vừa vào quán đã có người đưa thiệp đến mời ngay, thì trong vụ này tất có điều chi bí ẩn.

Nghĩ vậy, chàng xem kỹ lại ngày mở tiệc lại không sớm không muộn nhằm đúng ngày mai. Chàng chau mày tự hỏi:

“Ta có nên đi không? Mình đi mừng thọ không lẽ đến tay không? Bây giờ biết đi đâu mua lễ vật? Nếu mình không đi tất họ bảo mình khinh thường để gây hấn. Thế nào mình cũng phải đi rồi ...”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì điểm tiểu nhị đã đẩy cửa bước vào. Trong tay gã bưng một cái mâm, trên mâm đặt ba quả đào bằng ngọc sáng loáng. Gã nói:

- Khách quan! Người mà khách quan sai đi kiếm ba trái đào này đã đưa về đây.

Trầm Miên Tích giật mình đánh thót một cái, vội hỏi:

- Ai đưa đến đây?

Điểm tiểu nhị lấy làm kỳ lạ hỏi lại:

- Không phải của khách quan hay sao?

Trầm Miên Tích tức giận nói:

- Phải hay không phải của ta việc gì đến người, ta hỏi người ai đem lễ vật này lại đây?

- Một đại hán đứng tuổi mình mặc áo đen.

- Hấn đâu rồi?

- Y trao ngọc đào xong trở gót đi luôn.

Trầm Miên Tích biết rằng muốn đuổi theo hấn cũng không kịp nữa, liền tiếp lấy ngọc đào rồi cho điểm tiểu nhị lui ra.

Chàng nhìn ba trái ngọc đào ngơ ngác nghĩ thầm:

“Bây giờ lễ mừng cũng có rồi! Người này kể ra cũng chu đáo đây!”.

Trầm Miên Tích ngó lại ba trái ngọc đào, cười lạt lẩm bẩm:

- Bất luận người có âm mưu quỷ kế gì, Trầm Miên Tích này cũng đi xem sao! Mi định hãm hại ta đâu phải là chuyện dễ!

Đêm hôm ấy, Trầm Miên Tích nhàn hạ chẳng có việc gì, chàng phóng tâm ngủ yên.

Sáng hôm sau, chàng dậy sớm rửa mặt rồi hỏi địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Điểm tiểu nhị cười đáp:

- Khách quan! Bữa nay là ngày lục tuần đại khánh của Lương lão gia, khách quan cũng đi mừng hay sao?

Trầm Miên Tích nghe gã hỏi liền nghĩ thầm:

“Tiệc mừng thọ của Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục đến gã tiểu nhị còn biết, chắc chẳng còn ai không biết nữa.”.

Nghĩ vậy, chàng gật đầu đáp:

- Ủ! Ta cũng muốn đi bái thọ ...

Điểm tiểu nhị giơ ngón tay lên nói:

- Tiệc thọ lục tuần của Lương lão gia làm kinh động khắp thiên hạ. Nếu Đường Tam này được rảnh cũng muốn đến lạy Lương lão gia một lạy.

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Người có biết Lương lão gia ư?

- Khách quan bảo sao? Trăm họ trong thành còn ai là không biết Lương lão gia? Người là một nhà phúc hậu nổi tiếng đất kinh thành. Bất luận là ai gặp tai nạn, Lương lão gia không biết đến chẳng nói làm chi, người đã biết thì thế nào cũng hết lòng giúp đỡ. Người như vậy, thiên hạ phỏng được là bao?

Trầm Miên Tích gật đầu đáp:

- Lương lão gia là người đức cao vọng trọng nên ta nên ta cũng chuẩn bị đi mừng.

Điểm tiểu nhị liền nói cặn kẽ về địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Trời gần đúng Ngọ, chàng ăn uống qua loa rồi chuẩn bị đến Khánh Vân tiêu cục.

Bỗng chàng thấy điểm tiểu nhị bước vào cười nói:

- Khách quan! Khách quan là một nhân vật thế nào đây? Tám người đưa kiệu đến ngoài quán để đón khách quan đi chúc thọ.

Trầm Miên Tích càng ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Không biết người này lai lịch thế nào mà họ có những hành động rất khả nghi?”.

Nhưng chàng vẫn tủm tỉm cười đáp:

- Người bảo chúng chờ một chút, ta sẽ ra ngay.

Điểm tiểu nhị ra rồi, Trầm Miên Tích liền trả tiền phòng, lại trọng thưởng cho điểm tiểu nhị.

Chàng biết rằng có hỏi đám kiệu phu là ai thuê họ đến rước mình, chắc họ cũng không biết, nên chàng lẳng lặng ra đi.

Bằng một thái độ đại quan nhân, Trầm Miên Tích ngang nhiên lên kiệu.

Tám gã kiệu phu khiêng chàng đi qua phố xá. Chàng ngồi trong kiệu đưa mắt nhìn ra hai bên đường và phía sau để dò xét xem có ai theo dõi chẳng, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy người nào khả nghi.

Trầm Miên Tích vẫn băn khoăn trong dạ.

Kiệu đi chẳng bao lâu thì đến trước cửa Khánh Vân tiêu cục.

Trong tiêu cục treo đèn kết hoa, chật ních những người.

Nào những khách từ tam sơn ngũ nhạc, nào thân sĩ địa phương.

Trầm Miên Tích chau mày nghĩ thầm:

“Nếu hành tung mình bị bại lộ, thì e rằng ...”.

Chàng vừa nghĩ đến đó thì phu kiệu cũng vừa dừng lại, chàng đành phải xuống kiệu.

Thốt nhiên có người lớn tiếng la:

- Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt và là truyền nhân của Ngân Hà Tiên Tử đã đến.

Người báo danh tuyên bố xong, Trầm Miên Tích mỉm cười ung dung bước vào.

Chàng vừa xuất hiện, tiêu cục náo động hẳn lên.

Hàng vạn con mắt đổ dồn cả vào chàng, những ánh mắt này lộ ra nhiều mối tâm tình khác nhau, có kẻ kinh dị, có người thì khâm phục, lại cũng có người ghen ghét, chẳng ai giống ai.

Trầm Miên Tích vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, đứng đỉnh bước thẳng vào nhà khách. Nhưng cặp mắt chàng đưa nhìn mọi người để ngấm ngấm phòng bị.

Chàng đến đây mừng thọ vì có thiệp mời, nhưng chẳng biết bao giờ sẽ xảy ra chuyện bất ngờ, nên không dám sơ hở một giây, một phút nào.

Đại diện bảy mươi hai tiêu cục lớn nhỏ trong hai miền nam, bắc sông Đại Giang đều lấy làm kinh dị, tự hỏi:

“Sao y biết mà đến đây? Bọn mình có giao thiệp gì với y đâu?”.

Người bạn chí thân của Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục Lương Đồ Luân là Tổng tiêu đầu Ngô Cam, thuộc Long Vân tiêu cục tại Lâm An ra nghênh tiếp Trầm Miên Tích, niềm nở nói:

- Trầm thiếu hiệp! Thiếu hiệp giá lâm thật làm vẻ vang cho chúng tôi, nhưng ...

Trầm Miên Tích là người thông minh tuyệt thế, vừa nghe câu nói khách khí, liền không chờ cho y dứt lời, móc trong bọc ra tấm thiệp hồng, cười nói:

- Tại hạ được chủ nhân của bảy mươi hai tiêu cục có thịnh tình mời đến, nên văn bối sấm sửa chút lễ mọn để theo đuôi ngựa kị.

Ngô Cam là tay lão luyện giang hồ, vừa thấy Trầm Miên Tích giơ thiệp mời ra đã biết ngay trong vụ này có điều gì bí ẩn, liền nói một câu lấy lòng:

- Hay quá!

Đột nhiên phía sau Trầm Miên Tích có tiếng quát:

- Lỗi con đã dẫn xác đến đây, các vị nên vì Lương đại hiệp mà trả mối thù tháng trước.

Khánh Vân tiêu cục không thể dung tha thẳng lỗi này được.

Trầm Miên Tích chưa kịp quay đầu lại, thì phía sau đã có một luồng kinh phong xô tới.

Trầm Miên Tích không kịp nghĩ sâu. Chàng tưởng người đưa thiệp mời hẳn là chủ nhân Khánh Vân tiêu cục đã dùng thủ đoạn đề hèn dẫn dụ mình vào nhà để ám toán.

Bất giác chàng nổi giận đùng đùng, chưa quay đầu lại đã xoay tay phóng chưởng, đồng thời quát lên:

- Thật là quân vô liêm sỉ.

Ầm một tiếng.

Kẻ phóng chưởng vừa rồi chưa kịp kêu lên đã ngã lăn ra chết liền.

Trầm Miên Tích không khỏi kinh ngạc quay lại nhìn xem thì thấy trên ngực gã có vết bàn tay cháy đen.

Lập tức trong tiêu cục nhốn nháo cả lên ...

Tiếng người quát tháo ầm ầm:

- Phải bắt lấy thành ranh đó.

Tiếp liền đó, gã đã phóng chưởng Pháo Hoa Đăng:

- Thù mới hận cũ của Lương tiêu đầu bắt gã phải trả ngay hôm nay.

Bảy mươi hai tiêu cục tổ chức tiệc thọ bị một phen náo động này, ai nấy lửa giận bốc lên đùng đùng. Nhưng bọn họ chưa nhận ra đại hán bị chết là ai.

Bọn tiêu khách đều trợn mắt nhìn Trầm Miên Tích với vẻ đầy căm hờn.

Trầm Miên Tích thấy vậy quát lên:

- Trầm Miên Tích này vì hảo ý mà đến đây mừng thọ Lương tiêu đầu, không ngờ trúng phải kế mưu hèn nhát của các người.

Bọn tiêu khách cũng tức giận gầm lên:

- Rõ ràng mi giết người, còn bảo ai thi hành ám kế?

Trầm Miên Tích động tâm, chàng biết là trong vụ này có người âm thầm thao túng.

Nhưng chàng muốn kiểm ra người chủ mưu cũng chẳng biết đâu mà tìm.

Chàng trấn tĩnh lớn tiếng nói:

- Chư vị hãy bình tâm. Trong vụ này e rằng có người thi hành quỷ kế.

Nhưng dù chàng nói vậy, cũng chẳng ai chịu nghe theo.

Các tiêu khách nắm tay vung quyền chỉ muốn cùng chàng động thủ.

Giữa lúc ấy, một thanh âm trầm trầm lên tiếng:

- Các vị hãy bình tĩnh lại một chút!

Rồi từ trong sảnh đường, một lão già mái tóc hoa râm, râu bạc, thân thể cao lớn, cặp mắt chiếu tia sáng hung dữ, thông thả đi ra.

Trầm Miên Tích sửng sốt tự hỏi:

“Lão là ai?”.

Các tiêu khách kêu lên:

- Lương lão tiêu đầu đã ra, để xem nhóc con mi còn nói gì nữa không?

Trầm Miên Tích nghĩ thầm:

“Lão này là Lương tiêu đầu của Khánh Vân tiêu cục ư? Trông cặp mắt hung dữ của lão thì lão đâu có phải là thiện nhân như điểm tiểu nhị đã nói với mình? Té ra thằng cha này bề ngoài thì giả đạo đức mà bên trong ngấm ngầm tàn ác. Chẳng ai hay hấn cũng chỉ là một lão thích hư danh, mình bắt tất phải nể nang lão ta nữa.”.

Trầm Miên Tích đang ngẫm nghĩ thì Lương tiêu đầu đã đến trước mặt chàng Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục, ngoại hiệu Độc Giác Long Vương vừa xuất hiện thì các tiêu khách bình tĩnh trở lại.

Lão nhìn Trầm Miên Tích hỏi:

- Phải chăng thiếu hiệp đến mừng thọ lão phu?

Giọng nói gay gắt của lão khiến cho Trầm Miên Tích phải bực mình, chàng lạnh lùng đáp:

- Lê đương nhiên là như thế, lão còn phải hỏi nữa sao?

- Ai mời thiếu hiệp đến đây?

- Tự ý tại hạ muốn đến.

- Trước kia thiếu hiệp đã quen biết lão phu chưa?

- Chưa từng quen biết.

Mọi người trong sảnh đường đều bật cười, buông lời châm biếm mỉa mai.

Trầm Miên Tích tức mình thét lớn:

- Kẻ nào buông lời giễu cợt sao không dám ra đây nói với ta.

Độc Giác Long Vương cũng lớn tiếng:

- Câm miệng ngay, mi có phải là con của Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa không?

Trầm Miên Tích lửa giận bốc lên ngàn ngút, lớn tiếng đáp:

- Trong nội thành Yên Kinh người ta đều ca tụng công đức Lương Tổng tiêu đầu. Nhưng nghe tên không bằng thấy mặt, té ra cũng chỉ là phường khả ố. Ta là ai, người không xứng hỏi.

Nói xong, chàng lấy ba trái ngọc đào trong bọc ra liệng xuống đất cho vỡ tan. Rồi mặt giận hầm hầm, chàng xoay mình toan đi ra.

Bọn tiêu khách nhốn nháo cả lên, chạy ra cản đường quát hỏi:

- Nhãi con. Mi tưởng chạy được ư?

Trầm Miên Tích giơ hai tay chường lên, quát mắng:

- Những quân khốn kiếp nào muốn ngăn trở ta là tự tìm đến cái chết, đừng có kêu can.

Trầm Miên Tích phẫn kích buông lời kiêu ngạo chọc giận bọn tiêu đầu.

Chúng toan xúm vào tấn công chàng, nhưng Độc Giác Long Vương đột nhiên lớn tiếng hô:

- Các vị dừng tay, để cho gã đi.

Bọn tiêu khách đồng thanh kêu lên:

- Nhãi con dám đến làm huyên náo tiệc thọ, lại chẳng coi ai ra gì. Lẽ nào không cho gã một bài học mà buông tha cho gã đi một cách ung dung như thế.

Độc Giác Long Vương cười ha hả nói:

- Gã là một đứa không cha, không mẹ, tình cảnh đáng thương. Thôi, các vị hãy tha cho gã một lần.

Trầm Miên Tích nghe lão nói vậy, lửa giận bốc lên đến cùng cực. Chàng quay lại nhìn Độc Giác Long Vương như muốn ra tay, nhưng chàng nghĩ lại:

“Ta chẳng nên vọng động là hơn, hãy lắng lặng mà xem diễn biến thế nào.”.

Nghĩ vậy, chàng đành hắng một tiếng.

Tà áo trắng phát phới, chàng băng băng ra khỏi Khánh Vân tiêu cục, hiên ngang đi về phía đường phố lớn. Chàng còn nghe phía sau văng vẳng tiếng bọn tiêu đầu cười rộ chế giễu.

Lúc ấy, Trầm Miên Tích trong lòng vô cùng bức dọc, chàng tìm một khách điểm khác, vào phòng vui đầu ngẫu kỹ.

Sáng sớm hôm sau lúc chàng tỉnh dậy, một cảnh tượng ngoài ý nghĩ của chàng là một kinh sư đồ hội mà yên lặng như tờ.

Gã điểm tiểu nhị bưng nước lên cho gã rửa mặt, mắt gã hãy còn ngán lệ, vẻ mặt buồn rười rượi.

Trầm Miên Tích không khỏi ngạc nhiên, ôn tồn hỏi:

- Này chú tiểu nhị! Tại sao vừa sáng sớm mà chú đã khóc?

Điểm tiểu nhị nghe chàng hỏi như thế rất lấy làm khó chịu, buông thông đáp:

- Không biết! Ông đi mà hỏi người ta!

Trầm Miên Tích càng lấy làm lạ, hỏi tiếp:

- Chú tiểu nhị! Ta lấy lời lẽ tử tế để hỏi chú. Vậy chú cứ nói thật, người nào trách phạt chú?

Ngờ đâu gã điểm tiểu nhị lớn tiếng mắng luôn một hơi dài:

- Quân chó đẻ, mẹ kiếp! Thằng lỏi con Trầm Miên Tích khốn kiếp, đê tiện. Tôi mà gặp nó, tôi sẽ lột da, rút xương mới hả được lòng căm tức.

Trầm Miên Tích nổi giận, mặt đỏ bừng nắm lấy cổ tay gã quát to:

- Sao mi lại mắng người tàn tệ đến thế hả? Nếu mi không nói rõ, ta quyết chẳng tha.

Gã điểm tiểu nhị bị Trầm Miên Tích nắm chặt tay đau quá, trán toát mồ hôi như hạt đậu, la rầm lên:

- Khách quan, buông tôi ra. Tôi thóa mạ quân khốn kiếp Trầm Miên Tích chứ có chửi mắng khách quan đâu.

Trầm Miên Tích lại càng tức, siết chặt tay hơn.

Gã điểm tiểu nhị kêu thét lên như lợn bị chọc tiết.

Trầm Miên Tích mặt đầy sát khí, hằm hằm nhìn gã điểm tiểu nhị.

Gã ta thở hồng hộc nói:

- Khách quan buông ra để cháu nói.

Trầm Miên Tích nghe lời buông tay gã ra.

Gã điểm tiểu nhị cầm hận thốt:

- Khách quan có biết đâu, Lương lão gia là một nhà đại phúc trong thành Yên kinh này, thằng khốn Trầm Miên Tích giết sạch cả nhà, con gà con chó cũng không tha. Bấy mười hai tiêu cục miền nam, bắc sông Đại Giang phải người đến mừng thọ cũng bị tên khốn kiếp đó giết hết không còn lại một ai. Đầu người treo lủng lẳng ngoài tường thành. Khách quan nghĩ thử coi, thằng khốn họ Trầm kia có đáng giận không?

Trầm Miên Tích nghe gã nói xong, đột nhiên sắc mặt xám ngắt, kêu to lên:

- Có thật thế không?

Điểm tiểu nhị vội lùi lại mấy bước, kinh hãi nhìn Trầm Miên Tích, ấp úng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nói dối với khách quan.

Trầm Miên Tích đứng ngây người ra, sắc mặt luôn luôn biến đổi, lúc xanh lè lúc trắng bệch.

Điểm tiểu nhị sợ quá vội hỏi:

- Nếu khách quan không còn chuyện gì sai bảo ... tiểu nhân xin ra ngoài.

Rồi gã chạy vụt ra cửa, không cần đợi Trầm Miên Tích trả lời.

Trầm Miên Tích lặng lẽ suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên thét lớn:

- Ta trúng phải độc kế của hán rồi! Hán trút tội ác lên đầu mình, không còn cách nào rửa sạch được nữa.

Đột nhiên chàng lại cười ha hả tự hỏi:

“Đầu người treo trên tường thành mà sao lại bảo là ta giết được?”.

Nghĩ vậy, chàng lớn tiếng gọi điểm tiểu nhị.

- Tiểu nhị, tiểu nhị, vào đây mau.

Chàng muốn gọi gã vào để hỏi cho rõ, nhưng gọi luôn mấy tiếng mà chẳng thấy ai thưa.

Chàng biết gã sợ quá mà không dám vào gặp.

Chàng toan ra khỏi phòng, đến hỏi chủ quán cho biết rõ đầu đuôi.

7. Chương 7: Truy Tầm Hung Thủ

Bất thành linh trong phòng thoáng qua một bóng người.

Một thiếu nữ áo đen che mặt xuất hiện trước Trầm Miên Tích, cất giọng lạnh lạnh hỏi:

- Trầm Miên Tích! Người gây ra những việc quá tốt đẹp đấy nhỉ? Ta không ngờ người tàn ác đến thế!

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, thiếu nữ áo đen nọ chính là người thiếu nữ giao đấu với bọn giáo đồ Hỏa Đăng Giáo tại lâu đài hoang đạo nọ và cũng đã một lần tha chết cho kẻ thù không đội trời chung của chàng là Tế Đài Hán Tử.

Trầm Miên Tích sững sốt hỏi:

- Cô nương là ai? Tại sao dám sấn vào phòng người khác?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạt đáp:

- Người bắt tất cần biết ta là ai. Ta hỏi người, Độc Giác Long Vương Lương Đồ Luân có mối thù gì với người mà người giết toàn gia y lớn nhỏ gần hai mươi người, lại giết luôn người của bảy mươi hai tiêu cục đến mừng thọ?

Trầm Miên Tích càng nghĩ đến càng cảm tức vô hạn, bèn hần học đáp lại:

- Cô nương lấy bằng gì bảo ta đã sát hại họ?

- Cha chả! Trưa hôm qua người đã đến đại náo Khánh Vân tiêu cục, dùng Hỏa Lô Quang Thần Chưởng giết người. Rồi đến đêm lại gây tội ác ngập trời, còn muốn chối tội chẳng?

Trầm Miên Tích gằn giọng thốt lớn:

- Bọn họ không phải ta giết.

- Người cãi được chẳng?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát to:

- Bao nhiêu người bị nạn đều chết dưới ngọn Hỏa Lô Quang Thần Chưởng của nhà người, trên ngực họ còn dấu vết bàn tay rành rành ra đó.

Trầm Miên Tích nghe nói vậy, tức muốn điên lên được. Chàng gằm thét trong phần uất:

- Như thế này thì ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sao rửa sạch được tiếng oan.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Kẻ nào gây sự thì phải chịu trách nhiệm. Thôi được, người đi theo ta.

Trầm Miên Tích tức giận đến cân não, sắc diện xám ngắt, quát hỏi:

- Người là ai? Sao ta lại phải đi theo người?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt buông tiếng cười lạt nói:

- Người không đi cũng không được.

Trầm Miên Tích cười rộ đáp:

- Đi hay không là tùy ở ta. Chẳng lẽ người cưỡng ép được ta hay sao?

- Dĩ nhiên là thế!

Thiếu nữ áo đen bịt mặt dứt lời, trỗi một tràng cười lạnh nhạt.

Nàng bước lại gần, còn cách Trầm Miên Tích ba bước đã phóng chỉ, điem ra rất mau lẹ.

Chỉ phong rít lên ba tiếng, nhắm ngay ba yếu huyệt của chàng kích tới. Thủ pháp của nàng cực kỳ tuyệt luân.

Trầm Miên Tích cơ hồ không còn cách nào né tránh, bắt đắc dĩ chàng buộc vung Hỏa Lô Quang Thần Chưởng ra chống đỡ kinh chỉ của đối phương. Lòng bàn tay chàng đỏ tía máu, phóng ra nhanh như điện chớp lóe. Chàng cũng quát lên:

- Cô nương! Cô nương là ân nhân của ta, chắc không nên bức bách ta phải ra tay.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt vội vàng thu chỉ lực về, xoay người lui đến góc nhà, lạnh lùng hỏi:

- Trầm Miên Tích! Người không đi theo bản cô nương thật ư? Bữa nay hoặc giả ta chưa uy hiếp được người, nhưng có ngày người sẽ phải hối hận.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười sắc lạnh:

- Cô nương bảo bao giờ thì Trầm Miên Tích này phải hối hận?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt hắng giọng một tiếng, rồi hai vai rung động muốn lui ra khỏi phòng.

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Cô nương đi đâu? Nếu Trầm Miên Tích này để ai muốn vào nhà thì vào, ai muốn ra thì ra sao? Thật cô nương đã coi thường tại hạ quá.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt dừng bước quay người lại hỏi:

- Người định làm gì?

- Cô nương nói rõ lai lịch, đồng thời cho tại hạ biết có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục, và vì sao ba năm về trước lại cứu tại hạ nơi lâu đài hoang và tại Lệ Huyết Trần?

- Chẳng có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục. Còn ... còn chuyện ba năm về trước ...

ta ... tình cờ thể thôi.

- Được! Chuyện ba năm về trước, tại hạ xin nợ cô nương một lần vậy. Nếu có cơ hội tại hạ sẽ báo đáp lại. Còn chuyện Khánh Vân tiêu cục, nếu cô nương không có liên quan gì với Khánh Vân tiêu cục, thì ra cô nương đi can thiệp vào chuyện người ngoài và không biết người biết của chút nào.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Có lẽ thế! Ta nói cho người hay, rồi đây sẽ có nhiều điều rắc rối đến với người, trừ phi người đi theo ta là yên.

Trầm Miên Tích cười ha hả nói:

- Đi theo cô nương không được đâu. Dù bao nhiêu người ưa can thiệp vào chuyện người ngoài như cô nương, tại hạ cũng không sợ. Nếu cô nương không chịu cho biết tên tuổi, thì tại hạ đành coi mặt cô nương vậy.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt kinh hãi, lùi lại một bước quát mắng:

- Người dám nói như thế ư?

Trầm Miên Tích đáp:

- Sao tại hạ lại không dám?

Nói xong, chàng thi triển Thất Độc Thần Chưởng, vung tay lên nhảy xổ lại.

Thất Độc Thần Chưởng vừa phóng ra, thiếu nữ áo đen bịt mặt thấy quanh mình bóng chưởng mịt mù, không khỏi kinh hãi la lên:

- Trầm Miên Tích! Ta phải tố cáo với giang hồ võ lâm, xem họ có dung tha cho người không?

Trầm Miên Tích cười mát đáp:

- Bất luận cô nương có đi tố cáo với ai, tại hạ cũng phải xem cho bằng được chân diện mục của cô nương.

Bóng chưởng dồn dập tiến vào, chỉ còn cách thiếu nữ nọ không đầy năm tấc, Trầm Miên Tích biến thể chưởng ra thế trảo, toan móc tấm khăn che mặt kéo ra, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng quát vang.

Trầm Miên Tích bị phân tâm, liền ngừng lại một chút, đã thấy một dây chỉ phong rít lên, xuyên thủng tấm giấy che cửa phòng vào lệ, đồng thời đánh sầm một tiếng, cửa sổ gãy tan.

Lại một thiếu nữ bịt mặt khác nhảy vào. Nàng liệng người đi một cái đã tới đứng bên cạnh thiếu nữ kia. Thiếu nữ mới đến khẽ hỏi:

- Muội muội! Không việc gì chứ?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt đến trước lắc đầu đáp:

- Gã không chịu đi theo.

- Chúng ta về cáo tố với sư phụ, lo gì gã chẳng chịu đi theo.

Lúc này, Trầm Miên Tích nhìn lại thiếu nữ áo đen bịt mặt bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chàng thấy cả hai cô ăn mặc giống nhau như hệt và cùng che mặt bằng một tấm khăn đen.

Thiếu nữ đến sau đột nhiên lên tiếng:

- Trầm Miên Tích! Ta bảo thật ngươi, ngươi đừng có bảo nhẹ không ưa lại ưa nặng. Lúc này bọn ta không có ác ý gì với ngươi cả. Ngươi có chịu đi theo chúng ta không?

Trầm Miên Tích thản nhiên hỏi lại:

- Các cô có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục không?

- Chẳng có liên quan gì hết.

- Nếu hai cô đã không có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục, tại hạ xin cáo từ. Hiện nay, Trầm Miên Tích này đang mắc phải tiếng oan, không tài nào biện bạch được, cần phải hành động gấp rút để thanh toán cho xong.

Dứt lời, chàng thi triển Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp do Ngân Hà Tiên Tử truyền dạy, thân ảnh chàng như một vệt khói mờ, loáng sau mắt dạng.

Chẳng mấy chốc, Trầm Miên Tích đã đến Khánh Vân tiêu cục.

Chàng nhìn qua cửa vào, phía trong đèn hoa tươi tắn, cổng đóng kín mít. Ngoài cổng là một con đường lớn vào thành, nhưng sau khi xảy ra cuộc chém giết ở đây, đường xá vắng hẻo lánh.

Thỉnh thoảng mới có người đi qua nhưng đều phải bưng mũi vì mùi máu tanh sặc sụa từ bên trong Khánh Vân tiêu cục xông hắt ra đến nôn mửa.

Trầm Miên Tích đảo mắt nhìn bốn phía, chẳng thấy một bóng người, liền phóng mình lên bức tường xây quanh nhà, rồi nhẹ nhàng nhảy vào trong tiêu cục.

Bên trong bốn bề tĩnh mịch, không một tiếng động, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc, rất khó chịu.

Trầm Miên Tích bịt mũi vội bước đi vào. Chàng chỉ nhìn thấy nhiều xác chết không đầu, trước ngực mỗi xác chết đều có in vết bàn tay đen sì.

Trầm Miên Tích nhìn kỹ những vết tay, đúng là vết Hỏa Lô Quang Thần Chưởng không sai chút nào. Chàng chau mày lẩm bẩm:

- Hỏa Lô Quang Thần Chưởng là môn tuyệt học của sư phụ, tại sao những phát chưởng này lại giống y hệt?

Chàng liền tiến vào nội thất, thấy xác đàn bà và trẻ con vẫn còn nằm ngổn ngang ra đó, nghĩ thầm:

“Bọn đàn bà con nít này không biết võ công, kể ra không phải dùng đến môn Hỏa Lô Quang Thần Chưởng cũng hạ sát được, mà tại sao trên thi thể những người này cũng có vết chưởng?”.

Trầm Miên Tích quyết tâm phải tìm cho ra chút manh mối để biết đường truy tìm hung phạm nên chàng kiên tâm xem xét từng xác chết một, song đột nhiên không thấy một vết tích chi khả nghi.

Trầm Miên Tích buông một tiếng thở dài, toan rời khỏi tiêu cục.

Đột nhiên ...

Cánh cổng mở ra, một đoàn người hò hét đi vào, mỗi người trên tay cầm hai chiếc bao tải.

Trầm Miên Tích vội lạng người đi, nấp vào phía sau một cánh cửa.

Bọn người này vốn là thân sĩ địa phương, cùng những người các tiêu cục gần Yên Kinh.

Họ mở bao tải, dốc đầu người ra như trái dưa hấu.

Họ thở dài thườn thượt nói:

- Trời ơi! Bây giờ biết những đầu này lấp vào xác nào?

Họ ngần ngừ tỏ vẻ khó nghĩ.

Trầm Miên Tích vẫn yên lặng đứng sau cánh cửa. Chàng nhìn qua khe cửa coi đồng đầu người, chợt trông thấy một chiếc đầu lâu nát bét, không khỏi kinh hãi, ngấm ngầm nghiêng răng lẩm bẩm:

- Mình phải tìm cho ra thủ phạm. Nếu không phân thủy hấn ra làm môn đoạn được, thề chẳng làm người.

Đột nhiên chàng nhìn đồng đầu lâu người nghĩ thầm:

“Đúng ra những người này bị chết khủng khiếp, lúc lâm tử bộ mặt họ tất nhiên phải kinh hãi tột độ, nghiêng răng trợn mắt mới phải. Sao vẻ mặt họ vẫn bình thản, lạ thật?”.

Trầm Miên Tích chú ý nhìn một lúc nữa, vẫn không thấy chiếc đầu lâu có đôi mắt trợn ngược lên. Trước hiện tượng này, chàng lặng lẽ ngấm ngầm mãi vẫn không tìm ra ẩn số.

Hồi lâu, toàn thân chàng run bắn lên vì tức giận, buột miệng la:

- Phải rồi! Nhất định là bọn chúng!

Những người bên ngoài đang nghiên cứu về việc ráp đầu người vào xác chết, chưa sao tìm ra được, bỗng nghe tiếng la đều giật mình kinh hãi.

Trầm Miên Tích đương trường xuất hiện.

Trong đám người này, có mấy gã hôm qua đã thấy mặt chàng, chúng run lên bần bật la hoảng:

- Chính hắn rồi! Chính là Ma Vương giết người đó! Tất cả hãy trốn au, chậm là vong mạng.

Bọn người này đa số không biết võ công, số ít do các tiêu cục lân cận phái đến, bản lãnh cũng tầm thường. Bọn họ nghe tiếng la hoảng cũng lật đật chạy ra ngoài Khánh Vân tiêu cục trốn luôn.

Trầm Miên Tích không làm sao được trước cảnh đỡ khóc đỡ cười này. Một mình chàng chạy ra sau nhà đào một cái huyệt lớn.

Mất chừng hai giờ mới đào xong, chàng nhặt xác cả thầy đến hơn trăm người bỏ chung xuống đó lấp đi.

Trầm Miên Tích mai táng xong, đứng trước ngôi mộ khổng lồ chôn hơn trăm người này, lẩm rầm khấn nguyện:

- Các người tuy không bị ta giết, nhưng cũng vì ta mà thác oan. Dù ta còn một hơi thở cũng quyết phải báo mối thù sâu tựa bể này cho các người ...

Chàng đang khấn hứa, bất thành linh có tiếng cười lạnh nhạt.

Trầm Miên Tích nghe rất rõ, nhưng chàng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như không nghe thấy, để âm thầm nhận định phương vị nơi phát ra tiếng cười đó.

Chàng tính rằng mình chỉ nhảy một cái là tới nơi, liền ngấm ngầm vận động chân khí để chờ tiếng cười phát ra lần thứ hai là nhảy phốc đến tìm gặp đối phương.

Quả nhiên, lát sau người kia cất tiếng nói:

- Nhóc con. Mi đã là một tội nhân của võ lâm, ai gặp cũng có quyền giết mi.

Trầm Miên Tích vẫn không nhúc nhích, nhưng đột nhiên chàng dí đầu ngón chân xuống rồi nhảy về phía có người ẩn nấp. Đồng thời chàng la lớn:

- Mi đừng hòng chạy thoát.

Chuyến này chàng nhảy lẹ quá nên trông rõ bóng người nấp phía sau một cụm hoa.

Đối với việc tàn sát này rồi đổ tiếng ình, chàng căm hận hung thủ thấu xương, quyết tâm bắt cho kỳ được. Người chàng chưa đến nơi đã phóng chưởng ra.

Một luồng chưởng phong như gió bão chụp xuống người kia rồi người chàng cũng nhảy phốc tới nơi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lại một trận cười lạnh lùng vang lên.

Trầm Miên Tích vừa hạ mình xuống, lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng quát lớn:

- Người đừng hòng chạy thoát. Trầm Miên Tích này không bắt được người từ nay quyết không len lõi vào chốn giang hồ nữa.

Người nấp trong bóng tối kia đã đổi phương vị sang chỗ khác, cười khẩy:

- Tiểu tử, mi không làm nổi đâu!

Trầm Miên Tích cặp mắt nhìn chòng chọc ra phía vừa phát ra tiếng nói, tức giận hỏi:

- Người là ai? Cả nhà Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục cùng tất cả những người trong bảy mươi hai tiêu cục đến đây, có phải do người hạ thủ không?

- Người đã biết rồi sao còn hỏi lại?

Trầm Miên Tích mặt đầy sát khí hỏi lại:

- Ta với người không quen biết, sao lại vu oan giá họa cho ta?

- Người chưa nhìn thấy ta sao dám bảo là chưa từng quen biết?

Trầm Miên Tích cứng lưỡi không biết nói sao. Chàng nghĩ thầm:

“Thằng cha này khinh công đã đến mức siêu phàm, mình làm thế nào để coi mặt hắn được?”.

Rồi chàng hỏi bằng một giọng khinh miệt:

- Nếu người là người can đảm thì sao không dám xưng họ tên?

- Lúc người sắp chết ta sẽ cho người được như ý.

Bóng đen xoẹt qua ...

Lần này, Trầm Miên Tích nhìn rõ y nhảy ra bức tường vây phía sau hậu viện nhanh như chớp, loáng cái hắn đã ra khỏi bức tường.

Trầm Miên Tích vừa phóng chưởng vừa nhảy qua tường, quát lên như sấm động:

- Loài ác ôn, mi chạy đâu cho thoát?

Người chàng còn lơ lửng trên không chưa hạ xuống mặt tường đã điểm chân xuống để nhảy tiếp luôn.

Ngờ đâu, Trầm Miên Tích vừa ra khỏi tường vây, bỗng nhiên lại nghe thấy một tràng cười khẩy.

Chàng giật mình vội nhìn xem ai, trông thấy sáu người ngồi xếp bằng thành hình bán nguyệt. Người nào cũng đeo mặt nạ, mặt xanh răng lồi, đầu bù tóc xoắn, mình mặc áo đen.

Chúng ngồi chờ cho Trầm Miên Tích rơi vào cạm bẫy.

Sáu người này vừa thấy Trầm Miên Tích nhảy tới nơi, liền sẵn sàng ra tay động thủ ngay. Hai tay họ đều để trước ngực.

Trầm Miên Tích biết ngay là trúng kế dụ địch của đối phương. Nhưng lúc này cũng không còn cách nào tránh được, chàng vận hết công lực, trên đỉnh đầu và trong lòng bàn tay chàng phát một luồng hồng quang mờ mịt. Đó là hiện tượng của Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng đã phát huy đến tột độ. Đột nhiên chàng hét lớn:

- Loài ác ôn, đón chiêu của ta đây!

Một luồng chưởng phong mãnh liệt cơ hồ chuyển núi lay non, phát ra như sấm sét ầm ầm xô tới.

Bọn người mặt quỷ ngồi dưới đất thét lên những tiếng quái gở, đồng thời phóng chưởng ra nghênh địch.

Những tiếng đùng đùng vang lên khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Luồng gió mãnh liệt ào ào như bão táp làm cát bay đá chạy. Những tiếng nổ rền như trời long đất lở vẫn còn tiếp tục.

Sáu người ngồi dưới đất, thì ba người trúng chưởng rú lên khủng khiếp, miệng học máu tươi.

Trầm Miên Tích cũng rên lên một tiếng, người chàng còn đang lơ lửng hạ xuống thì lại bị đánh hất lên cao ba trượng, mắt chàng hoa lên, miệng ọc một tiếng rồi cũng phun máu tươi ra, suýt nữa ngất đi.

Nhưng chàng biết rằng đại địch đang ở trước mặt, nên phải cố gắng gượng thân hình, miễn cưỡng vận động chân khí xuống tấn thủ thế.

Sáu người mặt quỷ cùng hét lên:

- Gã tiểu tử này công lực kinh người, chúng ta chạy đi thôi.

Ba gã chưa bị thương và ba gã bị thương nặng, cùng tung mình nhảy ra xa ngoài mấy trượng rồi chạy đi.

Trầm Miên Tích đứng nhìn bọn họ chạy, đoạn nổi lên một tràng cười khanh khách.

Chàng vừa dứt tiếng cười, sắc mặt đã xám ngắt, miệng phun ra hai bùm máu tươi rồi ngồi phệt xuống đất.

8. Chương 8: Tiếng Đàn Ma

Trầm Miên Tích nghĩ bụng:

”Nếu bọn mặt quỷ không bỏ đi thì bữa nay chắc mình toi mạng ở đây rồi!

Giả tử bây giờ địch nhân trở lại, mình cũng không còn hơi sức đâu mà chống đối nữa.”.

Rồi chàng cười thầm bọn mặt quỷ quá sợ công lực của mình phải đồng tuốt.

Ngờ đâu chàng còn đang ngẫm nghĩ, bất chợt một bóng xanh xẹt tới.

Trầm Miên Tích giật mình lắm bả:

- Thôi! Thế là xong đời ta!

Nhưng Trầm Miên Tích khi nhìn kỹ ra, mới hay bóng xanh nọ là Mễ Lệ Hoa, ái nữ của Mễ Bách Linh, sư thúc của chàng.

Nguyên ba năm chàng luyện công tại Phượng Hoàng Cốc trên dãy núi Kiên Hùng, cha con Mễ Bách Linh thường đến thăm sư phụ chàng là Ngân Hà Tiên Tử, bởi vậy chàng và Mễ Lệ Hoa quen biết nhau rồi kết nghĩa huynh muội.

Ba năm tại Phượng Hoàng Cốc, giữa nàng và chàng đã trải qua biết bao kỷ niệm vui buồn.

Trầm Miên Tích đang hồi tưởng đến quá khứ, Mễ Lệ Hoa hấp tấp giục chàng:

- Tích đại ca! Chạy au!

Trầm Miên Tích kinh hãi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tiểu muội bảo Tích đại ca chạy đi, chạy au!

Trầm Miên Tích bất giác bật lên tràng cười rồi nói:

- Hoa muội! Có chuyện chi cấp bách vậy? Tại sao tiểu huynh lại phải chạy?

Mễ Lệ Hoa quay đầu nhìn lại, thở dài náo ruột thốt:

- Không kịp nữa rồi!

Hai bóng người xẹt tới nhanh như điện chớp.

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, hóa ra hai bóng người nọ chính là Mễ Bách Linh và Tuyết Sơn Chân Quân. Tuyết Sơn Chân Quân họ Lý tên Thiên Kỳ, là bạn của Mễ Bách Linh.

Hai lão sắc mặt cùng xám ngắt, vừa tới nơi đã trợn mắt nhìn Trầm Miên Tích cơ hồ tóe lửa.

Trầm Miên Tích vốn là người thông minh, biết ngay là có chuyện quan trọng. Chàng cất tiếng nói luôn:

- Xin Mễ thúc thúc cùng Lý thúc thúc hãy dẹp loi đình, nghe tiểu điệt giải thích.

Mễ Bách Linh và Tuyết Sơn Chân Quân cảm giận đến đôi mắt tròn xoe, hai bên thái dương giật giật liên hồi.

Mễ Bách Linh đột nhiên tiến gần lại giơ tay lên tát bốp bốp vào mặt Trầm Miên Tích.

Đôi má chàng sừng húp lên.

Lão vừa tát vừa quát mắng:

- Còn gì nữa mà giải thích! Ta phải đánh chết thằng hung ranh này!

Tuyết Sơn Chân Quân thấy Mễ Bách Linh đã động thủ liền đứng yên, nét mặt hầm hầm.

Trầm Miên Tích loạng choạng lùi lại hai bước, gượng hỏi:

- Mễ thúc thúc! Tại sao thúc thúc lại nổi nóng đến thế?

Mễ Bách Linh lại đá đến bình một cái, Trầm Miên Tích lặn long lóc mấy vòng.

Một lúc lâu chàng mới lóp ngóp bò dậy mà không ngồi lên được.

Mễ Bách Linh gầm lên:

- Không ngờ sư tỷ Ngân Hà Tiên Tử lại có đồ đệ tàn nhẫn đến thế này. Lương Đồ Luân có thù hằn gì với mi, mà mi lòng lang dạ thú hạ sát toàn gia. Còn nữa, mi lại còn giết tất cả bao nhiêu người trong các tiêu cục mười ba tỉnh, hai nẻo sông Đại Giang là sao?

Trầm Miên Tích cố hết sức lồm cồm ngồi dậy.

Mễ Bách Linh cảm hận quá chừng, toàn thân lão run lên bần bật, thét lớn:

- Thất Tinh Kiếm Khách này ghét kẻ tàn ác như quân thù. Mi gây ra việc tày trời, dẫu Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa là bạn ta, ta cũng phải giết mi như thường.

Lão càng nói, sát khí càng bốc lên ngùn ngụt. Lão vung chưởng lên toan đánh chết Trầm Miên Tích.

Chàng kinh hãi quá, ngồi trơ mắt ra nhìn lão.

Mễ Lệ Hoa đứng bên cạnh thấy vậy kêu ầm lên:

- Gia gia! Chớ làm vậy, phải hỏi rõ đầu đuôi đã chứ!

Mễ Lệ Hoa biết tính tình cha mình nóng như lửa, vội bước tới đứng chắn ngang trước mặt Trầm Miên Tích.

Thất Tinh Kiếm Khách Mễ Bách Linh điên tiết quát lên:

- Hoa nhi tránh ra!

- Không! Gia gia mới nghe người đi đường bàn tán, chưa lấy gì làm bằng chứng đã nổi nóng. Hà nhi biết Tích đại ca không phải con người tàn ác như thế. Đây nhất định là sự hiểu lầm.

Tuyết Sơn Chân Quân trỗi tràng cười, gằn giọng hỏi:

- Hiểu lầm ư? Việc gì còn có thể bảo là hiểu lầm, đằng này dấu vết Hỏa Lô Quang Thần Chưởng rành rành ra đó, còn hiểu lầm gì nữa hử?

Thất Tinh Kiếm Khách quát to:

- Hoa nhi! Mi có tránh ra không thì bảo?

- Không! Nếu gia gia đánh chết Tích đại ca thì đánh chết cả hà nhi luôn thể.

Trầm Miên Tích cực kỳ kinh hãi. Tuy chàng biết Mễ Lệ Hoa đã quên mình để chống đỡ cho chàng, trong lòng chàng vô cùng cảm kích, nhưng chàng đã hết sức chán nản cuộc đời nên cất giọng thều thào run run nói:

- Mẽ thúc thúc! Xin thúc thúc hãy bớt giận. Thúc thúc muốn cho diệt nhi phải chết, diệt nhi cũng chẳng thiết muốn sống nữa. Nhưng xin thúc thúc gia hạn cho diệt nhi một tháng, diệt nhi xin đúng hẹn đến chờ thúc thúc ở đây để nạp mạng.

Thất Tinh Kiếm Khách cười như người phát điên, thốt:

- Một tháng ư? Trong một tháng trời mi còn gây ra bao nhiêu kiếp nạn cho vô lâm nữa?

Mẽ Lệ Hoa lên tiếng năn nỉ:

- Gia gia! Nhất định Tích đại ca có nỗi khổ tâm không nói ra được, gia gia hãy dung tha cho Tích đại ca ...

Tuyết Sơn Chân Quân ngắt lời:

- Mẽ ca ca! Người ta thường nói nữ nhân ngoại tộc quả là đúng lắm!

Thất Tinh Kiếm Khách như lửa được tưới thêm dầu, gầm lên:

- Hoa nhi! Nếu mi không tránh ra, ta đập chết luôn cả mi nữa. Nó đã gây nên tội ác ngập trời, thì dù nó có là lang quân của mi, ta cũng không thể tha thứ được.

Mẽ Lệ Hoa khích động vô cùng, tung mình nhảy ra ngoài ba trượng kêu thét lên:

- Lý thúc thúc và gia gia cứ giết Tích đại ca đi! Hải nhi cùng chàng đã có điều giao kết là anh em thề cùng sống chết, gia gia giết Tích đại ca tức là giết luôn cả hải nhi nữa.

Rồi nàng bưng mặt khóc hu hu ...

Thất Tinh Kiếm Khách không biết làm thế nào đứng chết trân một chỗ. Trầm Miên Tích có tội chết đã đành, nhưng lại làm hại luôn cả tính mạng con gái mình thì lão không đành lòng. Lão chân chừ không dám đưa tay hạ thủ nữa.

Trong lòng lão, một bên là nghĩa khí vô lâm, một bên là mối thâm tình phụ tử, xung đột nhau ở trong đầu óc lão. Lão không biết có nên hủy hoại luôn con mình để cứu vãn mối hại lớn cho vô lâm, hay là buông tha cho Trầm Miên Tích để con gái mình khỏi chết.

Lão bối rối quá, chỉ biết hằm hừ trong cuống họng chứ không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời, gào trong đau khổ:

- Mẽ Bách Linh! Mẽ Bách Linh! Người tự xưng Thất Tinh Kiếm Khách chẳng xứng tí nào!

Tiếng cười của lão cất lên, biến ra tiếng khóc, nước mắt tuôn ra đầm đìa, rồi đột nhiên lão giơ tay lên toan đập xuống đầu Trầm Miên Tích.

Mẽ Lệ Hoa kêu thét lên trong nỗi niềm thống khổ rồi ngắt lịm đi.

Trầm Miên Tích cũng tự ình không sao thoát khỏi cái chết, nhắm mắt khoanh tay ngồi đợi tử thần đến rước đi.

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, chợt có tiếng quát lạnh lạnh:

- Dừng tay!

Một bóng người lơ lửng trên không xẹt tới, vung chưởng ra đón đỡ kinh lực của Thất Tinh Kiếm Khách.

Mẽ Bách Linh cảm thấy một luồng kinh lực nặng nề như núi xô về phía mình. Lão loạng choạng lùi lại đến bảy, tám bước mới đứng vững được.

Trầm Miên Tích vừa mở mắt ra, không khỏi kinh hãi la hoảng:

- Lại là cô nương đấy ư?

Bóng đen hạ mình xuống là một thiếu nữ bịt mặt, mà chàng đã gặp trong phạm điểm.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạnh nhạt hỏi lại:

- Chính ta thì sao?

- Tại sao cô nương lại cứu tôi?

- Bỏn cô nương thích thế!

Thất Tinh Kiếm Khách bị chưởng lực của nàng hất lùi lại tám bước. Lão cùng Tuyết Sơn Chân Quân không khỏi kinh hãi, tức giận quát hỏi:

- Con tiện tỳ kia, mi là ai?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quay lại nhìn hai lão gặng hỏi:

- Sao hai người lại muốn đánh chết y?

Tuyết Sơn Chân Quân lớn tiếng nói:

- Không việc gì đến nhãi cái mi.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạt hỏi lại:

- Thế thì việc gì đến các người?

Thất Tinh Kiếm Khách tuy bị hất lùi nhưng chưa bị thương, liền tiến gần lại, ngưng tụ hết sức bình sinh, phóng hai chưởng đánh ra.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát lên:

- Người thật không biết tự lượng sức mình!

Nàng cấp tốc vùng chưởng phản kích.

Thất Tinh Kiếm Khách lại phải lùi bộ đến tám bước mà vẫn không đứng vững, phải ngồi phệt xuống.

Tuyết Sơn Chân Quân có mối thâm giao với Thất Tinh Kiếm Khách Mễ Bách Linh. Lão tức giận thét lên một tiếng như hổ gầm, thân ảnh vừa lao tới đồng thời chưởng ảnh cũng ào ào bủa tới như đường sét tủa.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt xoay nhanh người, hữu thủ kích ra một chưởng như trời giáng.

“Sầm!”.

Tuyết Sơn Chân Quân hự lên một tiếng, lão đảo thối bộ năm bước dài.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát to:

- Phần việc của lão không phải việc này, chớ nên can thiệp vào chuyện của người ta.

Công lực của thiếu nữ áo đen bịt mặt thâm hậu vô cùng, khiến cho Thất Tinh Kiếm Khách và Tuyết Sơn Chân Quân kinh hãi, không dám tấn công tiếp.

Tuy hai lão cực kỳ căm phẫn nhưng qua chiêu giao tay vừa rồi, hai lão biết rõ rằng võ công của đối phương cao hơn mình nhiều, chỉ biết nghiêng răng ken két.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười mát hỏi:

- Hai lão già vô vị kia, còn chưa chịu phục ư?

Thất Tinh Kiếm Khách cùng Tuyết Sơn Chân Quân ngồi trợn mắt lên, hằm hằm nhìn đối thủ.

Thiếu nữ lại bật cười hỏi:

- Hai người chưa bị thương mà còn ngồi ăn vạ hay sao?

Thất Tinh Kiếm Khách và Tuyết Sơn Chân Quân không hện mà cùng ngấm ngấm vận khí thử xem sao, quả nhiên chưa bị thương chút nào.

Hai lão then quá, đứng phắt dậy nhảy xổ vào đối phương.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt nổi lên một tràng cười lạnh lạnh rồi nói:

- Hai lão già! Các người thật không biết điều! Bốn cô nương nể các người cao niên đã nhẹ đòn cho, thế mà hai người còn muốn hiệp lực đánh ta. Sao không biết xấu mặt?

Hai lão đồng thanh quát lên:

- Đón chưởng đây!

Hai lão hợp sức phóng chưởng đánh vào nữ đối thủ.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt đứng chắn trước người Trầm Miên Tích, thấy chưởng phóng của hai đối phương tràn tới như sóng xô thác lũ. Nàng chẳng thèm né tránh, đứng yên che chắn cho Trầm Miên Tích khỏi bị chưởng phong của hai lão đánh trúng. Nàng chỉ hạ thấp mình xuống và không dám coi thường từ từ phóng chưởng ra chống trả lại.

Sau tiếng nổ bình đình tai nhức óc, Trầm Miên Tích cất tiếng nói to:

- Sau một tháng nữa, hai vị chờ tiểu diệt ở đây. Mễ thúc thúc và Lý thúc thúc! Tuy hai vị ghét kẻ hung dữ như kẻ thù, nhưng không xét cho ra thực hư như thế nào, không để cho tiểu diệt giải thích, thì hai vị thiệt là lắm to.

Chàng nói xong trở gót đi ngay.

Giữa lúc chàng bước chân ra cửa, bỗng có tiếng Mễ Lệ Hoa kêu gọi một cách rất bí hiểm:

- Tích đại ca! Hãy chờ tiểu muội!

Lời còn đọng trên môi, nàng đã chạy đến bên cạnh chàng rồi, nhovn miệng cười thốt:

- Tích đại ca! Bây giờ chúng ta đi thôi!

Trầm Miên Tích lắc đầu hỏi:

- Bây giờ Hoa muội định đi đâu?

- Tích đại ca đi đâu, tiểu muội theo đó.

- Chuyến này nguy hiểm vô cùng, Hoa muội theo tiểu huynh làm chi?

Mễ Lệ Hoa vội đáp:

- Đại ca càng gặp nguy hiểm bao nhiêu, tiểu muội lại càng cần đi theo bấy nhiêu. Vì tiểu muội biết rằng có nhiều người ở trong bóng tối ngấm ngầm ám hại đại ca.

Trầm Miên Tích khê hỏi:

- Hoa muội! Muội không quay lại xem gia thế nào ư?

Mễ Lệ Hoa lắc đầu đáp:

- Không cần đâu! Thiếu nữ che mặt kia không có ý hại gia gia và Lý thúc thúc, hai người tất chẳng bị thương đâu. Còn đại ca hiện giờ bị thương nặng lắm đấy, trước hết phải tìm một nơi nào đó để chữa thương.

Nàng nói đến đây thì văng vẳng nghe tiếng thiếu nữ áo đen bịt mặt nói với cha mình và Tuyết Sơn Chân Quân:

- Nếu hai vị còn chưa chịu phục thì bốn cô nương cũng không thể bồi tiếp được nữa.

Hai vị thử nhìn xem, họ đã đi cả rồi, chúng ta còn đánh nhau làm gì nữa, tại hạ phải đi tìm họ đây.

Mễ Lệ Hoa nghe thấy, đột nhiên ánh mắt sáng rực lên nhìn Trầm Miên Tích.

Chàng chẳng cần suy nghĩ, nói ngay:

- Tại hạ không muốn gặp cô nương ấy nữa.

Nét mặt Mễ Lệ Hoa ra chiều hoan hỷ, dắt Trầm Miên Tích lùi vào trong tiêu cục, rồi kéo chàng ẩn vào một gian phòng nhỏ.

Mẽ Lệ Hoa nguyên là một cô gái giỏi hoạt nhiều mưu trí, giả tỷ là người khác đã đóng cửa lại. Nhưng nàng thì trái lại, vẫn mở rộng cửa phòng để cho không ai ngờ bên trong còn có người ẩn nấp.

Giữa lúc ấy, phía ngoài có tiếng chân người bước vào.

Mẽ Lệ Hoa khẽ bảo Trầm Miên Tích.

- Tích đại ca! Đừng có lên tiếng! Chỉ lát nữa là cô ta đi khỏi. Nhưng cô ta là ai vậy?

Tiểu muội chưa từng nghe đại ca nói có người bạn như cô ta bao giờ?

Trầm Miên Tích nở nụ cười bên lên lắc đầu. Chờ cho tiếng bước chân đi xa, chàng mới thở dài đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết nàng là ai, song nàng đã cứu tiểu huynh ba lần rồi đấy!

- Vừa rồi nàng cùng gia gia tỷ đầu, đại ca có biết gốc tích võ công của nàng ta chăng?

- Nàng chuyên sử dụng Thất Giác Truy Hồn Đỉnh, có lẽ ... có lẽ nàng là đệ tử chân truyền của Thần Phong Hiệp Sĩ ba mươi năm về trước.

Mẽ Lệ Hoa vội ngắt lời:

- Không lẽ ... không lẽ nàng là Trâm Hoa Mai?

- Trâm Hoa Mai là tên của nàng chăng?

- Là biệt hiệu của nàng.

Trầm Miên Tích khẽ nhíu mày kể sơ lược lại những chuyện tại lâu đài hoang nọ ba năm về trước và sự việc xảy ra tại Lệ Huyết Trần, mà chàng chưa bao giờ kể lại cho Mẽ Lệ Hoa nghe trong những lần gặp nàng tại Phụng Hoàng Cốc.

Nghe xong, nàng giục:

- Bây giờ đại ca trị thương đi, tiểu muội trông chừng cho.

Trầm Miên Tích gật đầu, rồi nhắm mắt vận khí điều dưỡng ...

Một lúc sau, trên đầu chàng toát ra một luồng bạch khí.

Mẽ Lệ Hoa không dám khinh suất, vẫn canh giữ cửa phòng.

Nhưng một lúc sau, Mẽ Lệ Hoa đột nhiên nghe có tiếng chân người rầm rộ tiến vào Khánh Vân tiêu cục.

Nàng vô cùng hoang mang, len lén thò đầu nhìn ra ngoài, trông thấy có đến hai chục người võ lâm ngang nhiên từ ngoài tiến vào.

Người đi đầu là một lão già tuổi trạc lục tuần, nhưng thân hình to lớn, chòm râu dưới cằm đã bạc phơ, râu xuống trước ngực, nét mặt lão đặng đặng sát khí như quỷ mỵ.

Những người đi sau lão, số đông là những đại hán đứng tuổi, gò má nhô cao.

Mẽ Lệ Hoa vừa trông thấy đã biết ngay họ toàn là những tay nội công thâm hậu.

Bọn hai mươi người này mặt đầy sương gió, dường như họ từ xa đến nơi này.

Đoàn người nọ đi thẳng vào sảnh đường.

Lão già đi trước trầm giọng quát:

- Trầm Miên Tích tiểu tử. Nghe nói mi còn ở đây. Nếu mi có phải là một tay hảo hán thì xuất hiện đi thôi. Huyền Thiên Lão Quái đã đến đây, chẳng có lý nào lại bỏ đi ngay.

Té ra lão là Huyền Thiên Lão Quái, đã một lần đánh Trầm Miên Tích đến trọng thương tại khu rừng Diệu Phong, may nhờ Ngân Hà Tiên Tử cứu mạng, sau này là sư phụ của Trầm Miên Tích.

Bọn đại hán trung niên cũng trầm giọng quát:

- Tiểu tử, nếu mi còn rụt đầu rụt cổ như con rùa thì sao có thể gọi là hảo hán. Mi mau ta tỷ thí để so tài cao thấp.

Mẽ Lệ Hoa thăm đoàn bọn này là bằng hữu với Tổng tiêu đầu Lương Đồ Luân của Khánh Vân tiêu cục. Nàng quay lại nhìn, trên đỉnh đầu Trầm Miên Tích đang lúc luồng bạch khí bốc lên rất mạnh.

Ngờ đâu giữa lúc này văng vẳng có tiếng đàn tình tang, không biết từ phương nào vọng lại.

Tiếng đàn vừa lọt tai, Mẽ Lệ Hoa đột nhiên cảm thấy có điều khác lạ. Tiếng đàn chẳng khác một nắm kim nhọn đâm vào khắp mình, rất là đau đớn khó chịu. Đồng thời, nàng cảm thấy chân khí trong người nhện nhạo cả lên, kinh hãi vô cùng.

Đoàn người vừa đến đường như cũng khó chịu về tiếng đàn, gã nào cũng biến sắc.

Đầu tiên là lão Huyền Thiên Lão Quái há miệng cười rộ nói:

- Nhãi con, mi định dùng tà công dị thuật gì đó? Sao còn chưa chịu lộ mặt ra hả?

Trong sảnh đường không có tiếng người đáp lại.

Huyền Thiên Lão Quái lại lớn tiếng quát:

- Tiến vào đi!

Cả hai mươi người hùng hổ đo vào ...

Tiếng đàn đột nhiên biến thành gắt gỏng, điệu đàn cao vút lên.

Mẽ Lệ Hoa sắc mặt đang hồng hào bỗng biến dần thành trắng bợt, cơ hồ chống không nổi tiếng đàn quái dị này.

Nàng nhìn lại Trầm Miên Tích thấy trán chàng mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng vận động chân khí để chống chọi với tiếng đàn, một mặt nàng lấy tấm khăn ở trong túi áo ra để lau mồ hôi trán cho Trầm Miên Tích.

Luồng bạch khí trên đầu Trầm Miên Tích đã từ từ nhạt dần.

Bọn người tiến vào trong sảnh đường la hét om sòm, chắc là chúng đang cố điều công chống lại tiếng đàn ma quái nọ.

Mẽ Lệ Hoa chỉ chống chọi được một lúc, rồi cảm thấy không thể chịu được nữa.

Nàng từ từ ngồi xuống vận khí để che đỡ tâm thần.

Tiếng la hét của hai mươi mấy người trong sảnh đường mỗi lúc mỗi yếu dần.

Trầm Miên Tích bỗng mở mắt ra, trên môi chàng thoáng lộ một nụ cười đau khổ, rồi lại nhắm mắt ngồi yên.

Tiếng đàn bỗng nhiên đang bỗng lại hạ trầm xuống, khiến cho người nghe phải say sưa và trong lòng thấy êm dịu.

Bất giác trên môi Trầm Miên Tích lộ ra nụ cười, nét mặt chàng tựa hồ yên tĩnh lại.

Trầm Miên Tích mở mắt lần thứ hai, lần này cặp mắt chàng ra chiều kinh hãi. Chàng muốn gắng gượng đứng lên nhưng không đủ sức.

9. Chương 9: Hỏa Long Thần Công

Mẽ Lệ Hoa toàn thân mềm như bún, nhưng nàng vẫn còn có chút khí lực đứng lên được.

Trầm Miên Tích mở đôi mắt thao láo ra nhìn. Sau một lúc điều dưỡng, chàng cảm thấy chân khí trong người đã lưu thông. Nếu như có thời gian điều dưỡng thêm một lúc nữa, có thể chàng sẽ phục hồi.

Ngờ đâu giữa lúc tối cần thiết ấy, tiếng đàn chợt nổi lên khiến cho chân khí trong người chàng bị đình trệ. Chàng cảm tức giận rằng ken kết mà không biết làm thế nào được.

Giữa lúc ấy ...

Bất thành linh một tiếng hú cao vút đến mấy tầng mây vọng lại.

Tiếng hú ấy kéo dài giây lát rồi biến thành một chuỗi âm thanh quái dị.

Trầm Miên Tích cảm thấy tâm thần dễ chịu hơn nhiều. Chàng biết thanh âm này tuy quái lạ, nhưng chính nó đã chống đối lại tiếng đàn ma kia. Chàng dễ nào chịu bỏ qua thời khắc quý báu này, vội nhắm mắt vận động chân khí cho phục hồi nguyên vị.

Tiếng hú quái dị kéo dài một lúc rồi nhỏ dần đi.

Trầm Miên Tích thấy ruột nóng như lửa đốt. Trong thâm tâm chàng muốn la lên:

“Thanh âm tại sao đã vội hạ thấp xuống? Nếu dừng lại thì nguy to!”.

Thanh âm quái dị nọ tiếp tục nhỏ dần lại. Nhưng đột nhiên lại có tiếng hú khác tiếp theo. Tiếng hú này từ huyết Đan Điền phát ra, chân khí dào dạt đã giúp cho thanh âm trước nổi lên mạnh mẽ.

Trầm Miên Tích đột nhiên thét lên một tiếng, luồng bạch khí trên đỉnh đầu chàng thu lại. Chàng đứng phắt dậy, hú lên một tràng dài.

Trầm Miên Tích hú luôn một lúc ba hồi rồi nói với Mễ Lệ Hoa:

- Hoa muội! Hãy chờ tiểu huynh.

Chàng toan bước ra khỏi phòng thì bỗng nhiên la lên:

- Chúng đây rồi!

Chàng dí đầu ngón chân xuống đất, nhảy vọt về phía sảnh đường trong tiêu cực.

Người chàng chưa tới nơi, xa xa đã thấy mấy người đeo mặt quỷ hốt hoảng trốn chạy.

Chàng cảm hận gầm lên:

- Quân ác tặc kia, trốn đâu cho thoát?

Rồi chàng tung người vào đại diện. Tiếp theo đó, lồng với tiếng quát căm hờn, Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng nổ lên ầm ầm đánh vào bọn người mặt quỷ, không cho chúng chạy trốn.

Nhưng khinh công của bọn này rất mực cao cường, người chúng lấp lánh tránh khỏi luồng chưởng lực của Trầm Miên Tích, đồng thời quay vòng trở lại ba bước.

Chúng giơ hai tay chưởng lên bất thành linh phóng ra có đến chín chưởng một lúc.

Chưởng phong rít lên ầm ầm, đẩy Trầm Miên Tích lùi lại năm bước, cơ hồ không kịp phản kích.

Bọn người mặt quỷ này tự hồ như muốn liều mạng, chưởng phóng ra rồi, chúng lại giơ tay lên, tức thì có nhiều chấm sáng tỏa ra như sao bắn.

Trầm Miên Tích sợ ám khí của đối phương có tẩm thuốc độc, liền lạng người đi né tránh.

Giữa lúc ấy, một tên mặt quỷ nổi lên một tràng cười quái tợn, tiếng cười như cú vọ kêu gào, như ma trời kêu giữa đêm vắng.

Gã điểm chân xuống đất, nhảy vọt ra khỏi sảnh đường. Gã nhảy đến lần thứ hai đã ra đến cổng lớn.

Trầm Miên Tích tức quá giận rằng trèo trẹo gầm lên như cọp rống:

- Ác ôn, mi chạy được sao?

Chàng tung mình đuổi theo.

Gã mặt quỷ quả khinh công quả tuyệt thế, mỗi cái phóng người lại vọt xa mười trượng.

Tiếng cười rộ vang lên trên không, gã đặt chân xuống đất, băng mình đi như một con chim khổng lồ, nhảy vọt ra ngoài đường đi vào trong thành.

Trầm Miên Tích đuổi theo tới đường phố lớn, không thấy người mặt quỷ đâu nữa, liền trở về lại Khánh Vân tiêu cục cũng không thấy một bóng người.

Chàng vào trong sảnh đường, tìm khắp hậu viện cũng chẳng thấy Mễ Lệ Hoa đâu cả, tấm lòng bi phần lại càng sục sôi.

Chàng thất thểu rời khỏi Khánh Vân tiêu cục với một tâm trạng mơ hồ.

oo Thái Ất Nhi dẫn tới Thiên Trụ Phong nằm về hướng đông bắc Khánh Vân tiêu cục.

Dưới chân Bất Lư Sơn có một ngôi chợ, hàng quán tuy không lớn nhưng mật độ trú phú, sung túc vì nằm trung tâm trục lộ.

Lúc này ánh nắng đã chiếu sáng, khu chợ rộn rịp, ngựa xe tấp nập, bộ hành các quán cũng đang mua bán náo nhiệt.

Cuối chợ có một cửa tiệm chuyên bán cơm và rượu thịt. Chủ quán là hai vợ chồng trên dưới sáu mươi, từng sinh sống chuyên nghề bán cơm suốt mấy chục năm nay. Tiệm của lão vừa ngon lại vừa rẻ nên khách khứa lúc nào cũng đông nghẹt.

Hiện giờ khắp tiệm có mười bàn, thì bảy tám bàn đã có đầy khách ngồi, kẻ thì đợi đem cơm thịt ra, người thì đang ăn uống một cách ngon lành.

Huyền Thiên Lão Quái với Mễ Lệ Hoa cũng đang ngồi ở một chiếc bàn dựa góc tường.

Té ra lúc Trầm Miên Tích truy đuổi gã mặt quỷ nọ, Huyền Thiên Lão Quái đã bí mật núp một nơi. Khi chàng hăng máu đuổi theo đối phương, Huyền Thiên Lão Quái xuất hiện bắt cóc Mễ Lệ Hoa.

Lúc bấy giờ nàng đã thay y phục vải hoa, búi tóc rẽ thành hai chiếc bím, buông xuống bờ vai thon, thông ra trước bộ ngực cân đối nở nang.

Nàng có vẻ như một thôn nữ ngây thơ hiền hòa, có điều là gương mặt của nàng đã bị Huyền Thiên Lão Quái dùng thuật dịch dung biến thành hốc hác tiêu tụy như bệnh vừa mới khỏi, nước da vừa xanh tái vừa thâm đen.

Nàng tự hiểu là sắc diện mình bị cải trang biến hóa, nhưng tuyệt nhiên không biết mình vóc dáng ra sao, hình dạng thế nào vì chẳng có gương để ngắm thử mà Huyền Thiên Lão Quái cũng không cho ngắm.

Huyền Thiên Lão Quái thì hóa trang thành một ông lão nhà quê xấu xí, mặt nghiêng mắt lé xệ, mũi lệch lại thêm da mặt sần sùi như cùi hủi.

Mễ Lệ Hoa cứ ngồi yên, đầu cúi gằm xuống giống như gái nhà quê mới vào quán cơm lần đầu nên e thẹn không dám nhìn ai.

Nhưng dường như cơ thể nàng bị chế ngự gì đó.

Các huyết đạo chủ yếu của nàng đều bị phong tỏa, đến Á huyết cũng bị điểm nốt, tất nhiên nàng không thể cử động và nói được.

Một già một trẻ, hai người ngồi trong ghế, ai nhìn vào cũng tưởng là hai ông cháu, nên chẳng ai buồn để ý làm gì.

Nàng dù cúi đầu suy nghĩ, song đôi mắt không khỏi liếc nhìn ra cửa, mong đợi Trầm Miên Tích đến cứu nàng.

Nội tâm Mễ Lệ Hoa liên miên lo âu, tâm thần nàng cứ hồi hộp khẩn trương tột độ, nhờ vậy nàng quên được cực hình khổ sở huyết đạo đang bị khống chế.

Ngoài cửa hiệu, bỗng có người ung dung khoan thai tiến vào, người này ăn vận theo lối văn sĩ.

Bạch y trung niên phong thái trang nhã, đã bước vào đến ngưỡng cửa quán, bèn chậm chậm ngồi tại chiếc bàn gần cửa.

Chủ quán đơn đả ra đón chào, cười thân thiện hỏi:

- Khách quan dùng chi ạ?

Bạch y trung niên ngược lên đáp:

- Đem cho tại hạ một bình Hoa Điều Tửu và một đĩa thịt heo rừng nướng.

Lão chủ quán lễ phép:

- Khách quan thương tình, thịt chưa nướng sẵn, e khách quan phải chờ lâu.

Bạch y trung niên cười đáp:

- Không hề chi, cứ thông thả. Tại hạ đợi cũng được, miễn đừng đem thịt sống ra là tốt.

Gã chủ quán liền miệng dạ mau, trở gót lui vào.

Chẳng bao lâu, lão mang ra một bầu rượu to với đĩa thịt heo rừng nướng không được vàng mấy nhưng cũng nức mùi.

Bạch y trung niên rót rượu ra chén, nhấp một ngụm gật gù:

- Rượu khá lắm!

Lão chủ quán lại lễ phép:

- Khách quan có cần dùng chi thêm nữa không?

Bạch y trung niên cười vui vẻ:

- Miễn có rượu là được lắm rồi!

Bất chợt Mễ Lệ Hoa nghe có tiếng ai nói vo ve vào tai:

- Tiểu cô nương, có phải cô nương đang bị Huyền Thiên Lão Quái kèm chế huyết đạo không?

Mễ Lệ Hoa lấy làm kinh ngạc, không biết ai đang dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hỏi nàng như thế?

Mễ Lệ Hoa vội ngược mắt ngó sang bạch y trung niên, nhưng thấy ông ta đang uống rượu và gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai từ từ.

Nàng hoang mang tự hỏi:

“Ai vừa hỏi? Nếu quả là ông ta, chẳng lẽ vừa uống rượu vừa nói chuyện, không có lý ...”.

Mễ Lệ Hoa lại nghe đúng giọng nói vừa rồi tiếp tục rót vào tai:

- Tiểu cô nương, đừng ngó xuôi ngó ngược đâu cả. Lão phu hỏi cô nương có muốn tự giải huyết đạo hay không? Ồ! Không được gặt đầu, nếu đồng ý thì chỉ cần chớp mắt hai lần là được.

Mễ Lệ Hoa nhú mày:

“Vậy là mình đang gặp phải tiên bối võ lâm rồi đây!”.

Tự giải khai huyết đạo đúng là điều thích thú còn gì bằng, làm sao mà nàng không ưng thuận được.

Hiện giờ nghe người ấy hỏi, mặc dù nàng bán tín bán nghi, nhưng cũng làm theo lời đối phương, chớp mắt hai cái liền.

Mễ Lệ Hoa thấy bạch y trung niên vẫn còn tiếp tục nhai thịt trong khi tai nàng lại nghe thêm:

- Khá lắm! Cô nương hãy định thần nghe cho kỹ đây. Hãy đợi đến lúc chính Ngọ, đó là điểm trọng yếu, không nên vội vàng trước thời khắc ấy, cũng đừng để trễ. Cô nương đứng chính Ngọ thì thi hành phép giải huyết. Phép này thi hành ở đâu cũng được:

trong tư thế đứng, nằm, ngồi miễn chỉ cần nhắm mắt lại là hiệu quả ngay.

Mễ Lệ Hoa không khỏi nghĩ thầm:

“Làm gì có chuyện quá dễ dàng như vậy!”.

Nàng lại nghe tiếp.

- Trước khi thi hành phép giải huyết, cô nương cần phải tập trung tinh thần, ý chí tự lực tự tin, tức là phải lấy sự tự lực làm chính, chỉ có mình tự cứu lấy mình mới là hay nhất, phải tự tin mình có đủ sức tự cứu ...

Mẽ Lệ Hoa chợt nghe bạch y trung niên sang sảng lớn tiếng gọi:

- Chủ quán, đem thêm rượu ra đây!

Cùng lúc, nàng vẫn tiếp tục được thanh âm quen thuộc dặn dò thêm:

- Khi đã tập trung ý chí tự lực, thì tiếp tục vận dụng tâm niệm hành công. Hãy ráng ghi nhớ lấy phép hành công. Khai thủy hỷ tướng tượng, từ lòng đất thẳng khởi một khối địa hỏa, ngưng kết thành quả cầu, theo nghĩa âm kinh Tĩnh huyết ở chân trái cô nương mà tiến nhập cơ thể, sản sinh một lượng nhiệt khí, do hỏa cầu đào tạo nên càng lúc càng nóng ran, chạy xuyên qua các huyết đạo bên trái cơ thể cho đến năm đầu ngón tay. Tại đây cô nương liền chuyển đường nhiệt khí theo ngã dương khí. Hành công đúng phép như thế, chỉ trong vòng thời gian uống cạn chén trà nóng, là tất cả huyết đạo châu thân đều giải khai hết.

Mẽ Lệ Hoa cố ghi nhớ hết thật kỹ, tuy vẫn hoài nghi:

“Làm như thế sẽ giải huyết được chăng?”.

Nàng giương mắt lên ngó qua các bàn ăn trong quán một lượt, như thể xem ai mới đúng là vị tiền bối đã chiếu cố đến mình này giờ.

Ngay lúc đó, nàng lại nghe người ấy nói tiếp:

- Võ công của tiểu cô nương, ta xem không phải là đối thủ của Huyền Thiên Lão Quái, như vậy dù giải khai huyết đạo rồi cũng không chạy thoát được lão ... À! Được rồi, lão phu lại truyền dạy ngươi vài câu nữa, chỉ cần ngươi đọc lên thôi, đối phương sẽ chạy trốn như chuột ngay, cho dù đối phương ấy có là hạng cao thủ hạng nhất trong chốn giang hồ hiện nay. Trừ khi ngươi gặp phải hạng đại tiền bối cao thủ thì không kể ...

Mẽ Lệ Hoa thấy quá kỳ dị, lại nghĩ:

“Người này nói nghe phi thường quá đỗi, không biết mấy câu ấy là khẩu quyết gì mà có uy lực ghê gớm thế?”.

Tại nàng nghe lão nhân ấy nói thêm:

- Ghi nhớ đây, ngươi phải quay mặt về hướng nam, khi đọc khẩu quyết tay trái chỉ thẳng lên trời, miệng đọc “Thiên hỏa thiên thái dương, địa hỏa thiên ngũ ngục, ta là Thất Hoa Quân Tử”, đọc tới đây, ngươi xoay tròn ngón tay giữa chỉ từ từ về phía địch nhân, bất luận kẻ đó võ công cao đến đâu cũng kinh hoàng đảo tẩu ngay tức khắc.

Mẽ Lệ Hoa tự nhiên không thể tin được, nàng liền nghĩ:

“Nếu chỉ bằng ba câu nói đó mà khiến cao thủ hạng nhất phải bỏ chạy thì còn cần gì phải luyện võ công nữa!”.

Đúng vào lúc ấy, Mẽ Lệ Hoa thấy ngoài cửa tiến vào một người nữa, nàng muốn la to lên:

- Tích đại ca!

Nhưng đáng tiếc là Á huyết đang bị điểm, nàng chẳng thể thốt thành lời được.

Người mới đến đúng là Trầm Miên Tích.

Gương mặt Trầm Miên Tích hiện rõ nét bản khoản sứt ruột, đôi mắt tựa hồ hai lần kiếm quang sắc sảo chọc thẳng vào tim người.

Trầm Miên Tích tiến chân vào, đôi mắt quét nhìn một lượt khắp các bàn, đoạn ngồi vào chiếc bàn trống đối diện với bạch y trung niên.

Dĩ nhiên là chàng đã trông thấy không sót một thực khách nào đang hiện diện, trong đó có Huyền Thiên Lão Quái và Mễ Lệ Hoa. Tuy nhiên chàng chẳng nhận ra hai người này, thuật cải trang của Huyền Thiên Lão Quái quả thật tuyệt hảo.

Trầm Miên Tích mới ngồi xuống, lão chủ quán đã ra chào hỏi ngay:

- Khách quan dùng món gì ạ?

Chàng thuận miệng đáp cho xong:

- Cho một đĩa cơm thịt nướng.

Lão chủ quán dạ thật giòn, trở gót định vào trong, bỗng Huyền Thiên Lão Quái quay sang hỏi:

- Chủ quán! Hai đĩa cơm ở bàn này sao lâu quá không đem ra?

Lão chủ quán giật mình. Trong ánh mắt lão hàm chứa khiếp sợ, vội khom lưng lễ phép đáp:

- Dạ sắp có! Sắp có ngay!

Huyền Thiên Lão Quái nói:

- Ta gọi cơm ít thịt nhiều, cho nhiều mỡ hành, nhớ không?

Lão chủ quán đáp:

- Dạ, dạ, tiểu lão nhớ rồi, nhớ rồi ạ!

Lão hấp tấp quay vào bếp, gương mặt tái mét.

Huyền Thiên Lão Quái chợt nghe lọt vào tai:

- Huyền Thiên Lão Quái, người lại tính chuyện ám hại người phải không?

Huyền Thiên Lão Quái hoảng kinh, vội dáo dác ngó quanh, thấy bạch y trung niên đáng ngờ hơn hết, nhưng rõ ràng y đang uống rượu miệng nhai thịt thì làm sao nói năng được mà nghi ngờ.

Mễ Lệ Hoa hy vọng Trầm Miên Tích chỉ cần nhìn sang phía nàng một vài lượt nữa thì có thể nhận ra được nàng, hoặc nàng sẽ cố gắng dùng đôi mắt giúp chàng nhận ra nàng. Khổ nỗi Trầm Miên Tích chỉ ngó qua có một lần lúch vào quán rồi thôi, chẳng nhìn đến Mễ Lệ Hoa lần nào nữa cả.

Xét theo tình hình, Trầm Miên Tích không thể ngờ Mễ Lệ Hoa bị bắt cóc, lẽ ra tặc nhân đã gấp rút đưa nàng đi xa rồi, chứ đâu thảnh thơi mà ngồi tại quán cơm.

Có chú ý chẳng là chú ý một người ngồi đối diện ngay trước mặt Trầm Miên Tích tức là bạch y trung niên.

Trầm Miên Tích cảm thấy người này quyết không phải hạng người tầm thường. Hoàn cảnh hiện tại theo chàng nghĩ lão nhân ấy là người đáng theo dõi nhất, nên chàng không ngớt ngầm giám sát đối phương.

Bạch y trung niên trái lại chẳng buồn ngó tới chàng lần nào, cứ ung dung tiếp tục uống rượu. Trên bàn y đã xếp qua một bên bốn bầu rượu cạn sạch và đang uống tới gần phân nửa bầu thứ năm. Cứ mỗi bầu là một cân rượu, tính ra y đã uống gần năm cân Hoa Điều Tửu rồi mà chưa lộ vẻ say gì cả.

Trong khi ấy, lão chủ quán hấp tấp quay trở vô nhà bếp, vừa thở vừa nói khê với bà vợ:

- Người ấy đã tới rồi!

Bà vợ hỏi:

- Ông thấy nên làm sao?

Lão chủ quán run run giọng:

- Đâu phải chúng ta muốn hay không muốn là được. Nếu chúng ta không thi hành thì lão già kia đâu buông tha chúng ta. Vả lại, chính hắn là hung thủ sát hại Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục Lương Đồ Luân, mà Lương Tổng tiêu đầu đối với chúng ta ơn trọng như núi, chúng ta bù đắp cách nào cũng chưa vừa ...

- Vậy hay nhất là cứ làm theo đúng mệnh lệnh cho xong.

Lão chủ quán hỏi:

- Đã xong đĩa cơm nào chưa?

Bà vợ đáp:

- Có sẵn ba đĩa cơm đây, ông bưng ra đi.

Lão chủ quán gật đầu, thận trọng nhìn ngược nhìn xuôi một lượt, đoạn kín đáo lấy ra một gói nhỏ.

Lão cả đời chưa ám hại ai bao giờ, hơn nữa hôm nay bị áp lực bởi Huyền Thiên Lão Quái và cái chết của Lương Đỗ Luân Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục, nhưng hai tay lão vẫn run run, mở gói nhỏ kia ra trút chất độc màu vàng vào miếng thịt nướng hấp dẫn đầy mỡ hành, rồi để dưa chua và ớt cay lên trên. Kế đó lão bưng ra ba đĩa, trước hết đặt hai đĩa xuống bàn Huyền Thiên Lão Quái, còn một đĩa có chất độc thì đem lại cho Trầm Miên Tích.

Chàng chẳng chút nghỉ ngơi, cầm đĩa từ từ ăn.

Lúc này, bạch y trung niên lại gọi thêm rượu tức là bầu thứ sáu, mới sáng sớm mà đã uống ngần ấy, quả là tay chiến hữu của rượu.

Huyền Thiên Lão Quái bỗng lên tiếng:

- Chủ quán, sao ở đây không có nước tương?

Lão chủ quán tươi cười:

- Dạ, dạ ... để tiểu lão ...

Huyền Thiên Lão Quái giục:

- Mau đem nước tương lại đây!

Lão chủ quán lại ra về cố mau mắn trong cơn bận rộn, vừa đem chén nước tương cho Huyền Thiên Lão Quái vừa thuận tay cầm cả bầu rượu cho bạch y trung niên luôn.

Thật ra thì bầu rượu đã được lão mở nắp sẵn nên khi lão đặt chai nước tương lên bàn thì Huyền Thiên Lão Quái đã nhanh như gió khê búng một cái vào miệng bầu rượu. Cử chỉ của lão thật khinh linh thần tốc, e rằng đến thần cũng không hay, quỷ cũng không biết.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, Huyền Thiên Lão Quái lại nghe tiếng vo ve như muỗi rót vào tai:

- Búng thêm vào vài cái nữa cho nhiều nhiều, kéo không đủ hiệu lực.

Huyền Thiên Lão Quái biến sắc, hấp tấp ngược mắt nhìn, thấy bạch y trung niên đang ngửa cổ xuống nốt chén rượu, rồi gấp mấy miếng thịt nướng cho vào miệng nhai ngon lành, vừa quay vào trong quán gọi:

- Lão chủ quán đâu, mau đem thêm rượu ra đây!

Lão chủ quán ứng thanh dạ một tiếng và đem bầu rượu ra để trên bàn của lão nhân.

Huyền Thiên Lão Quái không ngớt hoang mang thầm nghĩ:

"Xem chừng kẻ vừa nói không phải là hần cang không phải là Trầm Miên Tích, bởi hần cang bận uống rượu thì làm sao mà nói, còn Trầm Miên Tích thì đang ăn cơm. Nếu gã đã nhận ra ta với con tiểu nha đầu này, thì gã dễ gì chịu ngồi yên đó, thế thì ai? Ai đã dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật thượng thừa nói vào tai ta?

Trầm Miên Tích đã thức trắng đêm, không ngừng xông xáo truy tìm tung tích Mễ Lệ Hoa, bây giờ đang đói, chàng ăn đĩa cơm thật ngon lành.

Huyền Thiên Lão Quái lại thêm một phen kinh ngạc hoang mang. Thứ phần vàng nhạt lão giao cho chủ quán bỏ vào đĩa cơm của Trầm Miên Tích vốn là mê dược tối lợi hại Tán Mê Dược mà lão ta thường dùng cả trăm ngàn lần đều công hiệu chắc chắn, không một ai thoát.

Người không có võ công chỉ ném sơ một tí là ngã xuống hôn mê bất tỉnh ngay, người có nội công cao cường chẳng mê ngay nhưng sau đó cũng bất tỉnh liền.

Lão đã giao cho chủ quán cả một gói, đủ để triệt hạ bảy người chứ đâu phải ít?

Thế mà sao Trầm Miên Tích ăn hết phần cơm rồi mà vẫn bình yên vô sự, thế là tại làm sao?

Lại thêm bạch y trung niên kỳ quái đó, chính lão đã bung vào bầu rượu không ít mê dược, thứ thuốc mê này khi gặp rượu lại càng phát tác nhanh hơn, mạnh hơn gấp bội. Vậy mà y ta tỉnh bơ uống liền mấy chén rượu và cuối cùng uống hết bầu rượu nọ mà vẫn trơ trơ, chẳng mê man gì cả.

Lão đâm hoảng:

“Hay là thuốc mê kỳ diệu của ta hết công hiệu rồi?”

Nhưng lão lập tức biện luận:

“Làm sao hết hiệu lực được, tuyệt đối không bao giờ mất hiệu lực.”

Bạch y trung niên đã uống hết bầu rượu thứ sáu và đang từ từ đứng lên, thò tay vào túi lấy ra một nắm bạc vụn đặt trọn lên bàn, đoạn ung dung bước ra khỏi quán.

Bấy giờ dường như y đã hơi thấm men nồng của sáu bầu rượu Hoa Điều Tửu thứ nặng nên đi đứng có phần chũnh choáng.

Trầm Miên Tích thấy bạch y trung niên đi ra, cũng trả tiền đĩa cơm và nổi gót theo ngay.

Mẽ Lệ Hoa hoàn toàn thất vọng:

“Lời nói bí mật của người ấy ban nãy quả chí lý, phải do mình tự cứu mình mới hay hơn hết.”

Huyền Thiên Lão Quái trở mắt ngó sau lưng hai người tuy trúng phải Tấn Mê Dược cực mạnh nhưng vẫn lần lượt ra đi hoàn toàn vô sự, trong đầu lão không khỏi kinh dị đâm lo sợ đến toát mồ hôi.

Nếu hai người biết lão đánh thuốc mê thì là đại họa cho lão. Vậy chẳng đi gấp còn nán ná lại đây làm gì?

Lão liền hối thúc Mẽ Lệ Hoa ăn au và chính lão cũng nuốt vội vàng cho mau hết phần cơm, đoạn vừa lau miệng vừa cổ giọng cười lên tiếng:

- Tiểu nha đầu, mi ăn không ngon sao? Nếu ăn chẳng được thì đi vậy!

Mẽ Lệ Hoa tuy đã được lão giải khai cho vài ba huyết đạo để cử động ăn cơm, nhưng nàng làm sao nuốt cho trôi.

Huyền Thiên Lão Quái nhanh như chớp điểm huyết vào người Mẽ Lệ Hoa và vẫy tay gọi:

- Chủ quán tính tiền!

Lão chủ quán bước lại gần bàn cười thân thiện lễ phép nói:

- Xin đại lão khỏi phải trả tiền. Ngôi quán này tiểu lão có được là nhờ ơn Lương Tổng tiêu đầu giúp đỡ từ mấy chục năm nay. Vậy thì đối với quý vị trong Khánh Vân tiêu cục, tiểu lão mong các vị ghé quán còn chưa được, có đâu còn tính tiền.

Huyền Thiên Lão Quái bản tính vốn tối bản tiện, nghe nói ăn cơm khỏi phải tính tiền, lão khoái chí cười hi hi:

- Như vậy coi sao được!

Tuy nói thế nhưng lão đã kéo Mẽ Lệ Hoa đứng lên, chớp nhoáng giải khai huyết đạo ở chân nàng, rồi vừa cười phân bua:

- Đây là cháu nội của lão phu, nó bệnh nên phải đưa đi thầy thuốc.

Lão quay lưng bảo Mẽ Lệ Hoa:

- Hải tử, để ta dìu ngươi đi!

Lão liền dìu Mễ Lệ Hoa ra khỏi quán.

Huyền Thiên Lão Quái tiếp tục dìu Mễ Lệ Hoa đến phía gốc cây đại thụ bên đường, nơi đang đậu sẵn một cỗ xe, loại xe chuyên chở vận chuyển trên đường núi chật hẹp, gập ghềnh.

Bên cạnh cỗ độc luân xa có một trang hán tử vạm vỡ ngồi tựa cỗ xe nghỉ ngơi.

Huyền Thiên Lão Quái chẳng thốt tiếng nào, trang hán tử đứng lên, tự động nắm lại càng xe.

Huyền Thiên Lão Quái đỡ Mễ Lệ Hoa lên xe, đặt nàng ngồi bên trái, còn lão ngồi bên phải.

Lão không cần bảo đi đâu, trang hán tử nọ cũng chẳng hỏi han gì, cứ khởi sự đẩy xe đi nhằm hướng tây trực chỉ.

Cỗ xe chạy một lúc khá lâu, Mễ Lệ Hoa ngược mắt nhìn lên trời, chỉ mới bắt đầu giờ Ngọ, phải một lúc nữa mới đúng chính Ngọ.

Nàng rất đỗi khẩn trương và hoài nghi.

“Liệu phương pháp giải huyết ấy, mấy câu khẩu quyết người ấy vừa chỉ điểm sẽ có hiệu lực gì chăng?”.

Nàng luyện võ công đã mười năm còn không tự giải khai được huyết đạo của Huyền Thiên Lão Quái, chẳng lẽ chỉ bằng phương pháp tưởng tượng “Địa hỏa ngưng kết thành cầu”.

gì đó của người ấy lại dễ dàng giải khai được các huyết đạo.

Gã đẩy xe tên Phan Huy Trung quả nhiên có hai cánh tay khỏe đáng sợ, cứ đẩy cỗ luân xa với hai người bên trên một cách nhẹ nhàng, tiến tới khá nhanh. Càng vào sâu trong rừng núi gập ghềnh, hần lại càng tiến nhanh hơn, bước chân vững vàng vùn vụt như bay.

Mễ Lệ Hoa ngồi trên xe nghe gió tạt vào tai ào ào, cảm thấy dây sơn lâm dài hai bên đường như đang chạy lùi lại hai bên cỗ độc luân xa.

Càng đi, núi đồi càng dày đặc trùng trùng, chỉ vài khắc cỗ xe đã vượt hơn hai mươi dặm lộ trình.

Mễ Lệ Hoa để ý phương pháp đã được “người ấy” chỉ dạy, nhắm mắt lại tập trung tư tưởng thần niệm, nàng tự nhủ:

“Hiện nay chỉ có ta tự giải khai huyết cho ta, ta phải đủ kiên cường tự tin mới giải khai huyết đạo được ...”.

Gạt bỏ ý nghĩ vẩn vơ, tâm niệm Mễ Lệ Hoa dồn vào tưởng tượng như thế, đột nhiên thấy Tĩnh huyết sinh ra một luồng nhiệt khí, xông vào kinh mạch tiến nhập vào cơ thể nàng thật.

Hân hoan mừng rỡ, Mễ Lệ Hoa tâm thần càng dồn vào vận chuyển luồng khí luân lưu theo đúng lời chỉ dẫn của người ấy.

Khi vận chuyển xong hai vòng nhiệt khí khắp cơ thể thì nhiệt khí chợt tan biến mất.

Mễ Lệ Hoa nghe chân thư thái, dễ chịu vô cùng, tinh thần sảng khoái mãnh liệt.

Vừa hoan hỷ lấy làm lạ, Mễ Lệ Hoa chưa biết các huyết đạo bị khổng chế đã giải hết chưa. Nàng bèn thử nhẹ cử động hai tay, quả nhiên các huyết ở đây đều lưu thông như thường, nàng lại khẽ nhúc nhích hai chân thì huyết đạo cũng đã bình thường.

Thật là nổi mừng to tát, vượt hẳn sự tưởng tượng của Mễ Lệ Hoa. Nàng bèn vận công một lần nữa, đoạn bất thần quay mặt qua Huyền Thiên Lão Quái nói:

- Lão tặc, ta không đi đâu, tạm biệt nhé!

Lời chưa dứt, Mễ Lệ Hoa đã nhảy xuống xe.

Huyền Thiên Lão Quái sửng sốt. Phan Huy Trung lập tức ngừng xe lại.

Huyền Thiên Lão Quái đã phi thân vọt lên, cười khanh khách nói:

- Tiểu nha đầu, kể ra ngươi cũng giỏi thật, lão phu đã điểm tất cả các huyết đạo chính yếu của ngươi mà ngươi cũng giải khai được hết.

Mẽ Lệ Hoa đã phi thân lướt ra xa ngoài bốn năm trượng, lạnh lùng đáp:

- Người chỉ mới điểm có chín đại huyết, ta cũng coi như không.

Nói xong, Mẽ Lệ Hoa liền sờ khắp người, cả thanh kiếm lẫn túi Ngân Phi Châm cũng bị Huyền Thiên Lão Quái tước đoạt mất.

Huyền Thiên Lão Quái cười lạnh lùng:

- Tiểu nha đầu, người còn tìm binh khí để động thủ với lão phu chăng? Cho người biết, đừng mơ chuyện hảo huyền ấy, hãy ngoan ngoãn mà đi theo lão phu cho được việc.

Mẽ Lệ Hoa hừ lạnh:

- Ta không đi!

Huyền Thiên Lão Quái chậm rãi tiến gần lại từng bước, sắc diện âm trầm nói:

- Người đừng hòng thoát khỏi tay lão phu.

Miệng nói chân lão vẫn tiến lại dần dần.

Mẽ Lệ Hoa khấn trương đáp to:

- Ta nhất định không đi!

Nàng không ngớt lùi lại.

Huyền Thiên Lão Quái cười khẩy.

- Lão phu phụng mạng Giáo chủ, nếu ta mà nổi giận chó trách sao ra tay tàn độc.

Huyền Thiên Lão Quái vẫn tiếp tục nhích lên. Trong lúc kinh tâm cấp bách, Mẽ Lệ Hoa bèn đứng yên một chỗ, tay trái từ từ giơ lên, năm ngón tay chia thẳng lên trời.

Huyền Thiên Lão Quái chỉ còn cách Mẽ Lệ Hoa không đầy một trượng, lão xạ nhãn tuyến lấp loáng nhìn dán vào nàng như măng xà sắp vỡ mồi. Động tác quái dị của nàng khiến lão thấy rõ, lão cảnh giác. Liền ngay sau đó, bỗng nghe nàng lớn tiếng đọc:

- Thiên hỏa thiên thái dương. Địa hỏa địa ngũ ngục. Ta là Thất Hoa Quân Tử.

Mấy câu ấy xoáy vào tai Huyền Thiên Lão Quái, khiến lão chấn động tâm thần, lập tức sắc diện xám xịt như đất, lão chẳng dám nghe thêm tiếng đọc của nàng nữa mà đột ngột xoay mình gấp rút nhảy xa hơn trượng rưỡi.

Nét mặt kinh hoàng, Huyền Thiên Lão Quái run giọng nói:

- Hỏa Long Thần Công!

Hỏa Long Thần Công, danh xưng này Mẽ Lệ Hoa chưa từng nghe bao giờ cả, tuy nhiên trong trường hợp này, nàng thừa thông minh tự biết phải nên làm gì.

Huyền Thiên Lão Quái cuống cuống sợ hãi ra mặt.

Mẽ Lệ Hoa có thể đoán biết hơn phân nửa sự tình.

“Hóa ra mấy câu người ấy truyền dạy là khẩu hiệu trước khi phát ra một môn thần công khủng khiếp mà Huyền Thiên Lão Quái gọi là Hỏa Long Thần Công. Vậy thì Hỏa Long Thần Công hẳn là loại võ công cái thể mà trong võ lâm không ai kháng cự nổi ...”.

Tâm niệm chớp nhoáng như thế, Mẽ Lệ Hoa vẫn giữ nguyên tư thế, lạnh lùng lên tiếng:

- Tặc nhân, dù lên trời người cũng không chạy thoát được đâu!

Huyền Thiên Lão Quái vẫn lăm lét ngó chừng Mẽ Lệ Hoa, sắc diện lão khó coi, chẳng hé miệng nói năng gì hết, thỉnh linh lão xoay người bỏ chạy luôn.

Gã đẩy xe thấy Huyền Thiên Lão Quái bỏ chạy cũng vội vàng nâng càng cỗ độc luân xa đẩy chạy như bay.

Mễ Lệ Hoa không ngờ chỉ cần cất nhẹ tay lên, chỉ mới đọc có ba câu ngắn ngủi ấy đã khiến Huyền Thiên Lão Quái mất vía bồn đảo ngay.

Hỏa Long Thần Công thật ra như thế nào? Uy lực ra sao? Nàng hoàn toàn mù tịt.

Tuy nhiên việc cần kíp ngay trước mắt là đi tìm Trầm Miên Tích, cho nên Mễ Lệ Hoa không thể đứng đây thắc mắc lâu hơn nữa về Hỏa Long Thần Công.

10. Chương 10: Truyền Thụ Tuyệt Kỹ

Trầm Miên Tích chỉ rời khỏi quán cơm sau bạch y trung niên một chút thôi, nhưng khi chàng bước chân ra cửa nhìn ngược nhìn xuôi cả quãng đường dài đã không còn thấy tung tích bạch y trung niên ấy đâu cả.

Chàng ngẫm kinh dị nghĩ thầm:

“Người này thân pháp nhanh thật!”.

Trầm Miên Tích không thể bỏ qua, chàng lập tức triển khai cước trình, nhắm khe núi phía bắc tiến tới, định ước bạch y trung niên ấy chỉ đi ngã này mới mất dạng nhanh như thế.

Đây là vùng núi liên hoàn trùng điệp, qua khỏi quãng đường khe núi phía tây sẽ đến núi Hồng Sơn Phong, một ngọn núi to nổi tiếng hiểm trở.

Chàng thi triển tới đa thân ảnh Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp khoái tốc tuyệt luân, chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua hai ngọn núi.

Ngưng thần nhìn kỹ, Trầm Miên Tích chợt thấy khu rừng núi phía trước mặt có một vết nhân ảnh đang lướt đi thật mau trong rừng như thuật đăng vân vậy.

Dù cách nhau thật xa, nhưng Trầm Miên Tích vẫn nhận ra đó là bạch y trung niên, liền đề bạt mạnh chân khí, thân hình lác lư tăng gia tốc độ tựa gió cuốn mây trôi vùn vụt vượt lên quyết đuổi theo.

Hai bóng người, một trước một sau, không ngớt nhô lên thụp xuống, cùng lúc lướt tới càng nhanh giữa những nham thạch điệp trùng của núi rừng liên miên vô tận.

Người trước kẻ sau cách chừng bốn năm dặm, có lúc lại cách khoảng ngọn núi, có lúc người đã xuống chân núi, có khi người vừa lên đỉnh núi.

Trầm Miên Tích quyết định đuổi theo gấp. Chàng không chút lợi thế, thêm trên trán đã lấm tấm mồ hôi, cuộc đuổi bắt đã trên một giờ rồi.

Trước mặt, bạch y trung niên vẫn giữ y nguyên cước trình, chẳng có vẻ gì là muốn nghỉ ngơi cả.

Tóm lại, khoảng cách giữa hai bên vẫn không thay đổi, chẳng rút ngắn quãng nào.

Trầm Miên Tích ầm ức lại vội đề tụ chân khí gia tăng thêm tốc độ.

Hai người vô hình trung đang làm việc thi đua cước trình. Bạch y trung niên chẳng dừng lại nghỉ thì dễ gì Trầm Miên Tích chịu trì hoãn, nhưng bất luận chàng gia tăng tốc độ mấy lần vẫn không thu ngắn khoảng cách, tuy không đến nỗi tệ bị bỏ rơi. Tính ra cuộc thi đua cước trình đã khởi từ giờ tỵ sang giờ ngọ lại tiếp tục qua giờ mùi, giờ thân cho đến lúc màn đêm sẫm tối lại.

Trầm Miên Tích suốt đêm qua không ngủ, sáng sớm chỉ mới ăn có đĩa cơm, bây giờ thấm mệt vừa đói vừa cảm thấy bức bối khó chịu. Chàng không tin bạch y trung niên trước mặt là con người thép, chỉ uống có sáu cân rượu Hoa Điều Tửu mà chạy ròng rã suốt cả ngày, không biết mệt và đói.

Tự ái thường đến với tuổi trẻ:

“Ai kia chẳng sợ mệt thì ta cũng chẳng sợ. Ai kia dám nhịn đói thì ta cũng dám nhịn”.

Thế là Trầm Miên Tích vút tới lướt đi theo đuổi như thường.

Bây giờ đã là canh một rồi ...

Phía trước bạch y trung niên vượt lên một ngọn núi cao chót vót chọc trời, vách núi dựng đứng. Khi lên đến đỉnh y bỗng dừng lại, Trầm Miên Tích cũng lên theo.

Thấy đối phương dừng chân, Trầm Miên Tích liền nương theo bóng đêm nhẹ nhàng ẩn thân vào cây đại thụ cách chỗ bạch y trung niên độ chừng một trượng, đoạn vận nhãn lực nhìn kỹ, thấy rõ diện mục đối phương đúng là bạch y trung niên ở quán cơm ban sáng.

Chỗ bạch y trung niên tuy là vùng đỉnh núi mà còn là một khối đá phẳng đứng tự bức tường, vươn thẳng lên cao cả trăm trượng xuyên vào mây điểm trên chót bức tường đá thiên nhiên.

Bạch y trung niên đứng dưới chân khối đá, ngẩng mặt nhìn trời mây một hồi, đột nhiên vung tay một cái chớp động, thân ảnh liền bốc thẳng lên không trung như quả pháo thăng thiên.

Chỉ thấy y chớp động tay áo, nhân ảnh cứ thế vọt lên, vọt lên thêm trước sau chỉ trong vòng một hơi thở, y đã lên đến tận đỉnh cao chót vót, thân hình mờ ảo giữa làn vân dụ mù mịt, tựa như tiên ông thăng thượng tiên giới.

Trầm Miên Tích ngó thấy mà ngẩn ngơ kinh ngạc.

Bạch y trung niên vừa thi triển thân pháp Thiên Long Ngự Phong Thân Pháp mà trong chốn vô lâm tương truyền là môn khinh công chí cao cảnh giới.

Khi thi triển thân pháp này, bạch y trung niên không có điểm tựa nào hết, chỉ hoàn toàn dựa vào một hơi chân khí phi thẳng lên đỉnh cao hàng trăm trượng.

Con người đó quả trình độ công lực quá cao, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vậy y là ai?

Trầm Miên Tích chưa từng nghe hai vị sư phụ nói đến tên nhân vật kỳ bí này bao giờ.

Nhưng đã quyết tâm đuổi đến đây, thì Trầm Miên Tích chẳng lẽ cam tâm chịu thua, chẳng lẽ không vượt lên trên đối phương đang làm gì.

Nghĩ là làm, Trầm Miên Tích liền rời chỗ núp bay vào lên khối đá, ngẩng lên quan sát vách đá, đoạn nhún hai chân một cái, thân hình như bạch hạc xuyên vân xẹt lên cao tám, chín trượng lại điểm chân vào vách đá vọt thân lên, và cứ như thế liên tiếp vọt lên tới đỉnh.

So với bạch y trung niên, tuy Trầm Miên Tích không thể đạp gió lờ lững bay lên nhưng cũng tấn tốc như phi, thân pháp không tầm thường.

Thấy đối phương có bản lãnh cao thâm khôn lường nhưng chưa rõ bạn hay thù nên Trầm Miên Tích không dám ngang nhiên đường đột, nên khi vừa lên tới đỉnh, chàng liền khinh linh chuyển vòng ra sau cụm thiên niên tùng bách ẩn núp ngay.

Trên đỉnh lại bằng phẳng và chu vi khá rộng. Trước những tán cây có mấy tảng đá tuyệt đẹp như những chiếc bàn ghế do thiên công chế tạo vô cùng khéo léo, nằm rải rác thành hình cánh cung giữa đá phẳng mặt tròn giống hệt như chiếc bàn.

Bạch y trung niên đang chấp tay sau lưng trước chiếc bàn nọ, ngẩng đầu nhìn trời, dáng điệu thật nhàn nhã khoan thai.

Trầm Miên Tích nghĩ thầm:

“Đường như y đang đợi ai? Phi hành cả ngày ròng rã, vượt hơn bốn trăm dặm đường chỉ cốt đến đây hẹn với người nào, tất nhiên người ấy phải là hạng quan trọng. Y là bạn hay thù chưa rõ, thế thì người mà y chờ đợi là ai?”.

Trầm Miên Tích tự nghĩ như thế, thấy cần tìm hiểu cho đến nơi đến chốn, bèn cố gắng tìm chỗ ẩn nấp thật kín, luôn nén hơi thở hết sức nhẹ để đừng bị đối phương phát giác.

Thời gian này không có trăng trong khi sao vẫn nhòa, thành thử bầu trời ảm đạm, lờ mờ.

Bạch y trung niên cứ đứng yên một hồi lâu, trong một tư thế chẳng buồn cử động, làm như là đang đếm hết các sao trên trời. Gió thổi nhẹ nhẹ làm phơ bay thanh bạch bào chẳng khác người trong tranh.

Trầm Miên Tích dần thấy mình có hảo cảm với bạch y trung niên.

Bạch y trung niên đứng yên ngắm trời một lúc, đột nhiên quay người lại cười r੓n rả:

- Tiểu huynh đệ, đã theo hơn bốn trăm dặm một mạch đến đây, lại còn ẩn núp làm gì?

Trầm Miên Tích nghe nói giật mình đánh th੓t, thì ra tung tích của chàng đã bị phát hiện ra ngay từ lúc đầu.

Hơn bốn trăm dặm! Thì ra chàng đã đuổi theo đối phương quá xa rồi, y nói rất đúng, hành tung chàng đã bị phát hiện còn ẩn núp làm chi nữa.

Ý nghĩ chuyển động, Trầm Miên Tích lập tức đứng phất dậy cười bên lên:

- Huynh đài quả nhiên có đôi mắt như điện vậy, tại hạ đã cẩn thận giữ mình mà trốn không khỏi nhãn quang của huynh đài. Tại hạ vì có hiểu lầm mà cố đuổi theo, mong huynh đài miễn thứ cho sự mạo muội đó.

Vừa nói, Trầm Miên Tích vừa ung dung bước ra tiến tới bạch y trung niên vái dài một cái.

Bạch y trung niên ngắng đầu cười lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Người trẻ tuổi như tiểu huynh đệ võ công cỡ đó, lại văn nhấ lễ nghĩa thật rất hiếm, chẳng hay tôn sư của tiểu huynh là ai?

Tr੓ng y chỉ suýt soát ba mươi tuổi vậy mà khẩu khí đầy vẻ trưởng thượng, Trầm Miên Tích đáp:

- Tại hạ vốn có hai vị sư phụ, vị sư phụ thứ nhất ngoại hiệu Thất Độc Thần Chưởng, chưa từng tái xuất võ lâm.

Bạch y trung niên gậ đầu đáp:

- Trên chốn giang hồ không ít vị cao nhân ẩn danh chốn lâm tuyền, gác mọi sự đời, mai danh ẩn tích. Vậy còn vị sư phụ thứ hai của tiểu huynh đệ là ai vậy?

- Ngân Hà Tiên Tử!

- Chẳng hay cao danh quý tánh tiểu huynh đệ là gì?

Trầm Miên Tích đáp:

- Tại hạ là Trầm Miên Tích!

Bạch y trung niên mỉm cười nói:

- Ban sáng tại quán cơm thấy tiểu huynh đệ, tự nhiên mỗ nhận ra ngay một thứ tinh hoa sáng chói, chẳng những mình mang bản lãnh thượng thừa, lại có cả Tiết Độc Trâm nên khi thấy tiểu huynh ăn phải đĩa cơm có mề được của Huyền Thiên Lão Quái, mỗ chẳng can thiệp làm gì, vì tự nhiên Tiết Độc Trâm sẽ vô hiệu hóa mọi chất độc. Sau đó tiểu huynh đệ lại đuổi theo mỗ đến đây, quả nhiên là chuyện tức kiến hữu duyên, mỗ mong được kết bạn vong niên với tiểu huynh đệ, chẳng hay tiểu huynh đệ thấy thế nào?

Trầm Miên Tích không khỏi phục nhãn quang tinh tế của bạch y trung niên, chỉ ngó qua là đã biết ngay chàng có giắt trên đầu cành Tiết Độc Trâm.

Chàng sừng s੓t thăm hỏi:

”Ban sáng cũng có mặt Huyền Thiên Lão Quái trong quán cơm ư? Lão đã đầu độc mình?

Sao mình chẳng hay biết, thật quá tệ!”.

Trầm Miên Tích lấy làm lạ, vị tiền bối này đại khái chừng ba mươi tuổi sao lại dùng tiếng kết bạn vong niên với mình?

Nhìn kỹ vào bạch y trung niên thấy chẳng những song thần mục quang như điện mà thần thái sắc bén, rạng rỡ tinh anh, đúng là vị tuyệt thế kỳ nhân.

Trong lòng kinh hãi, Trầm Miên Tích vội vàng vòng tay xin lỗi:

- Tiền bối thể ngoại cao nhân, tại hạ có mắt mà như không trông nên ngôn ngữ đã không khỏi có điều sơ suất, kính mong tiền bối miễn trách.

Bạch y trung niên lại bật cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ vừa nghe ta nói kết bạn vong niên nên đoán là ta nhiều tuổi phải không?

Trầm Miên Tích khẽ gật đầu, bạch y trung niên nói:

- Không sai! Nếu luận về tuổi thì mỗi đây đã đến tuổi Nhĩ Thuận rồi, nhưng chúng ta không phải là hạng người câu nệ theo lễ lối thế tục, tiểu huynh đệ xem ta có giống như người ba mươi tuổi không?

Trầm Miên Tích lại gật đầu, bạch y trung niên tiếp lời:

- Thế thì cứ kể như ta ba mươi tuổi đi, chúng ta hơn kém nhau chẳng bao nhiêu tuổi để kết bạn ngang hàng với nhau.

Trầm Miên Tích giật mình vì nghe bạch y trung niên cho biết đã đến tuổi Nhĩ Thuận, tức là đã sáu mươi tuổi rồi!

Chàng đỏ mặt khiêm cung:

- Tiền bối có thuật trụ nhan nên trông còn trẻ, chứ về niên kỷ đã hơn tại hạ quá nhiều, tại hạ đâu dám kết bạn ngang hàng mà thành đắc tội.

Bạch y trung niên cười dài đầy cởi mở:

- Tiểu huynh đệ cứ gọi là tiền bối hoài, tức là bắt mỗi phải mau già đấy. Tứ hải giai huynh đệ, chúng ta nên chú trọng đến cái duyên, đừng câu nệ đến tuổi tác làm chi, tiểu huynh đệ cứ gọi ta là đại ca được rồi.

Chàng tuy hiểu đối phương chẳng những trình độ võ công cái thế, học thức cũng uyên thâm, đúng là Cuồng Vân Chi Sĩ, thật đáng hâm mộ, nhưng về niên kỷ lại lớn hơn chàng mấy mươi tuổi, lẽ nào chàng dám kết bạn.

Bạch y trung niên lại cười sang sảng nói:

- Tiểu huynh đệ đã trầm ngâm không nói, hay là không thích làm bạn với mỗi.

Trầm Miên Tích cung kính đáp:

- Tại hạ mong tiền bối đoái hoài tới còn chưa chắc được, chứ dám đâu như thế.

Bạch y trung niên cười rộ một hồi, đoạn khẩn khoản:

- Nào, tiểu huynh đệ lại đây, chúng ta tuy mới gặp mặt nhưng khác nào cố tri, mỗi cao hơn tiểu huynh đệ một số tuổi, hãy gọi là Quách đại ca thôi. Nếu tiểu huynh đệ cố câu nệ nói tới nói lui hoài thì Quách mỗi chỉ còn cách phát tay áo bỏ đi thôi.

Con người này quả nhiên phóng túng thoát tục vô hạn. Trầm Miên Tích không làm sao hơn là bước tới gần quỳ xuống hành lễ cung kính nói:

- Quách đại ca! Huynh đệ cung kính như bất phu tùng mệnh, xin Quách đại ca nhận của tiểu đệ một lạy.

Họ Quách cười ha hả reo lên:

- Hay lắm! Tốt lắm! Vậy là chúng ta đã kết tình huynh đệ kể từ nay!

Lão cảm kích vô cùng, cao hứng tiếp:

- Tiểu đệ chẳng khác nào Ngọa Thi Lâm Phong, nhân phẩm võ công đứng hàng đầu, chỉ có cái còn câu nệ quá. Đêm nay nếu lão ca ta không ép buộc, thì chúng ta đã bỏ qua cơ hội kết nghĩa huynh đệ ngàn năm có một này rồi. Ha ha ... ha ha ... ha ha ... Tiểu đệ đã nhận ta làm đại ca, ta bảo đảm là tiểu đệ sẽ không nhảm lẫn, thiệt thòi đâu!

Trầm Miên Tích hỏi:

- Tiểu đệ đã may mắn được đại ca chiếu cố cho phép kết thành vong niên chi giao, thật lấy làm thỏa mãn, chỉ còn chưa biết danh hiệu đại ca xưng hô ra sao?

Họ Quách gật đầu cười dài:

- Phải rồi, đáng lý ra chúng ta kết nghĩa huynh đệ rồi mà ngay cả danh tánh đại ca là gì tiểu đệ cũng không biết. Nhị vị sư phụ dày công rèn luyện tiểu đệ trở nên một bông hoa ưu tú trong đợt tài tuần trẻ võ lâm hiện nay, hẳn cũng đã từng nói qua cho tiểu đệ biết về một số nhân vật võ lâm đã thành danh hiện nay chứ? Chẳng hay đệ có nghe nói đến một người mà những năm trước đây giang hồ vẫn gọi là Thất Hoa Quân Tử?

Nghe đến bốn tiếng Thất Hoa Quân Tử, Trầm Miên Tích đâm hoảng kinh.

Chàng đã nghe sư phụ Ngân Hà Tiên Tử đề cập đến Thất Hoa Quân Tử, khoảng ba mươi năm trước là Tây Bá Vương kỳ tuyệt chốn giang hồ một nhân vật mà cả hai phía lưỡng hắc bạch đều coi là “khó xài” nhất.

Tục rằng Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh này hết sức kỳ quái và cuồng ngạo, hành động không sợ tiếng đời, không theo một luật định nào cả, độc lập cá biệt, khiến mọi người khó phân biệt thiện hay ác, tà hay chính.

Người giang hồ nhận diện dung nghi tướng mạo của lão rất tuần tú, bản tính liêm khiết nên cũng tự tôn thêm cho lão một ngoại hiệu Diện Sát Chân Quân.

Nhưng khoảng ba chục năm nay, Thất Hoa Quân Tử đã biệt dạng mai danh ẩn tích khiến ai ai cũng tưởng là lão đã chết. Nhưng năm mộng cũng không ngờ được chính mình vừa mới kết nhận làm đại ca này chính là đại ma đầu từng khét tiếng võ lâm tiền sát thủ người, muôn người khi nhắc đến đều biến sắc mặt cả nghị lực.

Chính bản thân Trầm Miên Tích không khỏi bàng hoàng trở mắt lấp bắp:

- Thì ra Quách đại ca vốn là ...

- Không sai! Lão ca ca đúng là Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh. Ái chà! Không bước chân vào chốn giang hồ đã hơn ba mươi năm. Đời người đã làm cho thời gian thay đổi, dù không muốn già cũng chẳng được.

Sẵn có bản tính phóng khoáng, bất cần đời mà bây giờ lão thốt lên câu nói này chứng tỏ lão đã ngao ngán cuộc đời lắm rồi.

Thất Hoa Quân Tử ngược mắt nhìn trời, bỗng nhú đôi lông mày kiếm, lăm lăm tự nghĩ:

“Đã gần quá canh hai rồi!”.

Trầm Miên Tích không nhịn được hỏi:

- Quách đại ca chắc đang đợi người nào?

Thất Hoa Quân Tử đáp:

- Không sai! Nhưng nếu qua hết canh ba này mà y không đến thì kể như gọi là bỏ cuộc ...

Nói đến đây, đột nhiên lão ồ lên một tiếng, rồi lại lăm lăm:

- Hay là y đã gặp phải chuyện gì không may mắn?

Trầm Miên Tích vội hỏi:

- Người mà đại ca đang đợi chẳng hay là ai?

Thất Hoa Quân Tử đáp:

- Đại ca đang đợi Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa!

Không khỏi chấn động tâm thần, Trầm Miên Tích tự nghĩ:

“Người đã mất tích mười ba năm rồi, chẳng lẽ có ước hẹn gặp nhau với Quách đại ca đêm nay tại đây?”.

Thất Hoa Quân Tử cắt đứt luồng suy nghĩ của Trầm Miên Tích:

- Hiền đệ họ Trầm, có phải là người của Trầm gia trang không?

Trầm Miên Tích khẽ nhú mồm, lắc nhẹ đầu:

- Tiểu đệ không phải là ... Đại ca với Thánh Địa Nhân tiên bối là bằng hữu hay sao?

Thất Hoa Quân Tử mỉm cười nói:

- Đại ca đã không bước chân vào chốn giang hồ đã hơn ba chục năm nay rồi. Mà kể cả những lúc còn xông xáo can thiệp chuyện võ lâm thiên hạ, đại ca luôn đơn thân hành động chứ chưa từng có một bằng hữu nào cả ... Trong đời lão ca ca mãi hôm nay mới là lần đầu tiên kết bạn với hiền đệ thôi.

- Nếu thế đại ca với Thánh Địa Nhân có oán thù?

- Hiền đệ mới xông pha giang hồ nên suy xét còn non kém đơn sơ quá. Cứ nghĩ rằng trên giang hồ nếu không phải là bạn tốt thì là kẻ thù chứ gì? Ồ! Chẳng lẽ ngoài tình bạn và hận thù ra thì không còn những trường hợp thứ ba sao?

Trầm Miên Tích lặp lại:

- Trường hợp thứ ba!

Thất Hoa Quân Tử nói:

- Không sai! Đó không phải là bạn mà cũng chẳng phải là thù. Dưới gầm trời này có thiếu gì trường hợp ấy, nếu bảo rằng người nọ quen biết người kia thì đều là bạn cũ e không đúng. Bởi vì khi đã coi là bạn phải tương khí đồng thanh, trọn nghĩa chí tình, chia sẻ buồn vui, hiểu nhau, không tính toán vì nhau, không so đo ... Khi gặp đủ bằng hữu tri kỷ thì dù chết ngay cũng không hối tiếc, trọn đời một người muốn kết giao bạn hữu chân thành thật là khó khăn vô cùng. Lão ca chưa từng kết bạn với một người nào, quả là điều đáng buồn, nhưng chưa may mắn được người nào đáng tư cách làm bạn thì biết sao? Thà buồn mà khỏi đau khổ hận, còn như vô số những người mà lão ca quen biết chứ không gọi là bạn được!

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Do đó mà đại ca không có bạn?

Thất Hoa Quân Tử cười một tràng dài rồi nói:

- Thiên hạ thiếu gì bạn bè rượu thịt, trước mặt thì nói như xẻ nhà cho nhau, mà sau lưng thì bôi bẩn nhau chẳng tiếc lời, thẳng tay đâm lén chẳng ngại ngần, thấy lợi thì ùn ùn lại không đuổi kịp, thấy hại liền xa lánh không sao tìm thấy được, loại bằng hữu ấy lão ca chẳng có còn hơn. Vì thế, dưới gầm trời này lão ca chỉ có hạng thứ ba tức là không bạn không thù.

- Vị Thánh Địa Nhân đã không phải là bạn hữu của đại ca, thế thì nhị vị ước hẹn gặp nhau ở đây làm gì?

Thất Hoa Quân Tử mỉm cười đáp:

- Đại ca và Trầm Khải Hoa gặp nhau có một lần, tự nhiên không thể gọi nhau là bằng hữu, nhưng đó quả đáng bậc anh hùng hào kiệt.

Trầm Miên Tích thăm nhủ:

“Vậy thì người Quách đại ca nói chính là phụ thân của ta rồi!”

Thất Hoa Quân Tử ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thoáng lộ vẻ thất vọng, khẽ tặc lưỡi thốt:

- Xem chừng y không đến được! Thật ra đại ca tuyệt tích giang hồ hơn ba mươi năm rồi.

Cách đây ba mươi năm, đại ca luyện tập chế một loại dược hoàn khử bệnh lâu già và trợ trưởng công lực. Đại ca bỏ hơn mười năm liền đi khắp các danh sơn đại xuyên mà hái thuốc đó, đã hái gần đủ các món cần dùng rồi, duy chỉ có thiếu một món Thiên Niên Tuyết Sâm. Trong sách vở nói là phải kiếm thứ tuyết sâm ngàn năm mới được, chuyện đâu phải dễ, thật ra nếu có thứ bốn trăm năm cũng dùng được. Đại ca liền đến u cốc thuộc Tuyền Sơn tìm kiếm, nhưng ở đấy chỉ có củ sâm hai, ba trăm năm, kinh nghiệm cho thấy lòng vòng quanh đó chừng mười dặm có thể có loại sâm bốn trăm năm, đại ca bèn tiếp tục tìm kiếm, nhưng khi đại ca lần dò đến đáy cốc, chợt thấy một trung niên kiếm khách đang giữ được loại củ sâm trên

năm trăm năm, đại ca vô cùng tiếc rẻ và bắt đầu thương lượng trung niên kiếm khách nợ bằng cách lấy trái Hỏa Long Châu đang mang trong người để xin đổi củ tuyết sâm.

Hỏa Long Châu chẳng những có công năng phi thường về kỳ hỏa chống nhiệt, chống mọi chất độc, giải trừ các trường hợp lạm thuốc, ngộ độc, lại là loại kỳ trân hy hữu thể gian.

Vị trung niên kiếm khách ấy nghe đại ca nói đã mất mười lăm năm đi tìm thuốc, chỉ còn thiếu một vị Thiên Niên Tuyết Sâm, bèn nhìn phốt qua trái Hỏa Long Châu một cái, rồi cười ôn hòa nói:

- Tại hạ chẳng qua trên đường đi qua Tuyền Sơn, ghé vào đào mấy củ sâm mang về phòng, khi nào cần thì dùng thế thôi, chứ thật ra chẳng cần kíp đại dụng, trong khi huynh đài đã mất mười lăm năm gian khổ tìm được các vị thuốc rồi, chỉ còn thiếu Thiên Niên Tuyết Sâm, tức là sự cần thiết của huynh đài trọng yếu hơn của tại hạ nhiều. Vậy xin huynh đài hãy lấy củ tuyết sâm mà dùng, còn như Hỏa Long Châu tuy là báu vật nhưng tại hạ không dám nhận.

Đại ca năm lần bảy lượt hết lời khấn khoản van nài y nhận Hỏa Long Châu nhưng y nhất định không chịu, đại ca mới thỉnh giáo danh tánh, được y cho biết họ Trầm tên Khải Hoa, ngoại hiệu Thánh Địa Nhân ngụ ở Trầm gia trang miền Giang Hải. Đại ca nói y một năm sau khi luyện thuốc thành sẽ đến U Minh Cốc chơi. Y bằng lòng và mỗi bên cáo biệt nhau. Mãi cho đến một năm sau, khi đại ca đã luyện thành được hoàn, nhưng đúng ngày ước hẹn lại chẳng thấy Thánh Địa Nhân đến. Vài tháng sau, đại ca tự mình tìm đến Trầm gia trang thì Thánh Địa Nhân đi vắng còn lâu mới về. Mãi cho đến một hôm cách đây mười ba năm, Thánh Địa Nhân đột nhiên tìm đến U Minh cốc, nhưng gặp lúc đại ca đang rèn luyện môn thần công, cần đóng cửa lánh người ngoài mười năm, nên y đã rời khỏi U Minh Cốc. Nhưng ngoài vách đại ca có để lại vài câu cho hay mình đi viễn du mười năm mới về. Thánh Địa Nhân cũng ghi trên vách đá lời hẹn ước với đại ca vào giữa canh hai đúng tháng mười vào mười ba năm sau sẽ gặp nhau trên Lạc Nhạn Phong ở đỉnh núi này, tính ra là chính đêm nay. Nếu đêm nay Thánh Địa Nhân lại không đến phò ước, không biết y có gặp biến cố gì chẳng?

Nói tới đây, sắc diện Thất Hoa Quân Tử đăm chiêu đầy vẻ thất vọng.

Trầm Miên Tích thầm nghĩ:

“Như vậy Quách đại ca quả nhiên chờ đợi thân phụ mình chứ còn ai nữa. Hóa ra Quách đại ca vẫn chưa hay biết thân phụ mình đã chết từ mười ba năm nay.”

Nghĩ như thế, bất giác Trầm Miên Tích cung kính vái dài nói:

- Vãn bối không biết lão tiền bối có quen biết trước với gia phụ nên quá thất lễ.

Thất Hoa Quân Tử đột nhiên đưa đôi mắt nhìn Trầm Miên Tích, cười to lên:

- Sao? Tiểu đệ là lệnh lang của Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa ư? Ha ha ha! Quả nhiên kỳ phụ tất sinh kỳ tử. Ha! Ha! Ha! Quả nhiên kỳ phụ tất sinh kỳ tử! Ha ha ... ha ha ...

Nhưng mà lão ca há đã chẳng nói rõ là gì? Lão ca với lệnh tôn bất quá chỉ mới gặp nhau một lần, chưa thể gọi là bạn đồng nghĩa, huống chi chúng ta đã chính thức kết thành vong niên huynh đệ rồi, hiền đệ quả là tiểu huynh đệ của lão ca rồi, dù ngàn vạn năm cũng không thể thay đổi được khác hơn. Tiểu đệ đừng câu nệ hình thức, lễ nghi thường tình như vậy! A!

Lệnh tôn hiện giờ ở đâu?

- Thưa, gia phụ đã mất từ mười ba năm về trước rồi.

Thất Hoa Quân Tử sững sốt:

- Đã chết? Ai đã giết lệnh tôn?

Trầm Miên Tích đau đớn đáp:

- Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo.

Liên sau đó, Trầm Miên Tích thuật lại việc mà mẫu thân mình kể cho nghe, đến chuyện Tế Đài Hán Tử hạ sát sư phụ Thất Độc Thần Chưởng, sau đó nhờ Ngân Hà Tiên Tử cứu khỏi cái chết dưới bàn tay Huyền Thiên Lão Quái và đến nỗi oan tại Khánh Vân tiêu cực.

Thất Hoa Quân Tử bật một tràng cười dài, thanh âm lạnh lạnh khiến người nghe phải ớn xương lạnh gáy. Lão thốt:

- Đã ba mươi năm qua, lão ca không dần bước chốn giang hồ, phường tiểu ma hoai quỷ dám ngang nhiên trở thành thứ nọ thứ kia gây gió nổi sóng.

Lão suy tư một lúc rồi tiếp:

- Chúng ta là huynh đệ, huyết cừu của hiền đệ cũng là mối bận tâm của lão ca.

Nói đến đây, lão liền lấy trong người ra một hồ lô nhỏ bằng ngọc ửng sắc hồng, trút ra một hoàn thuốc màu đỏ tươi rồi cười nói:

- Đây là Toàn Phương Linh Đơn mà lão ca đã mất ròng rã mười lăm năm mới luyện thành, công năng bồi bổ chân khí, tự trường công lực, người luyện võ chỉ cần uống một viên sẽ gia tăng mười năm công lực dĩ thượng. Vậy tiểu đệ mau uống một viên đi.

Trầm Miên Tích ngạc nhiên:

[mất mấy dòng của trang] mơ cũng khó được. Tuy nhiên nó càng quý thì tiểu đệ càng nên uống vào, đã là tiểu đệ của đại ca thì đáng gì một viên thuốc đến phải sợ uống. Không được dài dòng nữa, bây giờ đang đúng giữa giờ tý, thật là thích hợp. Tiểu đệ mau uống vào đi, rồi vận công liền cho linh đơn lưu hành cửu cung tự trường công lực.

Được hoàn vừa vào miệng, liền tan theo nước miếng, mùi thơm kỳ diệu liền tiến nhập thẳng vào huyết Đan Điền của Trầm Miên Tích.

Thất Hoa Quân Tử liền bảo:

- Tiểu đệ mau ngồi xếp bằng, điều tức hành công ngay đi.

Trầm Miên Tích y lời, ngồi bệt xuống đất, vận khí chạy vào các kinh mạch.

Chàng vừa vận khí liền cảm thấy khí công sung mãn, luồng hương kỳ diệu của linh đơn biến thành một khối nhiệt lưu, xông vào tận khắp cơ thể huyết mạch khiến chàng nghe cơ thể muốn tùy nhịp hô hấp mà bay bổng lên.

Qua thời gian vận công như thế chừng nửa giờ mới xong, hiệu năng của Toàn Phương Linh Đơn đủ hòa lẫn hoàn toàn vào huyết mạch cốt tủy, chàng từ từ mở mắt đứng lên.

Sau đó, Thất Hoa Quân Tử đưa cho chàng hai viên Toàn Phương Linh Đơn và truyền thụ tuyệt kỹ Hỏa Long Thần Công cho Trầm Miên Tích ...

Bình minh vừa ló dạng, Trầm Miên Tích đã luyện thành thực môn Hỏa Long Thần Công.

Thất Hoa Quân Tử nói:

- Ba mươi năm trước trên chốn vô lâm giang hồ nổi tiếng hai nhân vật võ công thượng thặng là đại ca và Thần Phong Hiệp Sĩ. Y ta đã gửi thân vào cửa Phật, nhưng nghe đồn đã có truyền nhân, vậy tiểu đệ cố tìm truyền nhân của y mà kết bạn thâm giao.

Lão vừa dứt lời, thân hình đã phiêu dật lướt đi ...

Trầm Miên Tích trầm nghĩ:

“Theo lời Hoa muội nói cho ta biết, vậy thiếu nữ áo đen bịt mặt Trầm Hoa Mai đích thị là đệ tử chân truyền của Thần Phong Hiệp Sĩ. Ôi! Số trời đã định!”.

Trầm Miên Tích ngẹn ngào đứng nhìn Thất Hoa Quân Tử mất hút trong màn sương mù dày đặc ...

11. Chương 11: Ác Ma Đèn Tội

Mây phủ đầy đỉnh núi, bầu trời u ám đượm vẻ thê lương, gió thổi vi vu. Trên con đường từ Bắc Hà xuôi về phương đông, một trang thanh niên tuấn tú khoát áo bạch bào, chạy như cơn gió lốc ...

Gió vẫn càng lúc càng mạnh, lạnh buốt thấu xương, thế mà chàng thanh niên nọ không ngừng gia tăng cước trình. Chàng thanh niên ấy chẳng ai xa lạ, chính là Trầm Miên Tích.

Trời đã tối hẳn, màn đêm buông xuống cách xa hai thước không thấy bóng người, nhưng với đôi nhãn tuyến tinh nhạy, Trầm Miên Tích vẫn dùng thuật phi hành chạy như bay như biến.

Trầm Miên Tích nhẹ nhàng tung mình chạy tới cổng Mễ gia trang, thấy hai cánh cửa đóng chặt, bèn giơ hai tay gõ mạnh, không hề có tiếng động tĩnh thì lấy làm lạ.

Tâm trí càng khẩn trương, Trầm Miên Tích vận dụng công phu vào hai tay đánh ra một chuỗi.

Ầm một tiếng!

Hai cánh cửa mở toang ra, ở trong Mễ gia trang lặng ngắt như tờ, tối om khiến Trầm Miên Tích càng thấy hồi hộp trong lòng.

Trầm Miên Tích vận dụng đôi nhãn quang sáng quắc, tập trung tư tưởng, tiếng muỗi bay cũng nghe thấy, thận trọng rón rén bước vào trong gia trang. Đi được mấy bước, bỗng chàng quay mình trở lại đóng chặt hai cánh cửa, rồi mới bước thẳng vào trong, đi qua một chiếc sân rộng, tới nơi đại sảnh chàng điềm nhiên bước vào.

Ở trong đại sảnh tối đen như mực, một luồng gió lạnh thổi ào theo, những bức tranh treo trên tường bị luồng gió thổi đập vào vách nghe xào xạo, khiến cho cảnh vật càng trở nên rùng rợn, huyền bí ...

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, thấy xác người nằm la liệt trong đại sảnh, chàng vội lấy trong người ra viên đá đánh lửa và châm vào ngọn nến đặt trên bàn.

Chàng bấm môi cho khỏi phát ra tiếng khóc khi nhận thấy hai xác chết của vợ chồng Mễ Bách Linh nằm ở cuối đại sảnh.

Chàng chạy ào tới nằm phục bên cạnh hai thi hài vợ chồng Mễ Bách Linh:

- Sư thúc ... sư thúc mẫu ...

Chàng quỳ như vậy cho đến sáng, rồi khẽ giật mình khi có người khẽ vỗ nhẹ lên vai.

Chàng từ từ quay lại và nhận ra ngay người ấy là Tuyết Sơn Chân Quân Lý Thiên Kỳ, bạn thân của Mễ Bách Linh.

Chàng sụp xuống lạy chào, nước mắt trào ra mà không nói nên lời.

Tuyết Sơn Chân Quân thở dài:

- Con hãy đứng lên!

Trầm Miên Tích đứng dậy, đôi mắt rực lửa căm hờn:

- Hơn một trăm sinh mạng tại Khánh Vân tiêu cực không phải do tiểu diệt hạ sát đâu.

Bữa nay đã đủ tang chứng rồi. Vụ này được trả bằng hai mươi mấy mạng người của Mễ gia trang. Sư thúc thử nhìn kỹ lại về mặt của hai mươi mấy xác chết kia, có ai ra chiều khùng khiếp mà chết không?

Tuyết Sơn Chân Quân nhìn kỹ lại một lượt, quả nhiên mặt xác chết nào cũng tươi tỉnh, tựa hồ như họ chết trong bình thần.

Trầm Miên Tích tiếp lời:

- Sư thúc, sư thúc mẫu và những gia nhân chết vì tiếng đàn nên vẻ mặt vẫn hòa vui.

Còn vết xám trên ngực là lúc họ chết rồi hung thủ mới giả tạo ra. Nếu họ chết về Hỏa Lô Quang Thần Chưởng thì ruột gan bên trong phải tan nát. Sư thúc thử kiểm nhận lại, coi có đúng thế không?

Tuyết Sơn Chân Quân xoay mình đến xem xét thương thế các tử thi, đoạn đến bên cạnh Trầm Miên Tích trầm giọng:

- Vụ này người mắc tiếng oan rồi!

Đoạn hai người tắm liệm các xác chết đến trưa mới xong việc chôn cất tất cả người trong Mễ gia trang.

Xong xuôi đầu đầy, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân rời khỏi Mễ gia trang nhắm hướng bắc phi hành.

Đi được nửa ngày đường, hai người xuyên qua một cụm rừng yên lặng như tờ, không một tiếng động nhỏ. Chân hai người giẫm lên đất cát kêu sột soạt.

Lúc này tuy giữa ban ngày mà trong rừng vẫn tối mù tối mịt.

Bỗng nhiên có tiếng người vọng lại:

- Trầm Miên Tích, người đừng hòng ra khỏi phiến đá ngoài ba trượng.

Trầm Miên Tích kinh ngạc, vì rõ ràng là tiếng người phát ra trong vòng bốn trượng, nhưng sao không thấy một dạng hình.

Mục lực chàng hiện nay rất sắc bén, thế mà chàng đảo mắt nhìn khắp lượt một lần nữa cũng chẳng thấy bóng người.

Chỉ trong chốc lát, giọng người ban nãy lại vang lên:

- Trầm Miên Tích, số người đã định!

Trầm Miên Tích trố mắt một tràng cười tợn, quát hỏi:

- Người là ai, hãy xuất đầu lộ diện. Người ỷ vào cái gì mà cầm được ta, không cho ta ra khỏi đây ngoài ba trượng?

Tiếng người kia đáp:

- Mi không tin cứ thử xem!

Tuyết Sơn Chân Quân khẽ giọng:

- Tích diệt, chúng ta đã lọt vào cạm bẫy rồi!

Trầm Miên Tích cứng cổ đáp:

- Sư thúc yên tâm.

Dứt lời, chàng liền đi về phía có tiếng người. Chàng đi được đúng ba trượng, liền dừng lại cười thầm nghĩ bụng:

“Tên nào thật còn ấu trí quá, dám giả trò ngáo ộp dọa mình.”

Rồi Trầm Miên Tích khoa chân bước ra ngoài, ngờ đâu vừa đi được một bước, mắt chàng hoa lên vì đầu đập vào một gốc cây.

Tuyết Sơn Chân Quân la lớn:

- Thiên La Địa Vọng!

Trầm Miên Tích dường như chẳng nghe lời cảnh tỉnh của Tuyết Sơn Chân Quân, liền lùi [mất mấy dòng của trang] Chốc lát, bỗng nhiên phóng ra một chưởng, quát lớn:

- Người là ai?

Bình! Một tiếng vang lên.

Chưởng lực của Trầm Miên Tích hoàn toàn bị hất ngược lại khiến chàng phải lùi ba bước.

Rồi rẹt một tiếng, bóng người thấp thoáng.

Trầm Miên Tích vừa thấy Hồng Diện Lão Ma tức giận quát lên:

- Hoàng Thiếu Phong! Thì ra là mi. Chắc mi còn nhớ ba năm về trước, món nợ tại Phù Long Cốc mà đại sư huynh mi là Tế Đài Hán Tử sát hại sư phụ ta chứ? Còn nữa, Hỏa Đăng Giáo lại hại hơn trăm mạng người trong Khánh Vân tiêu cục và hơn hai chục người tại Mễ gia trang.

Tuyết Sơn Chân Quân lớn tiếng chen vào:

- Đúng là bọn ác ma Hỏa Đăng Giáo, giết người không gớm tay.

Liên sau đó, hai bóng người xuất hiện đứng sau Hồng Diện Lão Ma, Trầm Miên Tích vội hỏi Tuyết Sơn Chân Quân:

- Sư thúc, hai lão vừa đến là ai vậy?

- Bọn họ là Nhị Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo.

Trầm Miên Tích nư giận xông lên đỉnh não, vận Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng nhắm đánh vào một cây lớn.
“Sầm!”.

Thân cây cháy đen lại.

Chàng phóng phát chưởng thứ hai, thân cây lay động, cành lá rụng xuống tới tấp.

Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng, đánh luôn ra ba chưởng.

Một cây lớn đổ xuống ...

Chỗ này là trung tâm trận pháp, cây đó đổ tức là thế trận bị phá vỡ. Ánh dương quang hắt vào được, sáng rõ cả lên.

Trầm Miên Tích đưa mắt nhìn Hồng Diện Lão Ma cùng hai lão Hộ pháp vận bạch bào.

Dường như ba lão này đang ngạc nhiên vì trận thế bị phá vỡ.

- Hồng Diện Lão Ma, hơn một trăm mạng người bị giết tại Khánh Vân tiêu cục trong thành Yên Kinh và hơn hai chục người của Mễ gia trang, phải chăng là do Hỏa Đăng Giáo gây ra?

Hồng Diện Lão Ma không lộ vẻ gì bối rối, lạnh lùng nói:

- Ai cũng nhìn rõ mi đã dùng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng đánh chết họ, mi còn đóng kịch gì nữa?

- Mi phải chết!

Rồi chàng nhảy xổ về phía trước phóng chưởng đánh ra.

Hồng Diện Lão Ma nghiêng người né tránh, rồi lớn tiếng quát:

- Ranh con, bữa nay mi đừng hòng thoát khỏi tay của Hồng Diện Lão Ma này.

- Rồi mi sẽ biết ta có thoát hay không!

Dứt lời, Trầm Miên Tích lập tức phóng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng ra, bóng chưởng mịt mờ ùn ùn chụp xuống Hồng Diện Lão Ma.

Lão ta muốn tránh cũng không được, đành vận hết sức bình sinh phóng chưởng đón đỡ kinh phong của đối phương.

“Sầm!”.

Hồng Diện Lão Ma rên lên thê thảm, lùi lại bảy, tám bước, sắc mặt tái mét.

Trầm Miên Tích cũng lùi lại một bước dài và cảm thấy khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Hồng Diện Lão Ma định thần lại, nhìn hai lão Hộ pháp kính cẩn nói:

- Tại hạ bất tài không thể địch lại thành lỗi đó. Xin Viên, Lang Hộ pháp thành toàn cho.

Trầm Miên Tích lớn tiếng quát:

- Lão thất phu, dù mi mời sư phụ ngươi đến, ta đây há sợ sao. Hãy tiếp chiêu của ta đây.

Chàng điều dưỡng một lúc rồi hỏa tốc chuyển thế đứng thẳng lên, tay trái từ từ cất lên, năm ngón chĩa đứng chỉ trời, rồi đột nhiên chỉ thẳng về hướng đối phương.

Hồng Diện Lão Ma hoảng kinh:

- Hỏa Long Thần Công!

Gầm lên một tiếng, lão nhảy chéo sang tả năm bước.

Viên Hộ pháp vung tay lên, lập tức một luồng kinh lực vô hình cực kỳ mãnh liệt phóng ra đối kháng với ngọn Hỏa Long Thần Công của chàng.

Sầm một tiếng buốt óc động tim.

Ngờ đâu Viên Hộ pháp vẫn đứng vững như tượng đồng, về phần Trầm Miên Tích phải lùi bộ một bước.

Viên hộ pháp giương cặp mắt sáng quắc rùng rợn nhìn chăm chặp Trầm Miên Tích.

Chàng cả kinh tự hỏi:

- Hỏa Long Thần Công không kèm chế được lão, không biết lão đã luyện thứ nội công gì?

Trầm Miên Tích kinh hãi vô cùng, bỗng thấy Viên hộ pháp lại nhe răng nhìn chàng cười, cái cười này làm cho tâm thần chàng dao động, chàng lảo đảo:

- Lạ quá! Chuyện này là thế nào? Sao chân lực mình đột nhiên không tụ lại được?

Ánh hung quang ở mắt Viên Hộ pháp mỗi lúc một mạnh thêm.

Trầm Miên Tích không đề tụ được chân lực, đầu óc chàng dần dần hôn mê đi. Thần trí chàng không còn tỉnh táo nữa, nhưng nhờ được công lực thâm hậu, trước khi thần trí hôn mê, đột nhiên chàng phát giác hiện tượng này xảy ra chỉ do cặp mắt của Viên hộ pháp tác quái, mình phải nhìn đi chỗ khác để tránh hai con mắt của lão. Nhưng cặp mắt của chàng tựa hồ không chịu nghe theo tâm trí chỉ huy, cứ nhìn chăm chặp vào đối phương, đầu óc chàng mỗi lúc một tối tăm hơn.

Cũng thời gian ấy, Tuyết Sơn Chân Quân cũng có cảm nhận như Trầm Miên Tích rồi lão cũng hôn mê trầm trầm.

Đột nhiên, một thanh âm rót vào tai Trầm Miên Tích khiến cho toàn thân chàng run lên. Nhưng đó là phép truyền âm của một tay có bản lĩnh ghê gớm, nên Hồng Diện Lão Ma và hai Hộ pháp đều không nghe thấy.

Trầm Miên Tích run lên một cái, rồi hốt nhiên thoát được sự kèm chế của mục quang đối phương.

Chàng ngẩng ngẩng vận chân khí, thấy đã lưu thông như thường.

Viên Hộ pháp cũng phát giác ra Trầm Miên Tích đã thoát khỏi sự kèm tỏa của mình, lập tức hô lên:

- Cẩn thận!

Tiếng hô của Viên Hộ pháp còn đọng ở bờ môi, Trầm Miên Tích đã gầm lên một tiếng như trời long đất lở, đồng thời hữu thủ bủa ra một chưởng thần sầu quỷ khốc.

Hồng Diện Lão Ma chẳng khác nào chiếc điều đứt dây, bị ngọn Nghinh Phong Phá Lăng tuyệt kỹ thứ bảy trong Thất Độc Thần Chưởng của sư phụ là Tống Kiệt, đánh bay ngược ra xa ba trượng hơn.

Lão oẹ lên một tiếng, hộc máu tươi ra thành vòi rồi tắt thở luôn tại chỗ.

Lang Hộ pháp gầm lên như cọp rống:

- Nhóc con muốn chết!

Bóng người lấp loáng, Lang Hộ pháp hữu thủ bủa ra một chiêu Ngọc Bảo Lâm Ly, đồng thời Viên Hộ pháp tả thủ bồi tiếp một ngọn Hàn Chí Công.

Hai luồng chưởng lực như sóng xô thác cuộn, ào ào mãnh liệt chụp xuống người chàng trai họ Trần.

Vòng người đi tránh được mé tả, còn mé hữu Trần Miên Tích phải tung liền một chiêu Thương Phủ Song Hùng, tuyệt kỹ thứ năm trong Thất Độc Thần Chưởng.

Chưởng lực chạm nhau đánh bình một tiếng, làm cho cát bay đá chạy.

Trần Miên Tích loạn choạng lùi lại một bước.

Lang Hộ pháp lạng người đi như chiếc bóng, phóng ra một ngọn Bát Hương Phong Vũ.

Trần Miên Tích kêu lên một tiếng, vận hết sức bình sinh xuất Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng ra chống đỡ kinh phong của đối phương.

Ầm một tiếng kinh thiên động địa, mừng tượng như núi lệch non nghiêng!

Ngực Trần Miên Tích nghẹt thở, rồi miệng phun máu tươi ra, chàng loạn choạng lùi lại đến năm, bảy bước, miệng lẩm bẩm:

- Thế là hết đời ta!

Bỗng lại có thanh âm rót vào tai Trần Miên Tích:

- Người tựa lưng vào một gốc cây ở mé tả.

Trần Miên Tích gắng gượng lạng người đi một cái, tựa lưng vào gốc cây.

Viên Hộ pháp nhảy tới chỉ còn cách Trần Miên Tích ba bước, bật tiếng cười ha hả thốt:

- Trần Miên Tích, mi chịu chết đi thôi. Hôm nay mi có chấp cánh cũng không thoát khỏi tay lão phu.

Trần Miên Tích bắn tia mắt căm hờn, cười sắc lạnh:

- Lão ác ma, ta hận chưa ăn thịt người, lột da người được!

- Đáng tiếc là mi chết đến nơi rồi!

Giữa lúc ấy, Trần Miên Tích cảm thấy một luồng khí nóng ghê gớm vô cùng do huyết Mạch Môn ở sau lưng trút vào người chàng.

Luồng nhiệt khí ấy chạy ra tới hai bàn tay. Lòng chàng khắp khởi mừng thầm, biết rằng có người ám trợ mình.

Luồng chân lực trút vào sau lưng Trần Miên Tích mỗi lúc một mạnh thêm.

Bỗng Trần Miên Tích quát to:

- Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Lòng với tiếng quát, từ lòng bàn tay chàng bủa ra một luồng kinh phong tựa bão táp xẹt nhanh về hướng Viên hộ pháp.

Viên hộ pháp gằn giọng:

- Ôn con muốn chóng chết, lão phu đây sẽ thành toàn i.

Kèm với tiếng thét rợn người, lão khê pháp nhanh tay áo.

Hai người chỉ đứng cách nhau ba bước, chưởng lực hai bên chạm nhau mãnh liệt.

Trần Miên Tích chỉ rung người lên một chút.

Còn Viên Hộ pháp rú lên một tiếng khùng khiếp, ngã bật ngửa ra, miệng phun máu tươi tung tóe.

Trầm Miên Tích lại vung tả thủ lên:

- Nằm xuống này!

Diễn biến đột ngột này khiến Lang Hộ pháp sửng sờ vài giây, rồi nhanh như đường tên vừa bật khỏi nỏ, lão nhảy vọt tới quát lên một tiếng, phóng chưởng ra đánh sầm một tiếng.

Người lão lấp loáng hai cái thật nhanh đã ôm được Viên Hộ pháp nằm dưới đất, chớp mắt đã mất dạng.

Trầm Miên Tích lấy trong túi áo một hoàn thuốc bỏ vào miệng, đoạn vận công điều dưỡng. Lát sau thấy thương thể đã đỡ nhiều, liền lấy thêm một hoàn thuốc nữa nhét vào miệng Tuyết Sơn Chân Quân và điều công chữa thương cho lão.

Đã gần cạn tuần trà, Trầm Miên Tích mới rút tay khỏi huyết Đan Điền của Tuyết Sơn Chân Quân.

Lão thốt:

- Di Hồn Mê Tâm Đại Pháp của lão họ Viên đáng ngại thật!

Đoạn hai người chạy thẳng tới Long Bình thành, toàn thành đều cảm hận Trầm Miên Tích.

Hai người tìm vào một quán cơm rượu, chọn chiếc bàn vắng, ngồi xuống lắng nghe họ bàn tán về chuyện An Vĩnh tiêu cục bị Trầm Miên Tích giết hết.

Chàng tức giận đến cực điểm, ngồi đứng không yên.

Tửu bảo đưa rượu thịt đến, nhưng chàng chẳng còn lòng dạ nào ăn uống nữa.

Tuyết Sơn Chân Quân thấy vậy, ép nài chàng cho bằng được.

Trầm Miên Tích ăn cho qua chuyện, đoạn lấy ít bạc vụn trả tiền, rồi nói với Tuyết Sơn Chân Quân:

- Lý thúc thúc, chúng ta đến Long Bình chậm một bước, chi bằng sang thẳng Phòng Sơn.

Tuyết Sơn Chân Quân gật đầu cho là phải, đoạn hai người rời khỏi tửu quán.

Đi quá nửa ngày, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân đến Phòng Sơn cũng trễ chậm, Kỳ Long tiêu cục ở đây cũng bị đại nạn. Bao nhiêu người trong tiêu cục cũng không còn một người nào sống sót.

Trầm Miên Tích trong dạ bồn chồn, tuy trời tối nhưng chàng bàn với Tuyết Sơn Chân Quân hãy đến Thủy Lại, và họ đến nơi vào khoảng canh ba.

Trầm Miên Tích vừa vào trong thành, chợt nghe tiếng đàn vọng lại, vội vàng nói:

- Bọn chúng đang động thủ.

Lập tức chàng và Tuyết Sơn Chân Quân gia tăng cước lực chạy thẳng về phía có tiếng đàn.

Ngờ đâu lúc hai người đang chạy vội, bỗng trong bóng tối có tiếng quát:

- Đứng lại!

Trầm Miên Tích dừng chân nhìn kỹ, té ra là Huyền Thiên Lão Quái. Chàng cảm hồn thét vang:

- Thì ra là lão già chưa chết. Ta hận chưa băm nát xác mi ra để trả mối thù ba năm về trước.

Huyền Thiên Lão Quái vẻ mặt thâm trầm nham hiểm, cười khẩy hai tiếng, xòe năm ngón tay ra chụp xuống trước ngực Trầm Miên Tích.

Chàng lùi lại ba bước, lớn tiếng quát:

- Ta phải đập chết mi.

Huyền Thiên Lão Quái dường như đã biết chưởng lực của Trầm Miên Tích khá lợi hại, vội biến trào thành chưởng, rồi cứ để nguyên thể phóng ra.

Bình một tiếng vang lên, lúc này Trầm Miên Tích mới thấy đối phương biến đổi chiêu thức cực kỳ mau lẹ và nguy hiểm vô cùng. Chàng ngấm ngầm kinh hãi, lùi lại luôn mấy bước.

Huyền Thiên Lão Quái cũng hét lên một tiếng thật to, rồi đang thế chưởng lại trở thành thế trảo, chộp xuống ngực đối phương.

Trầm Miên Tích nhanh như chớp, thối bộ hai bước, bửa gấp một chiêu Hỏa Long Thần Công, chưởng phong mãnh liệt vô cùng bao trùm cả thân thể Huyền Thiên Lão Quái.

Sững sốt chưa kịp lùi lại, Huyền Thiên Lão Quái đã nghe bình một tiếng khô khan, oẹ lên rồi miệng phun ra một búng máu tươi và bị hất lùi lại đến một trượng.

Trầm Miên Tích chộp động thân ảnh, kèm với tiếng quát như trời long đất lở, kinh phong từ lòng bàn tay hữu chàng túa ra như cơn bão dữ.

Một tiếng rú thảm thiết cất lên từ cửa miệng Huyền Thiên Lão Quái, người lão cất bồng lên không trung dư ba trượng cao rồi té huych trở xuống, nằm bất động.

12. Chương 12: Mỹ Nhân Kế

Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân tìm đến Mộ Dung tiêu cục, cảnh tượng ở đây cũng chẳng khác nào Kỳ Long tiêu cục mấy ngày trước.

Hai người còn đang bần thần, bỗng tiếng đàn ma quái kêu lên hai tiếng tình tang, rồi hai người ngã khụy xuống, hôn mê trầm trầm.

Liền khi ấy, một bóng đen bịt mặt không biết từ đâu lao tới, xốt gọn hai người rồi lao vút đi, lát sau mất dạng.

Khi tỉnh dậy Trầm Miên Tích thấy mình đang nằm trong nách một người lạ, chàng hé mắt nhìn thấy Tuyết Sơn Chân Quân cũng vậy.

Chàng nghe có mùi thơm thoang thoang phát ra từ người đã ôm mình, bất giác chàng đưa tay qua lưng đối phương và siết nhẹ.

Thấy đối phương không phản ứng gì, Trầm Miên Tích liền đưa tay còn lại kéo vuông lụa màu đen che mặt, liền để lộ ra một gương mặt kiều diễm ...

Phịch phịch hai tiếng, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân đều rơi xuống đất. Thì ra thiếu nữ áo đen nọ vì đã bị Trầm Miên Tích thấy mặt, liền ném hai người xuống đất, gương mặt tỏ ra bất bình càng làm cho vẻ đẹp của nàng tăng lên bội phần.

Trầm Miên Tích lồm cồm đứng dậy, định thần nhìn kỹ rồi gọi:

- Trâm Hoa Mai! ...

Thiếu nữ áo đen nọ nghe Trầm Miên Tích gọi đúng ngoại danh của mình, lộ vẻ sửng sốt:

- Tại sao thiếu hiệp ...

Nàng vừa thốt đến đó, bất thần một giọng cười âm trầm từ đầu rừng vọng lại, tiếp theo đẩy một lão già thanh bào nhanh như điện xẹt lao ra.

Trâm Hoa Mai đích thị là nàng thiếu nữ áo đen, vội quay đầu.

Ánh mắt nàng lập tức chạm ngay lão già áo xanh nọ. Nổi bước sau lưng lão còn có mấy chục tên quái nhân với trang phục kỳ dị, mặt mũi tên nào cũng gớm ghiếc như ma quỷ âm ty.

Trong tay những tên quái nhân nọ đều một ngọn huyết kỳ.

Trâm Hoa Mai biết ngay bọn này là người của Hỏa Đăng Giáo và bọn chúng đang dàn thành trận Huyết Kỳ.

Lão già áo xanh vội dứt ngay tràng cười âm trầm, quát mắt nhìn Trâm Hoa Mai:

- Huyền Thiên Phó Giáo chủ phải chăng bị người sát hại?

Té ra Huyền Thiên Lão Quái chính là phó Giáo chủ của Hỏa Đăng Giáo.

Sau phút định thần, Trâm Hoa Mai trừng mắt hừ lại:

- Phải thì sao?

Liên theo đẩy, nàng thò tay vào túi móc ra một viên thuốc nhét vào miệng Trâm Miên Tích, còn Tuyết Sơn Chân Quân vẫn còn hôn mê nằm dưới đất. Chẳng qua Trâm Miên Tích nội lực thâm hậu hơn lão nên tỉnh trước.

Bất chợt khi ấy, bóng xanh vụt nhoáng động, tiếp theo đây là một luồng kinh phong ầm ầm như sóng vỗ ập xuống phía nàng.

Trâm Hoa Mai vội tréo tay quạt ra một chiêu phản kích.

Hai luồng kinh lực va mạnh vào nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ to như sét động, lão già áo xanh lão đảo bật lùi bốn bước mới gượng lại được, sắc mặt nặng nề khác thường.

Trâm Hoa Mai cũng lão đảo đôi vai mấy lượt, cổ lăm lăm mới khỏi thối lui.

Thì ra lão già áo xanh thấy Trâm Hoa Mai nhét viên thuốc vào miệng Trâm Miên Tích, vốn kinh nghiệm già dặn, lão lập tức xuất thủ. Ngờ đâu lão đã nhanh, Trâm Hoa Mai lại càng nhanh hơn.

Qua thế chưởng giao tay, lão vô cùng sửng sốt vì nhận thấy chưởng lực của đối phương vô cùng hùng hậu.

Lão trầm giọng quát lên:

- Con nhỏ kia, mi là ai?

Trâm Hoa Mai nhếch lạnh vành môi:

- Ta là ta, là một cô gái đây, ngươi không thấy à?

Giọng lão già áo xanh thốt lên như rống:

- Ta đâu phải là quáng gà mà chẳng nhìn ra mi là gái, lão phu muốn hỏi tên họ là gì, xuất xứ từ sư môn nào, tại sao lại giết Huyền Thiên Phó Giáo chủ của bốn giáo?

- Lão già lẩn thẩn hỏi chi mà nhiều lắm thế? Ta làm sao nhớ hết để trả lời!

Lão già áo xanh rít lên:

- Đừng giả vờ ngốc nghếch mà toi mạng. Bốn Phó Giáo chủ chỉ hỏi mi tên gì, sư tôn là ai, thế thôi. Trả lời ngay.

Trâm Hoa Mai làm màu ngoe ngoáy:

- O ... ơ ... Làm gì mà hung hăng thế? Làm thân con gái phải giữ gìn tên tuổi bí mật, ngươi là ai cũng mặc, biết hay không đấy cũng là tùy ngươi.

Quái nhân áo trắng đứng sau lưng lão già áo xanh bỗng sấn lên trước mặt lão già, vòng tay cung kính:

- Khỏi bẩm Phó Giáo chủ, con bé này đúng là khùng thật, để ty chúc thay lệnh bắt ả vậy!

Thì ra lão già áo xanh chính là Ngô Bách Nhận, ngoại hiệu Lôi Hồ Nam Mỹ, Phó Giáo chủ thứ hai của Hỏa Đăng Giáo.

Lôi Hồ Nam Mỹ nghe xong gật đầu:

- Tốt lắm! Nhưng ngươi cần hiểu rõ thân phận lai lịch của nàng ta mà chớ tiểu tâm đấy nhé!

Quái nhân áo trắng gật đầu cung kính:

- Bẩm vâng!

Lập tức gã rung động ngọn huyết kỳ trong tay, lăm lăm tiến đến trước mặt Trâm Hoa Mai, nhếch môi cười âm trầm:

- Cô nương nên thành thật nói ra thân phận lai lịch của mình, may ra bốn Đường chủ sẽ giúp cô, xin Phó Giáo chủ tha cho toàn mạng.

Trâm Hoa Mai đáp lại bằng một câu hỏi khác:

- Hình thù gớm ghiếc như thế, ngươi là một quái vật hay là người?

Quái nhân áo trắng giọng thoáng bất mãn:

- Tất nhiên phải là người, con gái gì mà ăn nói ngông nghênh quá thế?

- Nhưng sao ta thấy mặt mày ngươi y như là quý?

Quái nhân áo trắng bật cười ha hả:

- Cô nương thấy mặt mũi lão phu khó coi lắm à? Giả sử như cô nương thấy được mặt thật của lão phu, cô nương có bằng lòng nói rõ thân phận mình ra chăng?

Trâm Hoa Mai nghe xong vụt lóe lên một mưu kế, đôi mày xinh xinh khẽ nhú làm duyên, vành môi cũng mở rộng nụ cười:

- Tất nhiên là bằng lòng! Vậy ngươi hãy lộ mặt thật cho ta xem trước.

Quái nhân áo trắng lập tức dùng Truyền Âm Nhập Mật thỉnh lệnh Phó Giáo chủ của mình:

- Ty chức định dùng thủ đoạn để buộc cô bé khai rõ lý lịch ra!

Lôi Hổ Nam Mỹ gật đầu, dùng phép truyền âm đáp lại:

- Tốt lắm! Nhưng con bé ấy thông minh quý quyết vô cùng, ngươi hết sức cẩn thận kéo mắc mưu ả đấy!

- Ty chức xin tuân ý Phó Giáo chủ!

Dứt lời gã đưa tay xoa vuốt bộ mặt mình, bộ mặt thật lập tức được phô bày rõ rệt.

Trâm Hoa Mai không ngờ đối phương sau lớp hóa trang xấu xí, lại lộ ra được một vẻ mặt thanh tú thế kia, bất giác mỉm cười reo khê:

- Ôi chao! Ngươi nào phải xấu xa chi, sao lại hóa trang đội lớp xấu xí như thế?

Quái nhân áo trắng trước sắc đẹp như tiên nữ lạc trần gian của Trâm Hoa Mai sớm đã nổi thú tính, được người đẹp khen, càng phơi gan nỏ dạ, buông giọng ồm ồm:

- Nếu cô nương đồng ý, tại hạ sẽ đảm bảo cho cô nương suốt một đời phú quý vinh hoa ...

Trâm Hoa Mai vờ như chẳng hiểu:

- Đại hiệp nói thế sao? Tiểu nữ thật chẳng hiểu, xin nói rõ thêm một chút.

Quái nhân áo trắng xê lên thêm một bước, nham nhở cười tình:

- Ý của tại hạ là ... muốn là người bạn đời của cô nương.

Trâm Hoa Mai đôi mắt xoay nhanh khắp đám quái nhân lồ nhố sau lưng lão Lôi Hổ Nam Mỹ, lòng tính toán thầm:

“Đã lâu nghe danh Huyết Kỳ Trận của Hỏa Đăng Giáo lợi hại phi thường, chưa một ai đặt bước vào trận mà sống sót trở ra. Ta chỉ bằng chụp lấy cơ hội này, dụng mỹ nhân kế để thăm dò ít nhiều hư thực của Huyết Kỳ Trận ...”.

Tuy đã định ý như thế, nhưng đôi má nàng không khỏi thoáng đỏ bừng, thái độ nửa vờ như ngoe ngoẩy, nửa như ưng thuận:

- Ô, đại hiệp làm gì mà gấp thế, cho đến đại danh thân phận của đại hiệp, tiểu nữ cũng chưa hiểu, làm sao có thể đề cập đến chuyện trăm năm được?

Gã quái nhân áo trắng càng thêm títt mắt, hô hố cười vang:

- Ủ ... Ủ! Tại hạ nói ngay, tại hạ là Giang Thanh Phong, ngoại hiệu là Bắc Ngạn Trường Giang, Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, còn phương danh của cô nương là chi, xuất xứ từ môn phái nào?

Trâm Hoa Mai thầm cười lạt:

“Hừ! Tên này định tương kế tựu kế bắt bí lại ta, thật đáng buồn cười!”.

Nhưng bên ngoài mặt nàng vẫn giữ vẻ tươi cười, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đáp lời đối phương:

- Nếu như Giang đại hiệp thật lòng yêu tôi, tất nhiên tôi chẳng giấu giếm chi, nhưng mà ...

Bắc Ngạn Trường Giang Giang Thanh Phong vội dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp lại:

- Tại hạ tuy là kẻ vũ phu nhưng nhất mực chung thủy, chỉ cần cô nương chẳng lừa dối tại hạ, Giang mạo quyết không dối lại ...

Trâm Hoa Mai lại dong đưa ánh mắt, vành môi hồng e ấp nụ cười, khiến Bắc Ngạn Trường Giang càng loạn nhịp buồng tim ...

Thấy đối phương đôi mắt hau háu nhìn sững như muốn nuốt lấy mình, Trâm Hoa Mai ghét cay ghét đắng chỉ muốn vung tay phát cho tên háo sắc một chưởng bỏ đời, nhưng mạng sống của Trâm Miên Tích là điều hệ trọng, nàng đành bặm môi cố gượng nét tươi cười:

- Giang đại hiệp đã có lòng đoái tưởng đến Trâm Hoa Mai này đến thế, thật là phận bèo được may mắn dựa bệ từng quân ...

Lời lẽ ngọt ngào như mật rót vào tai kia, càng lúc càng đưa tâm thần gã họ Giang như lạc vào cõi mộng, giá như chẳng ngại có đông người trước mặt, gã đã chồm tới để bộc lộ thú tính của mình qua cử chỉ vũ phu rồi!

Thấy cá đã sắp lọt lờ, Trâm Hoa Mai bồi thêm đòn tâm lý cuối cùng để đưa hãn gã vào tròng:

- Nhưng ngại nỗi khi này, tiểu muội đã giết chết một số cao thủ của Hỏa Đăng Giáo, chỉ sợ lão Phó Giáo chủ của đại hiệp chẳng dung tha cho tiểu muội!

Bắc Ngạn Trường Giang bỗng nghe Trâm Hoa Mai thay đổi cách xưng hô, tự xưng là tiểu muội, lòng dạ kẻ háo sắc càng như dại như ngây, sững ran cả người, còn đầu sáng suốt để còn phân giả thiệt, sốt sắng trấn an người đẹp:

- Không sao, bề gì đã có tại hạ đây! Nếu như lão Phó Giáo chủ có điều động Huyết Kỳ Trận, bí quyết phá trận tại hạ đã thuộc nằm lòng, muốn thoát ra dễ như bỡn!

Trâm Hoa Mai lộ sắc hân hoan vội hỏi:

- Làm thế nào để thoát ra trận?

Tuy đang mê mết vì sắc đẹp khuynh thành của Trâm Hoa Mai, nhưng trước vẻ vui mừng khác thường của nàng, Bắc Ngạn Trường Giang không khỏi lóe lên một ý nghi ngờ, nhíu mắt nhìn nàng chăm chăm, ngập ngừng một lúc sau mới thốt:

- Chẳng phải tại hạ không tin cô nương, nhưng vì luật lệ của bốn giáo rất nghiêm minh, vả lại tên khốn Trâm Miên Tích vẫn chưa bị trừ khử.

Trâm Hoa Mai đôi mắt đẹp lẳng lơ quyến rũ lạ, vận dụng tất cả khả năng của ánh mắt bờ môi định nhận chìm đối thủ trong sóng sắc của mình.

Ném một cái nhìn xao xuyến cả lòng đối phương, giọng nàng êm đềm như điệu nhạc:

- Trâm Miên Tích đã gần chết rồi, tuy còn sống đó, nhưng công lực đã tiêu tán, còn lo đến làm gì.

Lôi Hồ Nam Mỷ chợt to tiếng xen vào:

- Giang Đường chủ, trông người dường như đang mê mết ả ấy thì phải, nhiệm vụ của người như thế đã hoàn thành, mau đến thu thập tên khốn Trâm Miên Tích ngay.

Trâm Miên Tích đứng bên ngoài vô cùng căm phẫn, âm thầm vận khí điều công.

Lôi Hồ Nam Mỹ đằng đằng sát khí:

- Dàn sẵn trận thế Huyết Kỳ Trận, tóm cả hai cho ta.

Một tiếng dạ rập ràng, vang dội cả rừng núi, đám cao thủ đầu trâu mặt ngựa dị hình dị dạng lũ nhỏ phía sau Lôi Hồ Nam Mỹ, lập tức tỏa chia bốn hướng, tạo thành một vòng vây bao quanh chỗ đứng của Trâm Hoa Mai và Trầm Miên Tích.

Bắc Ngạn Trường Giang biến sắc rụng rời, sẽ nghiêng đầu nhìn sang Trâm Hoa Mai, thấy mặt nàng lộ đầy vẻ kinh mang, thiết tha nhìn về phía mình như van lơn, như cầu cứu.

Một thoáng giây mím môi quyết định, bất chấp hậu quả ình, gã đem ngay bí quyết tiến thoái của Huyết Kỳ Trận bộc lộ cho Trâm Hoa Mai:

- Nếu Huyết Kỳ Trận phát động, cô nương cứ án theo phép âm dương, phải ba bước, trái hai bước, lui năm tiến chín. Thoát được khỏi trận, tại hạ sẽ đợi cô nương ở nơi phía trái khu rừng này.

Dứt lời, gã nhún chân phóng mình rời xa trận diện. Bất ngờ một bóng người nhoáng động, chen mất lối đi của gã, cùng với giọng quát to như lệnh võ:

- Tên khốn phản loạn, dám đem bí mật của bốn giáo thổ lộ với địch phương, tội đáng phân thân trăm mảnh.

Bắc Ngạn Trường Giang giật bắn mình khựng bước, vừa kịp nhắc mắt nhìn lên, nhận ra là Lôi Hồ Nam Mỹ, thì một ngọn chưởng kinh từ lòng bàn tay đối phương ào ra hung mãnh như bão lốc.

Biết có chạy cũng chết, gã liều lĩnh nghiêng rặng vung tay đón lại.

“Sầm!”.

Công lực của gã dù sao cũng chẳng sánh nổi với Phó Giáo chủ của mình, nên sau âm thanh rền vang của đôi luồng chưởng kinh chạm mạnh, gã xững vững thối lui hơn bảy, tám bước, ôm ngực ọc ra một vòi máu tươi.

Lôi Hồ Nam Mỹ nhếch môi cười sắc lạnh, phóng bước lao theo và ngọn chưởng thứ hai lại xẹt tới tựa núi băng ...

“Huỵch ...”.

Đang bị nội thương trầm trọng, Bắc Ngạn Trường Giang vô phương nhắc chân tránh né, nên thân hình hững hờ ngọn chưởng, bắn đi hơn mấy trượng xa, tông mạnh vào một cội cây bên chân núi, sọ đầu vỡ tan, máu óc bắn văng tung tóe.

Trâm Hoa Mai thừa lúc đôi bên giao tranh, vội xê đến cạnh Tuyết Sơn Chân Quân, lấy ra một hoàn thuốc trong túi áo nhét nhanh vào miệng lão, đồng thời xuất thủ như điện chớp điểm vào huyệt đạo của lão.

Thấy Tuyết Sơn Chân Quân đã tỉnh, nàng liền giục:

- Tiền bối mau điều khí vận công, chuẩn bị ra tay cùng bọn chúng là vừa.

Cùng lúc ấy, Hoàng Đường chủ quát to:

- Trâm Miên Tích, trước khi Huyết Kỳ Trận của bốn giáo phát động, lão phu cho ngươi một suy nghĩ cuối cùng.

Trâm Miên Tích cười nhếch mép:

- Điều chi mà phải suy nghĩ?

- Cúi đầu chịu trói, may ra thoát khỏi họa muôn đao phanh thây.

Trâm Miên Tích cười lồng lộng:

- Trâm Miên Tích này khi nào đôi tay này mất đi, bằng không há cúi đầu khuất phục trước Huyết Kỳ Trận của ngươi sao.

Biết rõ Huyết Kỳ Trận vô cùng lợi hại, Trâm Hoa Mai vội xê lên dùng lời khiêu khích để xoay nghiêng cục diện.

- Từ lâu nghe đồn trong Hỏa Đăng Giáo có ngón quyền cứng như sắt thép, có phải vậy không?

Hoàng Đường chủ cười ngạo nghễ:

- Con tinh cái mi muốn thử phải không?

Trâm Hoa Mai khích thêm:

- Lời đồn đầu hần là sự thật! Nếu đúng Thiết Sa Quyền, bốn cô nương mới chịu thử, nhưng xem dáng dấp lão lẽ nào lại là Thiết Sa Quyền, chỉ giỏi tài cạy đồng hiệp ít thì có.

Quả nhiên, Hoàng Đường chủ không dần được giận dữ:

- Hừm! Quả là quân ngông cuồng chẳng biết trời cao đất dày là chi. Lão phu tạm thời chẳng phát động Huyết Kỳ Trận, để i có dịp ném mùi Thiết Sa Quyền của ta lợi hại đến mức nào.

Lôi Hồ Nam Mỹ vội xen vào:

- Hoàng Đường chủ chớ mắc mưu khích tướng của con bé đó. Nó cơ trí muôn phần, võ công lại chẳng vừa, bốn Phó Giáo chủ cùng ả thử sức qua một chiêu, công lực của ả chẳng tầm thường như Hoàng Đường chủ nghĩ đâu.

Hoàng Đường chủ cười lạt:

- Ngô Phó Giáo chủ khá khen tặng dịch nhân mà hạ đi nhục khí của tại hạ, nhắm ả tài sức bao lăm mà chịu nổi Thiết Sa Quyền của tại hạ.

Trâm Hoa Mai bước xéo ra giữa trận, xắn tay áo, thái độ sẵn sàng chờ đợi đối phương.

Hoàng Đường chủ càng thêm phần nộ, sau một tiếng hét rợn người, ngọn Thiết Sa Quyền danh chấn giang hồ mười mấy năm trước, từ tay lão phóng ra như một đường sét tủa.

Với khoảng cách không hơn ba thước ấy, lão đỉnh ninh với đòn công chớp nhoáng và hung mãnh vừa rồi, Trâm Hoa Mai nếu không võ tim cũng học máu bật lui.

Nào ngờ quyền phong từ tay lão vừa bật ra, ống tay áo của Trâm Hoa Mai liền nhoáng động. luồng nội lực của lão bị hóa giải mất tiêu.

Hoàng Đường chủ rất đổi kinh mang, thối lui luôn ba bước, âm trầm quát hỏi:

- Mi là ai?

Trâm Hoa Mai cười đáp:

- Ta là tinh cái, tiểu quý, yêu nữ, chẳng phải lũ người vừa nhieác móc đấy sao?

Hoàng Đường chủ sau phút định thần, lại xông trở lên công luôn ba quyền cùng hai cước ...

Quyền phong cước kinh nhất thời như sóng vỡ đê tràn ùn ùn cuốn tới Trâm Hoa Mai.

Với thân pháp tuyệt diệu như cánh én múa liệp giữa mây mù, Trâm Hoa Mai sắc thái ung dung khi tràn đông tránh tây, thoáng chốc đã tránh đi hơn mười đòn công của đối thủ mà chẳng hề ra tay phản kích ...

Nàng định ý hiển lộng tài nghệ để đối phương biết khó thắng nổi nàng mà rút lui.

Chẳng ngờ Hoàng Đường chủ vì công mãi mà không trúng được, thêm vào thái độ nhàn nhã của Trâm Hoa Mai càng khiến lão sôi gan tím mặt, lão gầm rống như thú điên, liều lĩnh xông lên, đôi quyền múa tít như mưa sa lá rụng ...

Trâm Hoa Mai hết thể nương tay được, hét to:

- Hoàng Đường chủ ráng đỡ thử một chương của bản cô nương.

Tiếng quát vừa dứt, tay phải nàng đã cấp tốc phát theo một chương, đánh thẳng vào đại huyệt nơi ngực của Hoàng Đường chủ.

Thế chưởng xem qua nhẹ nhàng hư ảo, nhưng khi chưởng kinh thoát vào không khí thì bốn phía gió xoáy liền cuốn lên, cát bay tán loạn, cây cối chung quanh đều ngã rạp hẳn về một phía.

Hoàng Đường chủ thất sắc kêu lên:

- Thiên Ảnh Thần Chưởng!

Đồng thời lão hấp tấp tháo lui lẫn tránh, miệng tru tréo hô to:

- Sát!

Liền khi ấy, bảy quái nhân hàng ngang tràn tới nhanh như nước vỡ bờ.

Trâm Hoa Mai, Trầm Miên Tích, và Tuyết Sơn Chân Quân không hẹn mà cùng quát to một tiếng, tả hữu thủ lia ngược một vòng.

Sáu luồng chưởng vừa nhoáng động, bảy lá cờ trên tay của bọn quái nhân như những chiếc lá khô, rơi rụng tứ hướng.

Bảy quái nhân nọ cùng khiếp hãi, nhún bước tháo lui ...

Hàng bảy quái nhân thứ hai nổi bước xông lên ...

Ngửa cổ hú lên một tràng dài lạnh lạnh, Trầm Miên Tích đề khí nhắc người lên hơn ba trượng cao, xoay người như giao long quấy khúc, đôi tay chưởng quét vèo tràn xuống phía dưới.

Một loạt tiếng rú hãi hùng vang lên như xé ruột, từng tên từng tên thi nhau ngã gục, máu tươi bắn vãi khắp trận trường.

Trước thần dũng siêu phàm của Trầm Miên Tích, Hoàng Đường chủ và Lôi Hồ Nam Mỹ đều thất sắc nhìn nhau kinh khiếp.

Hai lão ngoái nhìn lại trận cuộc ở mé đông, nhóm quái nhân đang vây phủ Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân, chẳng khác chi đàn dê xông lên trước miệng cọp.

Trâm Hoa Mai với một thân pháp phát phơ uyển chuyển như bướm liệng giữa muôn hoa cùng với lối sử dụng tuyệt học Thất Giác Truy Hồn Đình, thân ảnh nàng đến đâu là thấy người ngã rạp đến đấy.

Tuyết Sơn Chân Quân cũng chẳng vừa, thập phần uy mãnh, vung tay liên tiếp chộp ra, từng tiếng rống thảm thiết theo đấy vang lên không ngớt ...

Tiếng hò hét sát phạt, tiếng người rú gào trước cái chết, nhào trộn thành một thanh âm cuồng loạn xô bồ, vang động khắp hốc đá đồi cây ...

Đột nhiên một giọng quát to:

- Tất cả hãy dừng tay!

Giọng quát rền vang như sấm sét, dội ề cả đầu óc mọi người. Trận thế dù đang hăng say quyết liệt, nhưng qua tiếng quát kinh hồn ấy, khiến tất cả đôi bên đều dừng tay.

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, hóa ra tiếng quát vừa rồi chẳng phải ai khác mà chính là Lôi Hồ Nam Mỹ.

Tiếng quát vừa dứt, lão vẫy tay cho thuộc hạ rút lui, đoạn bắn mình rời xa trận chiến.

Nhưng chưa đến mười trượng xa, lão đã thấy trước mắt bóng người nhoáng động, một gã thiếu niên áo trắng đã chặn mất lối đi, nhìn kỹ té ra là Trầm Miên Tích.

Lôi Hồ Nam Mỹ cảm phần rít lên:

- Mi khỏi chết lần này là may i lắm rồi, còn đón ta lại làm gì?

Trầm Miên Tích cười sắc lạnh:

- Ta muốn đỡ tổn công đến Tây Tạng tìm ngươi, vì món nợ hai mươi năm trước ngươi gây ra cho sư phụ ta là Ngân Hà Tiên Tử. Ta nên sẵn dịp thanh toán tại đây tiện hơn.

Lôi Hồ Nam Mỹ trầm ngay sắc diện:

- Mi là đồ đệ của Ngân Hà Tiên Tử? Càng hay!

Tuy ngoài miệng thốt cứng rắn như thế, nhưng kỳ thực trong lòng Lôi Hồ Nam Mỹ không ngớt lo thầm:

“Công lực của thằng nhãi này cũng gớm lắm, nếu chẳng sử dụng tuyệt chiêu e khó nổi chế ngự được hần.”.

Đã sẵn ác tâm quyết hạ thủ đối phương trong một đòn công bất thần sấm sét, thừa lúc đối phương đang bận đối thoại, lão ngằm vận tụ công lực vào song quyền, quát lên một tiếng trợ uy và quật mạnh trở ra.

Quyền phong ào tới trước dữ dằn như một cơn bão dữ cuốn hút cả không khí bốn bề và tổng thẳng vào người Trầm Miên Tích.

Chàng vội vận đề chân khí quát lên một tiếng thật to, hữu thủ bủa ra một đòn Đoạt Mệnh Kim Hoàn, thức thứ sáu trong Thất Độc Thần Chưởng.

“Bang!”.

Song phương đều dồn tất cả công lực bình sinh vào thế chưởng nên khi nội kinh chạm nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn, cả hai đối thủ cùng bật lùi ba bước.

Trầm Miên Tích cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, vội nhắm mắt vận hơi điều khí ...

Lôi Hồ Nam Mỹ nghe lồng ngực như vừa chạm phải một phát nặng nghìn cân, máu tươi dâng lên nghẹn nghẹn cuống họng một lúc mới hết.

Sức lực tương đồng, đôi đấu thủ qua chiêu giao tay, đều gờm tài nhau đứng yên thủ thế.

Trầm Miên Tích sau phút điều hòa nội khí, liền rút kiếm độc trên tay, hất hàm lên tiếng:

- Hãy rút khí giới của mi ra, hôm nay ta quyết đấu cùng mi để trả thù cho sư phụ ta.

Tuy tự hiểu kiếm thuật của mình chẳng mấy inh, nhưng trước mặt muôn người chứng kiến, lẽ đâu lão chịu nhục thối lui, đành vớ lấy thanh kiếm của gã thuộc hạ đứng cạnh đấy, lẳng lặng vung lên xia nhanh vào yếu huyệt trên lồng ngực chàng.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười miệt thị, khe lay động độc kiếm, hốt từ dưới trở lên thành một chiêu Ngọa Thi Lâm Phong, tiếp nổi một ngọn Bối Diệp Kỳ Kinh.

“Soeng! ...”.

Thanh kiếm trên tay Lôi Hồ Nam Mỹ lập tức bị hốt thành đôi đoạn, lão rụng rời hồn vía, vội nhún bước tháo lui.

Ngờ đâu ngọn độc kiếm của Trầm Miên Tích linh động như một thốt rồng thiêng, xia theo bén gót.

Lôi Hồ Nam Mỹ trong cơn vô cùng cấp bách, vội ném phăng nửa thanh kiếm còn lại.

Kể ra cũng chẳng hổ danh là Lôi Hồ Nam Mỹ, tuy vội vàng nhưng quyền kinh của lão vẫn đủ uy lực đánh bật được thế kiếm trở lại.

Đầu óc lão lúc bấy giờ chỉ còn nghĩ đến sự thoát thân mà không còn lòng dạ đâu chiến đấu, nên ngọn quyền vừa tung ra, lão đã đồng thời quay ngoắt người bỏ chạy.

Trầm Miên Tích bắn nhanh theo như một đường tên bật nỏ, thét vang:

- Trốn đâu? Hãy ném một chỉ của ta!

Lồng với tiếng quát, một ngọn Thiên Long Chỉ, tuyệt học vô song của Ngân Hà Tiên Tử, tủa ra như làn điện xẹt.

Lôi Hồ Nam Mỹ chỉ hự được một tiếng rồi ngã chúi về phía trước.

Với một cái lắc mình, Trầm Miên Tích đã tiến đến sát cạnh, ánh thép vừa lóe lên, chiếc đầu của Lôi Hồ Nam Mỹ đã lìa khỏi cổ, lăn đi lông lốc một nơi.

Bất thần, Trầm Miên Tích nghe sau lưng mình có một luồng kinh phong ập tới, chàng vội quay phắt người lại, thế chưởng của Hoàng Đường chủ cũng vừa vịn đập đến nơi.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười sắc lạnh:

- Lão quỷ già muốn chết hử?

Thân hình chàng đồng thời vọt lên hơn ba trượng cao, lệ làng quật chéo xuống một chưởng.

Hoàng Đường chủ vung tay áo lên đón lại, kèm theo một luồng ánh tua tủa bạc xẹt lên.

- Tên già khốn! Đến giờ này mà còn dùng ám khí hại ta à?

Lòng trong tiếng quát, thanh độc kiếm của chàng cuốn tròn như một con giao long quấy sóng, tỏa thành một luồng kiếm khí vây bọc khắp châu thân.

Một loạt âm thanh loảng xoảng không dứt tai, bao nhiêu ám khí của Hoàng Đường chủ phóng ra đều lả tả văng rơi xuống đất.

Hoàng Đường chủ thấy Kích Động Phong Châm của mình chẳng làm gì được đối phương, lòng không khỏi kinh thâm, vừa định giữ tuyệt kỹ Đồ Long Mệnh Chưởng ra đối phó, chợt thấy trước mặt ánh xanh lấp loáng kèm theo giọng quát sang sảng tựa chuông đồng của chàng:

- Nằm xuống ngay!

Sau tiếng hét cực kỳ thê thảm, Hoàng Đường chủ cả đầu lẫn một mảng vai bị hót phăng xuống đất.

Giết xong hai lão Phó Giáo chủ và Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, Trầm Miên Tích nhìn khắp bốn phía trận diện, thấy nhóm cao thủ của Hỏa Đăng Giáo vẫn vây khốn Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân liều đấu chẳng thôi.

Trầm Miên Tích cất cao giọng quát:

- Tất cả cao thủ của Hỏa Đăng Giáo nghe đây, Phó Giáo chủ và Đường chủ của các người đã chết, mối thù của Ngân Hà Tiên Tử sư phụ ta coi như đã báo xong, những kẻ khác đều vô can. Muốn sống thì dừng tay bãi đấu!

Lời quát của chàng quả nhiên có hiệu lực, tất cả cao thủ song phương đều nhất loạt ngưng chiến ngoảnh đầu.

Trầm Miên Tích lại sang sảng cất lời:

- Nghĩ các người vì lầm đường lạc lối, nên lần đầu ta tạm tha cho toàn mạng, nên nhớ cải tà quy chánh, đừng cậy thế hung tàn hà hiếp nhân sĩ vô lâm, lần sau ta gặp lại khó mong sống sót. Mau kéo nhau đi ngay đi!

Cao thủ Hỏa Đăng Giáo nghe xong như được lệnh đại xá, cùng tung hô vang trời dậy đất, đoạn mạnh ai tìm đường nấy lui đi.

Tuyết Sơn Chân Quân chậm rãi bước đến cạnh, vỗ nhẹ lên vai chàng khen ngợi:

- Hiền diệt ân oán phân minh, khiến lão phu đây khâm phục vô cùng.

Trầm Miên Tích vội vòng tay khiêm tốn:

- Thúc thúc dạy quá lời! Tiểu diệt thêm thẹn!

Chàng quay qua Trâm Hoa Mai tiếp lời:

- Nếu không nhờ Trâm Hoa Mai cô nương đây cứu trợ, tiểu diệt cũng đã vong mạng rồi.

Trâm Hoa Mai cúi đầu bên lên, dường như đôi mắt nàng đang che giấu tình cảm đặc biệt ưu ái dành riêng cho chàng.

Ngay lúc ấy, một tiếng vèo từ phía sau lưng Trầm Miên Tích lao vút tới.

Chàng vội đưa tréo tay ra sau, kẹp dính ám khí nọ.

Chàng bật cười vì trong tay chàng là một mảnh giấy trắng xếp làm tư, vội giở ra xem:

”Trầm tiểu đệ!

Đại ca đã khám phá ra nơi giam giữ phụ thân tiểu đệ tại Huyết Nhại tại ngọn Băng Sơn và đụng độ với Huyết Ma Phong Trần. Trong lúc đại ca giao thủ với hai mươi cao thủ của Hỏa Đăng Giáo thì lão ma đầu nọ đã giết phụ thân tiểu đệ rồi bỏ chạy.

Đại ca hạ thủ xong hai mươi cao thủ ấy liền chạy đến bên cạnh phụ thân của tiểu đệ.

Khi ấy người vẫn còn thoi thóp thở, nhưng đôi mắt vẫn sáng tợ sao, và đã nhận ra đại ca.

Đại ca chưa kịp thốt lên được tiếng nào đã nghe phụ thân đệ thì thào:

- Hãy đến Các Mộng Sơn ... Nguyệt Tùng ... Huyết Thạch. Bốn chữ trên phiến đá ... Thác máu ...

Hẹn gặp một tháng sau cũng ngày này tại đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

Quách đại ca lưu bút.”

Trầm Miên Tích đọc xong lá thư của Thất Hoa Quân Tử, như có một luồng điện xúc cảm chạy luồn vào tâm tư não tủy của chàng.

Chàng chợt nghe lòng mình thất lại, hai dòng lệ lạnh từ từ lặn xuống trên đôi mắt chàng ...

13. Chương 13: Các Mộng Sơn

Ba người lập tức giở thuật khinh công, vùn vụt băng mình đi trong giá lạnh, khoảng năm ngày sau mới đặt chân lên đỉnh Các Mộng Sơn.

Nhờ ánh nắng rạng rỡ khắp muôn vật, mọi người đảo mắt nhìn quanh ...

Bầu trời trong vắt như mảnh kính no tròn vừa được lau sạch nhẵn, không một gợn mây trôi, thời gian đã vào sâu canh ba thì phải.

Nơi phía nam đỉnh núi xông lên một luồng ánh hồng, từ dưới đất tủa vọt lên độ cao ba bốn trượng, rồi lập tức mất hút.

Trầm Miên Tích trở vào hướng hồng quang vừa bùng ánh, bảo mọi người:

- Chúng ta đến nơi ấy thử xem!

Ba người vội thi triển thuật khinh công, lao mình về hướng nam đỉnh núi.

Độ thời gian một tuần trà, họ đã đặt chân đến ngay địa điểm xuất phát của luồng hồng quang.

Nơi đó, đỉnh núi như bị thụt tuốt vào trong, để lộ ra một vành rộng tròn quay như lòng chảo, chính giữa lòng chảo có một mô đất nhô lên như hình yên ngựa. Từ nơi đó cứ độ vài phút lại phún vọt lên một luồng hồng quang, thoáng mắt là tắt lịm.

Trầm Miên Tích lập tức xê mình đến sát vị trí của luồng hồng quang nọ phún lên.

Đưa mắt quan sát vị trí của mô đất hình yên ngựa, khoảng lòng chảo bao quanh ngoằn ngoèo như một dòng suối con, nước suối đặc biệt một màu đỏ ánh như máu, sôi sục chằng ngừng qua lớp vỏ đốt nóng như than.

Trầm Miên Tích reo lên mừng rỡ:

- Đúng nơi đây là thác máu rồi!

Tuyết Sơn Chân Quân và Trâm Hoa Mai nghe thế, vội song song bắn mình đến cạnh Trầm Miên Tích.

Hai người đứng lặng im quan sát một lúc liền gật gù cất lời:

- Nơi đây đúng là thác máu rồi! Nhưng chẳng hiểu bốn chữ trên phiến đá kia ở nơi nào?

Trầm Miên Tích liền đáp:

- Chúng ta cứ tìm xem từng phiến đá chung quanh, thế nào cũng gặp.

Ba người lập tức vòng quanh ngọn thác, vạch cỏ tìm tòi.

Độ phút sau bên cạnh cụm xương rồng, họ cùng phát giác được phiến đá khả nghi.

Cùng lúc ấy, trước mặt họ bỗng nhoáng lên một ánh hồng chói chang và một vầng mưa máu từ bên trên vãi xuống.

Tuyết Sơn Chân Quân kinh hãi kêu lên:

- Mau, tránh ra!

Ba người cùng hấp tấp nhảy bắn ra ngoài nhanh như ánh chớp vút qua, vừa vẩn vằng mưa huyết nọ từ trên tưới xuống phiến đá.

Tuyết Sơn Chân Quân thở phào một tiếng như vừa trút đi được gánh nặng:

- Nước suối phun lên đỏ hồng, có thể là rất độc, không nên để dính vào người.

Ngưng đi được vài phút, từ bên dưới lóm đỉnh lại phun lên một vòi nước đỏ cao vút, và lại rải tưới lên mỏm đá nọ.

Ba người yên lặng quan sát một lúc, nhận thấy thời gian nước suối phun lên cùng cách khoảng đều đặn như thế.

Trầm Miên Tích chợt lóe lên một dự định, vội lên tiếng:

- Chúng ta chờ lúc nước suối vừa phun lên xong, lập tức nhảy đến quan sát, may ra có thể khám phá được vết chữ trên phiến đá.

Tuyết Sơn Chân Quân gật gù góp ý:

- Theo sự phán đoán của lão phu thì giữa suối có đặt cơ quan chi điều khiển cho luồng nước đỏ vừa vẩn tưới lên phiến đá. Vậy thì nước suối kia phải rất độc, muôn ngàn lần không được để dính vào người.

Trầm Miên Tích gật đầu:

- Ý kiến của thúc thúc rất phải. Không chừng lối vào Các Mộng Sơn cũng quanh quẩn bên suối máu mà thôi.

Vừa nói chàng vừa chậm rãi tiến lại gần vị trí của phiến đá nọ.

Chờ khi luồng mưa máu từ không trung vừa rớt xuống phiến đá, Trầm Miên Tích nhanh như cắt phóng mình đến nơi mục tiêu đã dự tính.

Tuyết Sơn Chân Quân phía sau lo lắng dặn theo:

- Chớ ... chớ chạm đến phiến đá, hiền đệ!

Lời kêu của Tuyết Sơn Chân Quân khiến Trầm Miên Tích cảm giác được hiểm nguy, chân vừa sắp chạm lên mặt phiến đá, vội thu nhanh trở về.

Vận nhãn lực nhìn kỹ trên phiến đá nọ, quả nhiên bên trên có bốn chữ sắc sảo phóng túng như phượng múa rồng vờn:

“Nguyệt Tùng Huyết Thạch.”.

Vừa đọc hết bốn chữ đó, Trầm Miên Tích đã nghe sau lưng giọng của Tuyết Sơn Chân Quân lo lắng kêu lên:

- Trầm Miên Tích lui mau!

Không kịp một giây suy nghĩ, Trầm Miên Tích vội vã nhún chân vọt mình thối hậu.

Chân vừa rời mặt đất, một vầng mưa đỏ cũng vừa tưới xuống cạnh Trầm Miên Tích.

Một vài giọt nước đỏ bắn văng lên chiếc áo, lập tức một mùi khét cháy nồng nặc xông lên, những nơi bị dính nước suối đều chảy thũng thành tro cả.

Trầm Miên Tích toát mồ hôi lạnh than thầm:

“Ghê gớm thật!”.

Tuyết Sơn Chân Quân nóng nảy hỏi ngay:

- Hiền điệt đã khám phá ra điều chi?

Trầm Miên Tích vội vàng đọc lên bốn chữ nọ:

- ... Nguyệt Tùng ... Huyết Thạch.

Trầm Miên Tích lẩm bẩm lặp lại:

- ... Nguyệt tức là trăng, Tùng ... nghĩa là giữa cụm tùng nào đó, còn Huyết ... tức là dòng suối máu kia, nhưng Thạch ... là đá ... là có ý nghĩa chi? Không lẽ là máu ... bên đá?

Chợt khi đó ... Một tiếng cười the thé quái dị vang lên ...

Giọng cười đột ngột và âm trầm khiến ba người cùng biến sắc quay đầu.

Trầm Miên Tích tức tối quát to:

- Ai?

Đáp lại tiếng quát của Trầm Miên Tích, từ trên đỉnh cao tít ba bóng người bắn vọt xuống cạnh dòng suối máu.

Trâm Hoa Mai vì đứng ở phía sau cùng nên lập tức nhận ra cả ba tên vừa đến đều mặc áo đỏ, mặt che kín dưới lớp mặt nạ máu gớm ghiếc.

Nàng thẳng thốt kêu lên:

- Huyết Ma Nhân!

Một trong ba gã nghe tiếng kêu liền xoay mặt cười ngạo nghễ:

- Nhãi cái mi nhân lực khá đấy. Chúng ta là Phong Vân Tử, Bách Bộ Thần Quyền và Thanh Long Tam Giác, danh thủ hạng nhất của Huyết Ma Nhân, vâng lệnh Giáo chủ đến đây tìm đường vào Các Mộng Sơn. Đã nửa tháng trời nay, hơn mấy mươi cao thủ bản môn mạo hiểm vào huyết tuyến đều bỏ mạng.

Xoay qua Trầm Miên Tích, gã nói tiếp:

- Không ngờ được mi nói cho chúng ta nghe bốn chữ quý báu ấy.

Trầm Miên Tích nghe xong, lửa giận bỗng bùng lên trong đầu óc, cổ dẫn lồng hỏi to:

- Nhưng lũ khốn mi có biết ý nghĩa của bốn chữ ấy ra sao chưa?

Bách Bộ Thần Quyền thay đồng bọn tiếp lời:

- Chúng ta chỉ cần nhớ lại bốn chữ ấy và bám lại với Giáo chủ, người nghiên ngẫm tận cùng, tất sẽ tìm ra đường vào Các Mộng Sơn.

- Vậy lão chúa tử của ngươi hiện giờ đang ở nơi nào?

Phong Vân Tử đưa mắt nhìn soi mói lên người Trầm Miên Tích một lúc, đoạn thốt hỏi:

- Các hạ phải chăng là Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích sấn lên một bước cười lạnh nhạt:

- Đã biết rõ tên ta, sao chưa lui đi cho sớm?

Ba tay cao thủ Huyết Ma Nhân nghe xong cùng biến sắc tháo lui một bước.

Phong Vân Tử nhanh tay thò vào chiếc túi da beo bên hông, rút ra một mũi lệnh tiễn màu xanh, dùng ngón tay bắn vút lên trời.

Một tiếng bocc nổ khê giữa thình không, mũi lệnh tiễn ánh thành một vùng lửa xanh biên biếc lơ lửng trên cao.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười dài:

- Lũ khốn định gọi chủ chúng bây đến à?

Phong Vân Tử cùng hai đồng bọn kín đáo liếc mắt nhau ra dấu, đoạn quay mình phóng nhanh như chuột lùi.

Trầm Miên Tích buông ra tiếng cười âm trầm, khê lắc vai đã bắn vút ra trước chặn lối, quát to:

- Các người định chạy đi đâu?

Ba gã nọ vội dừng thân pháp, cùng rút nhanh khí giới cầm tay.

Phong Vân Tử mắt bắn hung quang, mím môi gay gắt:

- Người chặn lối chúng ta có ý định gì?

Trầm Miên Tích lạnh mặt dần lời:

- Lũ người muốn sống hay muốn chết?

Phong Vân Tử buông giọng cười âm u đáp lại:

- Có ai lại muốn chết bao giờ? Nhưng người đã quên một điều, chúng ta có ba người, nếu hợp sức lại, chưa chắc người đã làm gì nổi, song le giữa chúng ta không một chút oán thù, lại cũng là vô lâm đồng đạo, hà tất ...

Bách Bộ Thần Quyền chợt cười khan một tiếng, dùng Truyền Âm Nhập Mật trách cứ Phong Vân Tử:

- Phan huynh hà tất nói lên những lời khiếp nhược ấy, chúng ta thân phận thế nào mà lại đi sợ một kẻ miệng còn hôi sữa như thế!

Phong Vân Tử khê lắc đầu, dùng lối truyền âm đáp lại:

- Huynh huynh chẳng lẽ không biết gã lợi hại muôn phần ư?

Bách Bộ Thần Quyền cười nhếch mép tỏ ý khinh thường:

- Đệ không tin là gã lợi hại đến mức như huynh đã nói.

Trầm Miên Tích nhìn thấy bờ môi hai người máp máy chẳng ngừng, tuy không nghe được lời, nhưng qua sắc diện không ngừng đổi thay của họ, chàng đã lờ mờ thẩm đoán được ít nhiều, lập tức buông tiếng cười to:

- Lũ khốn mi đêm nay muốn toàn mạng thoát khỏi dòng suối máu này, trừ khi bỏ mà đi ra.

Bách Bộ Thần Quyền vô phương dằn nổi, rống lên như điên:

- Nhãi con ngông cuồng đến thế hẳn phải tuyệt kỹ đây người, lão phu đêm nay mong được lãnh giáo vài chiêu.

Lông trong thanh âm, tay hữu của gã đã vươn nhanh tới trước, năm ngón cụp lại như móc câu, hướng vào đối phương.

Từ nơi giữa kẽ tay gã, cuộn cuộn tuôn ra năm luồng khói đen nhàn nhạt theo trảo kinh xẹt thẳng về phía chàng.

Trầm Hoa Mai thấy thế vội kêu lên:

- Trầm huynh coi chừng, trảo kinh của lão có độc đấy!

Trầm Miên Tích chẳng dám chần chờ, vội rút nhanh thanh độc kiếm sau lưng lia thành một đạo lục quang chém vào vào thế chỉ của Bách Bộ Thần Quyền.

- Ối trời!

Sau tiếng thét thê thảm, Bách Bộ Thần Quyền tháo nhanh ra sau ba bước, tay trái ôm lấy chưởng phải, máu tươi theo những kẽ tay ròng rọc nhểu xuống.

Hiển nhiên là năm ngón tay phải của Bách Bộ Thần Quyền đã bị thanh độc kiếm của Trầm Miên Tích hót trọn tận cùi.

Trầm Miên Tích phóng bước lao theo, quát lớn:

- Ném thêm hai ngọn Thiên Long Chỉ của thiếu gia.

Lồng theo tiếng quát, ngọn Thiên Long Chỉ của chàng tủa ra nhanh như sấm sét.

Bách Bộ Thần Quyền rụng rời thất sắc, vội vãi xê mình tháo lui, nhưng vẫn chậm đi một bước.

Lồng ngực gã chợt nghe đau nhói như bị nhát búa to đập lên, gã chỉ hự được một tiếng nặng nề và nhào ngay xuống đất.

Phong Vân Tử và Thanh Long Tam Giác vội song song tiến lên trợ cứu, nhưng đã muộn.

Trầm Miên Tích chờ cho đối phương chuyển đến đứng tầm, cấp tốc phi lên một cước, đá bung thi hài Bách Bộ Thần Quyền về phía hai người.

Phong Vân Tử cùng Thanh Long Tam Giác đồng thanh hét lên một tiếng, song song tràn mình tránh vệt sang đôi phía.

Xác Bách Bộ Thần Quyền vượt qua mục tiêu không bị cản trở nào vẫn lao vù vù vào không khí và rơi tùm giữa suối máu.

Một vầng hào quang tủa lên, kèm theo một mùi da thịt cháy khét. Xác chết của Bách Bộ Thần Quyền trong khoảnh khắc đã tiêu biến giữa dòng suối máu sục sôi.

Phong Vân Tử xót xa trước tình đồng bạn, quên cả hiểm nguy, thế kiếm trên tay vèo vèo chém luôn ba nhát.

Trầm Miên Tích chẳng hề né tránh, mà trái lại sẵn bước tiến lên, ngọn độc kiếm đồng thời quét nhanh ra đúng ba chiêu đón lại.

“Keng!”.

Kế tiếp là một tiếng rắc khô khan, trường kiếm trên tay Phong Vân Tử gãy thành đôi đoạn.

Bao nhiêu hùng khí trong khoảnh khắc tiêu tan, gã Phong Vân Tử chỉ là một con người đứng với bản năng tham sống sợ chết, vội vãi quay mình bỏ chạy.

Trầm Miên Tích đâu dễ để xổng con mồi, sau một tiếng cười khan, ngọn chưởng từ tay trái đã tung liên theo như chớp xẹt.

Phong Vân Tử chân chưa tròn hai bước, miệng đã hự lên một tiếng nặng nề, thân hình ngã chúi tới trước, bụng ngực bị chưởng kinh đánh trúng, ruột gan tung tóe cả ra ngoài.

Thanh Long Tam Giác thừa cơ Trầm Miên Tích bận đối phó với Phong Vân Tử đã bắn mình thoát khỏi trận cuộc.

Trâm Hoa Mai tức tốc lao theo, tung nhanh một ngọn Thất Giác Truy Hồn Đinh, đồng thời miệng quát vang:

- Chạy đâu, hãy ném thử Thất Giác Truy Hồn Đinh của bản cô nương đã.

Thanh Long Tam Giác biết khó nổi dụng mưu “chuồn”, lập tức xoay người chém ra ba đao với tất cả công lực.

Với thể đạo liễu mạng của đối phương, Trâm Hoa Mai đâu dám đỡ gạt, vội thối lui năm bước.

Trâm Miên Tích thấy thể nguy của nàng, hấp tấp bắn người tới quát to:

- Hà tiểu muội mau lui ra, tên khốn này để cho ngu huynh xử lý!

Chân vừa chấm đất, cả người chàng lẫn kiếm nhào tới phủ công.

Thanh Long Tam Giác thừa hiểu mình không sao đối địch lại đối phương, liền dùng kế hoãn binh:

- Các hạ hãy dừng tay, tại hạ có điều muốn nói!

Trâm Miên Tích vội hãm liền thân pháp, lạnh lùng hỏi gần:

- Muốn nói điều chi?

- Nếu các hạ giết tại hạ, tất sẽ hối hận sau này.

Trâm Miên Tích nhú mày ngạc nhiên:

- Vì sao hử?

Thanh Long Tam Giác nghiêm sắc mặt trình trọng:

- Mục đích của các hạ phải chăng là vào Các Mộng Sơn để tìm bí kíp và báu vật đúng chẳng? Nếu như tại hạ bị giết chết tại nơi này, các hạ sẽ không bao giờ lấy được vật đang muốn tìm.

Trâm Miên Tích càng nghe càng lạ lùng:

- Tại sao mà chẳng được?

Thanh Long Tam Giác giọng thêm phần trình trọng:

- Các hạ tuy rằng võ công siêu quần, nhưng kinh nghiệm vẫn còn quá thiếu.

Trâm Miên Tích nghe nóng ran da mặt:

- Tên khốn nên nhớ rằng, hiện giờ mi còn đang ở trong tay ta, lời lẽ nên thận trọng ít nhiều ...

Thanh Long Tam Giác láo liêng đôi mắt gian hùng, vội tiếp:

- Tại hạ dám đâu vô lễ với người, chẳng qua thiếu hiệp có giết tại hạ cũng vô ích, mà không chừng khó có cơ hội tìm được chiếc chìa khóa ngọc nọ. Vì thế chốt nơi cất giữ vật ấy, tại hạ ...

Trâm Miên Tích nửa tin nửa ngờ:

- Phải chăng hiện do ngươi cất giữ?

Thanh Long Tam Giác rần rỏ gạt đầu:

- Tuy không phải do tại hạ cất giữ, nhưng tại hạ lại biết rõ vị trí mà tể Giáo chủ đang cất giấu.

Tuyết Sơn Chân Quân từ nãy giờ đứng yên quan sát câu chuyện giữa đôi bên, bỗng buông lời cảnh giác:

- Trâm hiền đệ, nên cẩn thận kế hoãn binh của tên gian hùng ấy.

Trâm Miên Tích gạt đầu như hiểu ý, im lặng nhìn sắc thái phản ứng của gã giáo đồ Huyết Ma Nhân.

Thanh Long Tam Giác ung dung ngửa cổ cười xòa.

Trâm Miên Tích trừng mắt thét to:

- Cười cái gì?

Tay chàng lỏng theo tiếng quát, vươn ra chụp lấy Mạch Môn của gã ta.

Thanh Long Tam Giác kinh mang biến sắc, vội ngưng ngang giọng cười, nghiêm chỉnh cất lời:

- Tại hạ lúc này đã tự nhận mình võ công kém hơn thiếu hiệp, muốn giết tại hạ dễ như trở bàn tay, nhưng nếu muốn dùng cường lực để bức bách tại hạ cung chiêu những điều đã biết, e rằng chỉ phí sức tổn công.

Trầm Miên Tích không buồn tranh biện, tay thoăn thoắt như thoi đưa, điểm nhanh vào khắp đại huyệt châu thân của gã.

Thanh Long Tam Giác bỗng cảm giác châu thân rùng rờ, kinh lực khoảnh chốc tiêu mất, té khụy ngay trên đất.

Trầm Miên Tích quay sang Tuyết Sơn Chân Quân thỉnh ý:

- Tạm thời lưu mạng sống gã nơi đây để dụ tên Huyết Ma Nhân Giáo chủ đến cứu, tiểu diệt sẽ có cách đối phó. Việc tối cần hiện nay là chúng ta cố nghiên cứu để tìm nhanh những ẩn ý của bốn chữ lưu trên phiến đá, để tìm nẻo vào Các Mộng Sơn càng sớm càng hay.

Tuyết Sơn Chân Quân và Trâm Hoa Mai nhè nhẹ gật đầu biểu lộ sự đồng ý.

Cả ba người thế là cùng đắm chiêu, nghiên ngắm những ý nghĩa của bốn chữ bí ẩn trên.

Tuyết Sơn Chân Quân cùng Trâm Hoa Mai cúi đầu lẩm nhẩm đọc đi đọc lại bốn chữ nọ, nhưng chiêm nghiệm cả buổi trời mà vẫn không sao tìm được ý nghĩa huyền diệu bên trong.

Trầm Miên Tích trái lại, cặp kiếm bách bộ tới lui gần nơi đấy, ngửa mặt nhìn bầu trời trong vắt ánh trăng sao.

Lúc ấy vầng trăng tròn vành vạnh như đĩa bạc treo lơ lửng trên đầu cội tùng cạnh ngọn suối máu đang chốc chốc phun lên từng vầng nước đỏ au.

Trầm Miên Tích như sức nghĩ ra điều gì, nhú mày đắm chiêu, nhìn lên cội tùng một lúc, chợt vỗ đùi reo lên:

- Nghĩ ra rồi! Ha ha ... ha ha ... ha ha ... Nghĩ ra rồi! Thật là huyền diệu vô cùng, ha ha ...

Trâm Hoa Mai nóng nảy giục chàng:

- Trầm huynh nói mau ọ người nghe xem.

Trầm Miên Tích hân hoan chỉ lên vầng trăng đang ở trên đỉnh cây tùng giăng giải:

- Hai chữ đầu của bốn chữ là Nguyệt Tùng, các người nhìn xem thử, có phải là vầng trăng tỏ đang chói rạng giữa đỉnh tùng đó chẳng?

Trâm Hoa Mai gật gù:

- Cứ tạm cho là phải đi, nhưng còn hai chữ dưới Huyết Thạch thì sao?

Trầm Miên Tích cười nhẹ giải thích tiếp:

- Nước trong suối ngầm, mỗi lần phun lên nước đỏ, chẳng phải đều rơi tưới trên phiến đá ấy sao?

Tuyết Sơn Chân Quân vuốt râu trầm mặc:

- Sự giải thích của hiền đệ kể ra rất hữu lý, nhưng lối vào Các Mộng Sơn thì ở nơi nào?

- Bốn chữ ấy rõ ràng ám chỉ vào phiến đá nọ, nếu như di động phiến đá ấy là có đường vào Các Mộng Sơn rồi.

Tuyết Sơn Chân Quân vỗ tay cười to:

- Đúng! Đúng! Hiền đệ quả là người thông minh xuất chúng!

Thanh Long Tam Giác không khỏi chép miệng khen thầm:

“Tên tiểu tử này thật thông minh, một vấn đề khó khăn đến thế mà gã nghĩ ra được trong chốc lát, tương lai của gã sau này càng rạng rỡ biết là bao.”

Trâm Hoa Mai vội giục:

- Vậy ta vào nhanh cho rồi!

Trầm Miên Tích xua tay ngăn cản:

- Hà tiểu muội chớ vội! Luồng nước đỏ của suối máu, hướng phun lại chĩa thẳng lên phiến đá nghiêm mặt như một võ sĩ canh giữ chốn ra vào, đủ chứng minh nơi ấy là đường xuyên vào Các Mộng Sơn. Song le, đã có óc bố trí linh diệu như thế, tại làm sao người đó còn lưu chữ trên phiến đá làm gì? Điểm ấy, thật khiến người ta phải hoài nghi khó giải.

Tuyết Sơn Chân Quân cau mày dăm chiêu:

- Các Mộng Sơn là một địa danh đã làm xao động giang hồ suốt mấy mươi năm trường, càng gây cho võ lâm sống trong tang thương, đủ thấy rằng nó ẩn tàng nhiều vấn đề kỳ bí ...

Lão ngừng lại đôi giây như đắn đo lời sắp nói:

- Theo lão phu phán đoán thì trong Các Mộng Sơn, nhất định đang ẩn cư một thế ngoại cao nhân, mà võ công siêu quần vượt chúng. Người cố ý dùng Các Mộng Sơn để làm mồi, dẫn dắt kẻ tài trí Trung Nguyên đến để khảo nghiệm võ công của họ lẫn của người ...

Trầm Miên Tích thận trọng nề lời:

- Lời của thúc thúc rất có lý! Tiểu diệt dù bất tài, đêm nay cũng quyết vào cho được Các Mộng Sơn đấu thử cùng vị cao nhân nọ xem cho biết.

Tuyết Sơn Chân Quân nheo mắt cười hóm hỉnh:

- Biết đâu chừng bên trong lại có một tuyệt thế giai nhân? Nếu quả như lời đoán thì hiền diệt quả là có số đào hoa vậy! Ha ha ... ha ha ...

Trầm Miên Tích đỏ mặt lia đôi mắt sang phía Trâm Hoa Mai, đoạn nhìn Tuyết Sơn Chân Quân nói:

- Thúc thúc chọc tiểu diệt làm gì! Chúng ta khởi hành vào Các Mộng Sơn là vừa.

Miệng thốt, Trầm Miên Tích đã nhấc bước tiên phong tiến trước ...

Trâm Hoa Mai, Tuyết Sơn Chân Quân nối gót theo sau.

14. Chương 14: Lối Vào Các Mộng Sơn

Ngẩng đầu nhìn lên không, chờ cho vầng máu đỏ tươi xuống phiến đá, Trầm Miên Tích lợi dụng ngay khoảnh khắc ấy, tung mình rơi đáp cạnh bên.

Trầm Miên Tích vận nhãn lực nhìn lên mặt chính của phiến đá, trừ bốn chữ ấy, không có đường nứt hay một kẽ hở nhỏ.

Chàng ước lượng trọng lượng của tảng đá ít nhất cũng ngoài hai tấn nặng, phía bên dưới chôn lấp xuống mặt đất chẳng biết bao sâu, muốn xê dịch đi nơi khác, tất phải tốn nhiều sức lực.

Chàng lại ước lượng thời gian khoảng cách giữa hai làn nước phun lên, chỉ ngắn ngủi không hơn mấy phút.

Phía sau xa, Tuyết Sơn Chân Quân bỗng kêu lên:

- Trầm hiền diệt, mau quay lại!

Tiếng gọi của Tuyết Sơn Chân Quân khiến Trầm Miên Tích giật mình nhớ đến vầng nước đỏ sắp sửa tươi lên, vội vã phi thân vọt lui đến cạnh Trâm Hoa Mai.

Nàng hỏi:

- Trầm huynh đã khám phá được điều gì chưa?

Trầm Miên Tích cười nhẹ ôn tồn:

- Nhích dời phiến đá là có thể đi vào Các Mộng Sơn, điều ấy không cần phải hoài nghi gì nữa. Nhưng muốn dời phiến đá đó đi, không phải là chuyện dễ làm.

Tuyết Sơn Chân Quân chợt ngừng đầu gặng hỏi:

- Vậy theo ý của hiền đệ phải làm thế nào đây?

Trâm Hoa Mai cũng nôn nao hồi thúc:

- Trâm huynh mau nghĩ phương pháp để tìm vào, kéo nhân vật giang hồ đua nhau kéo đến là hỏng cả việc to đấy!

Sực nghĩ ra được một điều gì, Trâm Hoa Mai bỗng reo lên mừng rỡ:

- Hay là làm thế này vậy! Chúng ta cứ đợi thêm một thời gian, để thiên hạ quần hùng kéo đến đây, mặc cho họ xông xáo tìm tòi, mượn đao giết người, đấy là kế một đá giết hai chim.

Tuyết Sơn Chân Quân gật gù đầu, xoay tay cười hăng hắc:

- Hay! Kế sách của Hà cô nương thật là tuyệt diệu!

Trâm Miên Tích trầm ngâm đôi lúc rồi cất lời:

- Kế của Hà muội tuy hay, nhưng mà chúng ta phải tìm cách vào Các Mộng Sơn vẫn tốt hơn, biết đâu chừng sẽ còn có lắm kỳ ngộ chờ mình.

Tuyết Sơn Chân Quân lắc đầu phản đối:

- Không! Nên làm theo ý của Hà cô nương lợi hơn, chúng ta tìm nơi kín đáo quanh đây nấp kín, để bọn họ thử trước ta xem. Nếu như họ dời được phiến đá nọ, chúng ta nhanh chân theo vào. Bằng trái lại họ làm không xuể, chúng ta ít nhất cũng rút tỉa được một vài kinh nghiệm đỡ hiểm nguy hơn.

Trâm Miên Tích vẫn cương quyết:

- Như thế chẳng phải là kế vẹn toàn. Tiểu đệ nghĩ rằng phiến đá to kia không thể nào do sức người di chuyển nổi, mà nhất định phải do cơ quan khổng lồ, chẳng qua chúng ta chưa tìm được thôi.

Trâm Hoa Mai vội chen lời:

- Tiểu muội đã có cách rồi ...

Lời nàng chưa trọn câu, từ trên đỉnh chót vót của Các Mộng Sơn bỗng vang lên từng loạt hú dài ...

Tuyết Sơn Chân Quân vội hai tay kéo nhanh Trâm Miên Tích và Trâm Hoa Mai:

- Chúng ta mau ẩn mình, im lặng theo dõi biến cuộc, sẽ thừa cơ mà hành động hay hơn.

Cả ba cùng giả tuyệt đỉnh khinh công, thoát nhanh vào bụi cỏ rậm cạnh đấy ẩn mình.

Thanh âm của loạt hú càng lúc càng thêm gần, khoảnh chốc sau, hàng mấy mươi bóng người veo veo như những đường tên thoát nổ, từ chót vót đỉnh cao phóng xuống cạnh Huyết Tuyền.

Qua kẽ hở của bụi cỏ lấp kín đầu, Trâm Miên Tích chong mắt nhìn vào trận cuộc.

Một tốp người vận áo ngũ sắc đáp xuống trước, tiếp theo đó là một lão già tóc đỉnh bạc trắng, vận áo tía với môn khinh công tuyệt luân Hạc Cô Luân Vũ.

Trâm Miên Tích định thần nhìn kỹ, té ra lão già áo tía chính là Tế Đài Hán Tử, người đã giết sư phụ chàng cách đây ba năm về trước tại Phù Long Cốc.

Đôi mắt chàng long lên niềm phẫn hận.

Tuyết Sơn Chân Quân biết ý, thúc nhẹ cùi tay vào hông chàng nhắc nhở:

- Hiền đệ phải bình tĩnh một chút!

Tế Đài Hán Tử vừa đáp xuống cục trường, ánh mắt liền chạm ngay Thanh Long Tam Giác đang ngồi bẹp dưới đất, không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc, quay sang một tên giáo đồ Hỏa Đăng Giáo:

- Hãy tóm gã kia sang đây cho ta hỏi vài điều!

Gã nọ ứng tiếng dạ vang, khẽ lắc vai đã xô đến cạnh Thanh Long Tam Giác, xách hông người gã lên gọn gàng như tóm một con gà.

Trầm Miên Tích chắc lưỡi than thầm:

“Hông mất rồi! Chúng ta lúc nãy quá vội nên quên khuấy mất chuyện đem giấu Thanh Long Tam Giác, thật là một sơ hở to tát.”

Tuyết Sơn Chân Quân trái lại vuốt râu cười đắc ý:

- Hiền đệ đừng lo lắng! Những điều hần nói chính là ông loa trung thành nhất để phát thanh những gì chúng ta muốn nói.

Lúc bấy giờ, gã giáo đồ Hỏa Đăng Giáo đã ném Thanh Long Tam Giác xuống ngang bên chân Tế Đài Hán Tử.

Bằng một giọng sắc lạnh, Tế Đài Hán Tử bắt đầu cuộc gạn tra:

- Mi là ai, hãy nói mau! Nếu không chớ trách ta độc ác!

Thanh Long Tam Giác lồm cồm chỗi dậy, bi thiết:

- Tại hạ là Thanh Long Tam Giác.

- Mi thuộc môn phái nào? Ai sai mi đến đây? Và mi đến đây được bao lâu, có thấy gì khác lạ không?

Thanh Long Tam Giác rúng động quá, một mưu lược thoáng nhanh lên đầu óc:

- Tại hạ là cao thủ của Huyết Ma Nhân, phụng lệnh Giáo chủ đến đây, vừa bị người ta điểm huyết ...

Tế Đài Hán Tử gật đầu gạt ngang:

- Điều ấy ta biết, vậy ai điểm huyết mi?

Thanh Long Tam Giác lắc đầu:

- Vì họ bao mặt, nên tại hạ không sao rõ được.

Gã giấu biệt những gì vừa xảy ra giữa nhóm Trầm Miên Tích và gã.

Tế Đài Hán Tử lại hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Thanh Long Tam Giác nghĩ thầm:

“Từ lâu nghe danh Tế Đài Hán Tử thủ đoạn rất tàn độc, ta nên mượn cơ hội này mà diệt bớt bọn lão, bớt đi một kinh địch cho phái ta!”

Nghĩ thế, Thanh Long Tam Giác đằng hắng khan lên vài tiếng mới đáp:

- Xin các hạ giải mở trước huyết đạo cho tại hạ, tại hạ mới có thể thuật rõ ngọn ngành sự tình đã nghe thấy.

Tế Đài Hán Tử trờ trờ bất định, ánh mắt nghi hoặc nhìn xoáy lên người gã.

Nhìn thấu được tâm ý đối phương, Thanh Long Tam Giác vội vã nói:

- Các hạ bắt tất phải kinh ngạc, tại hạ biết rõ các hạ đã thay mặt Hỏa Đăng Giáo chủ, đến dự dạ hội tại Thông Lộ Bảo đạo nọ, chắc hẳn các hạ còn nhớ chứ?

Tế Đài Hán Tử khẽ à lên một tiếng:

- À ... kể ra trí nhớ ngươi khá tốt đấy!

Lão quay sang gã giáo đồ ban nãy, thốt:

- Ngươi đến giải huyết cho gã, dù gã có muốn trốn cũng chẳng trốn đi đâu được!

Gã nọ cúi đầu tạ lệnh, rồi đến trước mặt Thanh Long Tam Giác tay thoăn thoắt như thoi đưa, chẳng mấy chốc đã giải tỏa tất cả huyết đạo bị bế tắc trên người Thanh Long Tam Giác.

Thanh Long Tam Giác sau khi vận chuyển cho khí huyết lưu thông trở lại, lập tức đứng lên vòng tay tạ ân:

- Đa tạ, đa tạ!

Tế Đài Hán Tử nóng nảy giục giã:

- Bọn chúng có mấy người, hiện đi về hướng nào, nói mau!

Thanh Long Tam Giác cố tạo vẻ nghiêm trang.

- Bọn chúng tổng cộng có ba người, võ công vô cùng cao diệu, họ sau khi thăm dò được nơi vào Các Mộng Sơn, thì vừa lúc tại hạ đến nơi, họ liền ra tay điểm chế huyết đạo của tại hạ và phóng nhanh về hướng đông.

Trầm Miên Tích núp yên trong bụi, nghe xong lòng rất lo âu, dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi Tuyết Sơn Chân Quân:

- Thúc thúc, tên khốn ấy định đem sự bí mật của phiến đá khai ra đấy.

Tuyết Sơn Chân Quân vội trấn an:

- Hiền đệ đừng lo ngại! Xem ra tên khốn đó đang dụng mưu thần, cứ nghe tiếp sẽ rõ.

Bên ngoài trận cuộc, Tế Đài Hán Tử nóng nảy hỏi dồn:

- Lối vào Các Mộng Sơn ở đâu? Mi mau nói cho ta nghe!

Thanh Long Tam Giác sắc diện vẫn nghiêm trang, đưa tay trở về phiến đá nọ, chậm rãi trang trọng:

- Tại phiến đá ấy! Chính nhờ bốn chữ ghi trên đó mà họ nghiệm ra.

Tế Đài Hán Tử càng nóng nảy:

- Bốn chữ chi?

- Nguyệt Tùng Huyết Thạch.

Tế Đài Hán Tử trầm ngâm giây phút chợt quát lên:

- Không lẽ bốn chữ ấy có thể chỉ dẫn lối vào Các Mộng Sơn?

- Đúng như sự suy đoán của các hạ.

- Ba người đó có tìm được không hả?

Thanh Long Tam Giác gật đầu:

- Họ chỉ nghiệm suy một lúc là tìm ra ngay. Chính ở dưới phiến đá to ấy, chỉ cần xê dịch phiến đá là có lối vào Các Mộng Sơn.

Tế Đài Hán Tử lăm bắm đọc đi đọc lại bốn chữ nọ:

- Nguyệt Tùng Huyết Thạch.

Lão ngược nhìn vầng trăng tư lự, lại nhìn phiến đá bên cạnh cội tùng, nước đổ từng loạt phun lên rồi lại rơi ào xuống phiến đá.

Tế Đài Hán Tử chợt ngộ thức ngay nhè nhẹ gật đầu:

- Lời mi kể cũng có lý đấy.

Thanh Long Tam Giác chớp ngay cơ hội, vòng tay từ tạ:

- Mọi chân tình tại hạ đã bẩm cáo chẳng giấu giếm một chân tơ kẽ tóc, xin các hạ cho phép tại hạ được phép rời khỏi chốn này.

Tế Đài Hán Tử sinh lòng nghi hoặc, buông một câu ước dò:

- Vậy Giáo chủ của mi phải mi đến đây làm gì?

Thanh Long Tam Giác rung động thâm, vội đáp:

- Không dám giấu chi các hạ, tại hạ cũng vì mục đích tìm lối vào Các Mộng Sơn mà thôi.

Tế Đài Hán Tử hừ lạnh nhạt:

- Mi đã đem mọi chi tiết nói hết cho ta nghe rồi, mi làm sao về phục lệnh lại cùng Giáo chủ của mi?

Thanh Long Tam Giác không ngờ Tế Đài Hán Tử lại hỏi vặn điều ấy, nhất thời bối rối không thốt nên lời.

- Điều đó ... điều đó ... tại hạ ...

Tế Đài Hán Tử mắt đầy nộ khí, gằn giọng qua kẽ răng:

- Điều đó thế nào? Rõ ràng mi có ý gạt gẫm ta một điều chi?

Thanh Long Tam Giác vội vàng phân biện:

- Những gì tại hạ vừa bẩm cáo qua toàn là sự thật. Xin các hạ minh xét cho.

Tế Đài Hán Tử buông tiếng cười thâm hiểm:

- Nếu muốn ta tin lời mi là thật, hãy đến dời phiến đá kia cho ta xem.

Thanh Long Tam Giác thâm kinh mang rung động:

“Thật là lão cáo già hiểm độc!”.

Lúc ấy sắc mặt Trầm Miên Tích càng lúc càng tái xanh, điếng người đứng trơ một chỗ, chẳng biết xử trí thế nào.

Tế Đài Hán Tử lại giục già quát vang:

- Mi có đi hay không thì bảo?

Thanh Long Tam Giác khó nổi tới lui, đành bậm môi phóng mình đến cạnh phiến đá, vận lực đẩy mạnh, nhưng khác nào thần lẫn bám cột to, dễ chi nhích động nổi phiến đá nặng dư hai tấn ấy.

Giữa lúc Thanh Long Tam Giác cố sức đẩy xê, văng nước đỏ từ ngọn suối phun rải xuống phiến đá.

Thanh Long Tam Giác chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, và bổ sắp xuống cạnh phiến đá.

Một mùi khét lẹt cực nồng lập tức xông lên trong khoảnh khắc, thịt da nạn nhân nám vàng như bị đốt và từ từ tiêu thành chất nước vàng, cho đến một lóng xương cũng bị dung hóa chẳng còn hình.

Tất cả những kẻ hiện diện, hay núp cạnh bên trận trường đều sững sốt hãi hùng cho chất nước đỏ lợi hại kia.

Giọng cười âm trầm của Tế Đài Hán Tử chợt vang lên, khiến mọi người sực tỉnh:

- Tên khốn kiếp dám dùng vải thưa che mắt thánh, mi chết là đáng đời.

Một gã giáo đồ Hỏa Đăng Giáo đứng cạnh, không dằn được thắc mắc, rụt rè cất lời hỏi:

- Bẩm sư phụ, do đâu mà sư phụ biết được gã lừa dối?

Tế Đài Hán Tử cười nhẹ:

- Rất đơn giản! Nếu như dễ dàng di động phiến đá nọ để bước vào Các Mộng Sơn, tất nhiên tên khốn ấy chẳng dại chi mà nói hết cho chúng ta biết, và ba người lạ mặt nọ chẳng bỏ đi như thế.

Gã kia nhè nhẹ gạt đầu:

- Sư phụ quả thật inh, vậy bốn chữ kia là một câu chuyện lếu lảo do gã lếu lảo do gã thêu dệt ra.

Tế Đài Hán Tử lắc đầu:

- Không! Bốn chữ kia có thể là thật, và theo sự suy đoán của sư phụ, đường vào Các Mộng Sơn cũng có thể là dưới phiến đá kia, chẳng qua ...

Gã nọ càng nghe càng hoang mang khó hiểu:

- Vậy thì gã đã nói thật, nhưng tại sao ...

Tế Đài Hán Tử buông tiếng cười to:

- Lý Nhân Nhân, làm sao con biết hết được lòng dạ man trá của nhân vật giang hồ?

Chính vì gã muốn hại sư phụ nên mới thật tình thổ lộ tất cả mọi việc.

Lý Nhân Nhân vẫn không hiểu:

- Xin sư phụ đừng chê đệ tử ngu muội, thật tình đệ tử chẳng hiểu nổi.

Tế Đài Hán Tử chỉ tay về phía suối máu giăng giải:

- Màu nước suối đỏ thẫm như thế, chứng tỏ là rất độc, lại hướng chiều phun ngay phiến đá nọ. Nếu như mạo hiểm đến xô dời phiến đá đi, tất không tránh khỏi bị nước suối bắn phải.

Lão ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Tên khốn ấy định nịnh là sư phụ sau khi biết rõ lối vào Các Mộng Sơn, tất sẽ chính tay đến dời phiến đá ấy đi, như vậy là đã lọt vào quỷ kế của gã.

Lý Nhân Nhân lúc ấy mới bàng hoàng vỡ lẽ:

- Không ngờ gã ta bên ngoài tỏ vẻ cung kính sư phụ rất mực, mà trong dạ lại chứa đựng kế hiểm thâm như thế.

Tế Đài Hán Tử vừa mở miệng định đáp, chợt từ khoảng không vang vọng một chuỗi hú dài lê thê.

Tế Đài Hán Tử qua phút giây biến sắc, ngửa mặt lên trời đáp lại bằng một tràng cười lạnh lạnh.

Thanh âm như chất chứa thù hận và sát cơ.

Tuyết Sơn Chân Quân bên trong bụi cỏ lại chép miệng than dài:

- Một trận đồ sát kinh hồn sắp mở màn ra trước mắt.

Trầm Miên Tích giật nhẹ tay áo Tuyết Sơn Chân Quân khẽ giọng:

- Chúng ta nên thừa cơ hội này chường mặt ra, đánh dạt cánh Tế Đài Hán Tử ra xa, để ngăn chặn âm mưu của lão, thúc thúc thấy thế nào?

Tuyết Sơn Chân Quân lắc đầu lia lịa:

- Lúc này đừng nên vọng động, cứ chờ xem lão ma đầu ấy giở trò chi, đây là cơ hội tốt để ta lợi dụng họ để đẩy phiến đá kia dời đi vậy.

Giữa lúc hai người bàn luận, từ khoảng không cao vút, hơn mười bóng người lao vút xuống trận trường như những chiếc cầu vồng, nhẹ nhàng đáp trên đất không vang một tiếng động nhỏ nào.

Tuyết Sơn Chân Quân xoay mắt nhìn kỹ bọn chúng, gồm cả nhân vật cao thủ của hải ngoại lẫn trung du.

Nào là Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng, Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, Hoa Bút Trung Hán Tiêu Long Đàm và Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục.

Ngoài ra còn có hai cao thủ thượng thặng trong Tụ Kiếm Bảo:

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công và Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng.

Tế Đài Hán Tử đảo mắt nhìn quanh mọi người, buông tiếng cười ngạo nghễ như hỏi chào:

- Thật là hạnh ngộ! Không biết cơn gió nào đưa chư vị đến chốn này?

Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng đầu tiên tiến lên vòng tay đáp lễ:

- Nghe đồn Lâm đại hiệp xa giá đến đây, quả nhiên có thật!

Tế Đài Hán Tử giọng nhạt hơn nước ốc:

- Thế à! Lâm mỗ nghe đồn nơi Các Mộng Sơn chứa kỳ vật vô lâm nên vui chân đến đây, may ra có chút ít phước phần chi chẳng?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung bật cười lên hô hốt:

- Lời đồn đãi biết đâu mà tin nổi, biết đâu đây là trò lường đảo của một kẻ bí mật nào, định gây cho giang hồ một phen sóng gió sát phạt để họ ở bên ngoài rung đùi xem thỏa mắt đấy thôi.

Bỗng chẳng biết từ phương nào vọng đến, một giọng cười sang sảng hào hùng chui xói vào màng tai tất cả những người có mặt.

- Ai bảo là một trò lường đảo? Đêm nay chính là thời gian Các Mộng Sơn mở cửa rước anh hùng hào kiệt khắp tam sơn tứ hải tụ họp tại đây. Cứ đem mọi ân oán giữa nhau bấy lâu nay cùng giải quyết, để chấm dứt đi cuộc tương sát tương tàn kéo dài vô bổ.

Quần hùng nghe xong đều giật mình đảo mắt nhìn quanh.

Nơi trận trường không biết từ thời gian nào xuất hiện một lão nhân bạch bào, tuổi hơn trăm, râu dài óng mượt, tóc bạc như tuyết, khí vũ uy nghi như một tiên ông giáng thế khiến người nhìn phải nể khiếp.

Lão nhân bạch bào quét mắt nhìn khắp quần hùng một lượt, đoạn tay ông nhẹ nhàng kéo lên cao và đẩy thẳng về phía cội tùng.

Thế chừng xem ra nhẹ nhàng như bỡn, nhưng khi bàn tay ông vừa đưa tới, một luồng tiềm lực tựa gió lốc ào ra ...

“Rắc ...”.

Cội tùng như bị một sức mạnh khổng lồ kéo bật cả gốc rời khỏi mặt đất lao ra mấy trượng xa mới đổ ầm xuống.

Lập tức, từ lỗ trống sâu hun hút của gốc tùng vừa bật gốc, cuộn cuộn thoát ra một khí lạnh lạ thường.

Quần hùng hiện diện nơi trận cuộc, không một ai lại không cảm thấy buốt da, vội vã vận công để đề kháng lại luồng khí lạnh nọ.

Một hồi lâu sau, khí lạnh đã loãng dần vào không khí, cơ thể họ mới trở lại nhiệt độ của bình thường.

Lão nhân bạch bào bỗng nhếch môi cười nhẹ:

- Chư vị đã có thể vào Các Mộng Sơn được rồi. Già này những mong quý vị bình an trở ra, hẹn gặp lại tại Xuyên Tâm Đài.

Tất cả mọi người vừa nghe lối vào Các Mộng Sơn chính là huyết đạo nằm ẩn dưới cội tùng. Không chờ đến tiếng mời mọc thứ hai, đã rần rần xô nhau tranh vào.

Bao nhiêu tài nghệ khinh công họ đều dốc ra ứng dụng hết vào đôi chân, chỉ sợ mình lại chậm chân hơn kẻ khác.

Giữa lúc mọi người đổ xô chui vào huyết đạo, lão nhân bạch bào bỗng đứng nhoáng mắt tựa hồn ma ...

Trầm Miên Tích vội rời khỏi chỗ nấp kêu lên kinh ngạc:

- Lão tiên bối ấy đâu mất rồi kia?

Tuyệt Sơn Chân Quân cũng lồm cồm đứng lên theo, nhìn quanh đảo mắt:

- Lạ thật! Lão phu từ nãy giờ một mực theo dõi từng hành động của lão, thế mà lão ta chỉ nhắc mình một cái là biến mất ngay. Kể ra lão cũng là hạng vô song đấy, theo sự phán đoán của lão phu, có thể lão là chủ nhân của Các Mộng Sơn này.

Bất thần, sau lưng họ vang lên một chuỗi cười ...

Tất cả ba người đều giật mình quay lại hướng phát xuất thanh âm.

Sau lưng họ chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một nhân vật vận áo trắng, khí thế thập phần uy凛.

Trầm Miên Tích sau phút giây sửng sốt, lập tức nhận ra ngay là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ, chàng vội tiến lên vòng tay:

- Lâu nay không gặp Hà huynh, Hà huynh vẫn mạnh đấy chứ?

U Linh Huyết Kiếm Khách ha hả cười to:

- Trầm đệ lúc này cũng mồm miệng cũng ra phết, con người biến đổi thật mau. Nhớ lại lúc nào tiểu đệ còn khờ khạo, giờ đây đã học được thói đẩy đưa môi miệng ngọt ngào rồi.

Trầm Miên Tích bị U Linh Huyết Kiếm Khách chế ột hơi, nóng ran da mặt, muốn mở miệng nói mà chẳng biết nói thế nào.

Quay qua Trâm Hoa Mai, U Linh Huyết Kiếm Khách hỏi:

- Hà muội muội! Thế nào, kẻ thù của song thân chúng ta đã tìm được chưa?

Té ra U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ và Trâm Hoa Mai là hai anh em ruột.

Trầm Miên Tích sửng sờ khi nghe U Linh Huyết Kiếm Khách nói thế, bởi bấy lâu nay, Trâm Hoa Mai vẫn giấu nhem lai lịch của mình, nàng chỉ cho chàng biết nàng là họ Hà mà thôi.

Nàng nói:

- Đại ca! Vẫn biệt tăm ...

Rồi nàng giới thiệu anh mình với Tuyết Sơn Chân Quân để họ chào hỏi nhau.

Đoạn họ như những cánh én, kẻ trước người sau, thoăn thoắt bay vào huyệt đạo dưới cội tùng để vào Các Mộng Sơn.

15. Chương 15: Xuyên Tâm Đài

Boong! ... Boong! ... Boong! ...

Từ trên chót vót ngọn Các Mộng Sơn cạnh Xuyên Tâm Đài bỗng ngân vang chín tiếng đại hồng chung trầm trầm nghiêm.

Tiếp theo đó là một giọng xướng vang lên sang sảng:

- Các Mộng Sơn chủ giá lâm ...

Thanh âm rền dội trong không khí như kéo dài qua hàng ngàn núi đồi, cả một buổi lâu sau, dư âm mới chấm dứt ...

Quần hùng cùng đoán tiếng quay đầu, từ mót xa xa như gần tận tầm mắt vụt hiện lên sáu bóng người, năm nam một nữ, vùn vụt tiến tới với một tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Mọi người chưa kịp chớp mắt định thần, sáu bóng họ đã như những bông tuyết vèo rơi đáp nhẹ lên đài chủ.

Đi đầu là một lão nhân mặc áo trắng, tóc râu đều bạc trắng, chễm chệ ngồi vào chiếc ghế bành đặt ở giữa đài.

Tiếp đến là năm thiếu nữ cực kỳ diễm lệ, cùng mặc áo trắng, chia thành hai cánh đứng hầu hai bên, bên tả ba nàng và bên hữu hai nàng.

Mọi người đều thẳng thốt khi nhận ra lão nhân bạch bào đã đánh gãy cội tùng ban nãy, chính là Các Mộng Sơn chủ.

Các Mộng Sơn chủ nghiêm trang quét mắt nhìn khắp Xuyên Tâm Đài, đoạn khẽ phất tay áo chậm rãi cất lời:

- Già đây chính là Các Mộng Sơn chủ, đêm nay mời chư vị quần hào võ lâm đến Xuyên Tâm Đài là để chư vị có dịp đem mọi ân oán cá nhân xưa và nay giữa nhau, cùng thanh toán cho trợn vẹn tất cả tại nơi này, tránh cho giang hồ khỏi còn tái diễn những cuộc tàn sát thảm khốc, trả lại cho võ lâm nếp sống thanh bình ngày cũ. Đây chính là thiện ý của già, chẳng hay chư vị đủ mặt hôm nay có tán đồng đề nghị của già chăng?

Quần hào lập tức rập lên một tiếng:

- Đồng ý!

Thanh âm lồng lộng nghe như dội tận tầng mây.

Chờ cho quần hào bớt xao động, Các Mộng Sơn chủ lại tiếp:

- Già tịch sư nơi miền lạnh lẽo hoang vu này đã dư tám mươi năm trời, mọi cơ đồ sáng lập nơi đây có lẽ chư vị đều mục kích qua cả. Nhưng con người dù có tài giỏi cỡ nào cũng khó tránh khỏi được quy luật đào thải của tạo hóa. Bởi thế, già đây bao nhiêu tâm cơ để đưa quý vị kéo đến chốn hẻo lánh này, không ngoài ý định tìm một người hữu đức hữu tài để truyền thụ sở năng võ học một đời của mình, để kẻ ấy đủ khả năng bình trị võ lâm, ngăn chặn mọi hành động phi nhân tàn ác ... Cuộc giải tỏa oán thù hôm nay cũng là cuộc lựa chọn âm thầm của già. Ai là kẻ thắng cuộc và được già xét là đủ đức độ tài ba sẽ là kẻ già kén chọn để truyền thụ võ học Phi Ưng Chương.

Quần hào lại một lần nữa rập lên:

- Rất đồng ý!

Có kẻ bỗng bột hét to:

- Vạn tuế chủ nhân Các Mộng Sơn!

- Vạn tuế chúa tể của võ lâm Trung Nguyên tương lai!

- Các Mộng Sơn chủ vạn an bất tử!

Bỗng một bóng người từ đâu bay vút lên Xuyên Tâm Đài, thốt lớn:

- Tại hạ là Huyết Ma Nhân Giáo chủ, oai trùm khắp bảy tỉnh miền Đông, đức bủa bốn phương, dưới tay gần ngàn giáo dân đều cảm ân mến đức, tự xét có đủ đức độ thủ trì Xuyên Tâm Đài, để chế phục khắp quần hào hiện diện hôm nay và thay võ lâm chủ trì sau này.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngộ Vỹ vừa thấy mặt kẻ thù, máu nóng xông lên đến đỉnh não, cảm hờn thét to như hổ gầm:

- Âu Dương Long! Mối thù sát hại phụ mẫu ta, đêm nay phải được trả bằng máu của mi!

Âu Dương Long Huyết Ma Nhân Giáo chủ liếc mắt nhìn U Linh Huyết Kiếm Khách, hất hàm ngạo nghễ hỏi:

- Tên khốn kia, cha của mi là ai?

U Linh Huyết Kiếm Khách cảm phần:

- Hừ! Lão già họ Âu chó má mi mau quên quá nhỉ? Cha của ta là Kiếm Nhuyễn Chương Như Hà Nhất Thiên đã làm gì mà mười năm trước mi xưa thuộc hạ đến Thanh Hải vây công và sát hại?

Âu Dương Long đôi mắt hùng hực sát cơ, nhìn bắn vào đối phương, lạnh lẽo nói:

- Hừ! Hừm! Té ra mi là con của lão chết bầm Hà Nhất Thiên! May quá, thật là mồn lẩn gót giày tìm chẳng thấy, tự đứng đắn xác đến miệng hùm ...

Các Mộng Sơn chủ chợt xua tay ọi người im lặng, đoạn sang sang cất lời:

- Chư vị chớ loạn động! Dù đây là cuộc kết liễu mọi hận thù nhưng cũng có quy luật hẩn hoi, để duy trì thể thức và trật tự lúc giao tranh, bằng không sẽ loạn mất. Già đây lần nữa lập lại câu hỏi trước. Đề nghị của già vừa qua, chư vị có đồng ý không?

Âu Dương Long, Tế Đài Hán Tử không hện mà cùng buông tiếng hừ bất mãn giữa tiếng hoan nghênh vang dội của quần hào.

Tuy thế, Các Mộng Sơn chủ với thính lực sắc bén đã nhận ra ngay. Ông lập tức tiếp lời:

- Đa tạ thịnh ý của chư vị anh hùng bốn bể, nhưng trong số vẫn còn vài vị chưa được bằng lòng lắm. Để tránh ọi người nhiều ý lắm lời, xin chư vị hãy nhìn tượng bằng hình tuần mã cách đây mười trượng kia ...

Ông nhẹ kéo tay phải lên trước ngực, và chậm chậm nhắm hướng vừa thốt ra, đẩy tới một chưởng.

Lạ thay, chưởng thế đã đẩy ra nhưng không hề phát ra tiếng gió kinh, cũng chẳng thấy không khí xáo động, nhưng tượng bằng hình tuần mã bỗng từ từ bốc thành khói nóng bay nghi ngút lên không ...

Chẳng đợi cho làn hơi ấy biến thành hơi nước rơi xuống, Các Mộng Sơn chủ cấp tốc xòe rộng một chưởng trái phóng bởi một chưởng ...

Luồng hơi bỗng chậm chậm hạ về vị trí cũ và dần dần tan biến thể hiện lại nguyên hình là khối băng hình tuần mã khi nãy, nhưng đầu ngựa đã xoay hướng về phía mọi người.

Trước tài nghệ kinh thiên ấy, quần hùng đều nhìn nhau thất sắc, đồng thanh kêu lên:

- Phi Ứng Chưởng!

Âu Dương Long cùng Tế Đài Hán Tử mục kích xong Các Mộng Sơn chủ thi thố tuyệt kỹ chưởng lực vừa nhiệt vừa hàn, đã khiếp phục lặng khe, bao nhiêu vẻ cao ngạo lúc đầu tự dưng tiêu mất.

Các Mộng Sơn chủ lúc đó mới điềm đạm cất lời:

- Chư vị ắt hẳn không còn ý khác chứ?

Tuyết Sơn Chân Quân e dè lên tiếng:

- Xin tôn giá nêu rõ quy củ thế nào ọi người cùng nhận rõ.

Các Mộng Sơn chủ nhẹ nhàng gật đầu:

- Cũng chẳng có chi phiền phức lắm, già chỉ muốn noi theo đức hạo sanh của trời đất, giữ áu của mọi người càng bớt đổ càng hay thế thôi!

Ngừng giây lâu để thêm phần trang trọng cho lời sắp thốt, Các Mộng Sơn chủ lại tiếp:

- Điều thứ nhất, những ân oán tầm thường chỉ được quyền điểm trúng là thôi. Điều thứ hai, nếu thù to hận lớn, xin chư vị hãy nhớ đến chữ “dung” có thể để cho đối phương tàn phế, mà tránh tuyệt việc sát nhân trên Xuyên Tâm Đài.

U Linh Huyết Kiếm Khách cùng Trầm Miên Tích nghe xong nhìn nhau lắc đầu nhăn nhó khó xử vô cùng.

Tuyết Sơn Chân Quân biết ý chàng chẳng khứng, vội giật nhẹ chéo áo nhắc khéo chàng nên im lặng làm thinh.

Các Mộng Sơn chủ lại trang nghiêm cất tiếng:

- Các vị đã đồng ý cả rồi phải không? Vậy thì chủ nhân Các Mộng Sơn này xin tuyên bố khai mạc cuộc tranh tài ...

Boong! ... Boong! ... Boong! ...

Ba tiếng đại hồng chung rền rĩ vọng vang, đệm thêm phần uy nghi của không khí cuộc diện.

Quần hào đang xầm xì bàn bàn luận luận, bỗng không hện cùng dừng ngay câu chuyện, hồi hộp chong mắt chờ đợi màn giao tranh quyết liệt sắp khai diễn trong phút giây.

Âu Dương Long đang đứng ngay một Xuyên Tâm Đài, xoay người về phía U Linh Huyết Kiếm Khách, đưa tay chỉ vào chàng khiêu khích:

- Bồn Giáo chủ cùng con trai của Kiếm Nhuyễn Chương Như Hà Nhất Thiên có mối thù to chưa kết liễu, xin được giải quyết nơi đây.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ nghe xong, máu nóng càng bùng sôi không ngớt, hờn căm nhảy phóc ra giữa đài, vòng tay xá Các Mộng Sơn chủ một xá:

- Tại hạ cùng Âu Dương Long này có mối huyết cừu cao tựa non, rộng tựa bể, xin cho tại hạ được kết liễu trước.

Các Mộng Sơn chủ nhè nhẹ gật đầu hiểu ý chấp nhận.

U Linh Huyết Kiếm Khách liền quay sang đối thủ gần giọng:

- Mối thù nơi Thanh Hải mười năm trước ta có thể thanh toán được rồi chứ?

Lời chàng vừa dứt, Âu Dương Long vụt hét lên một tiếng, đôi tay quấu lại như mười chiếc móc câu, phóng vọt vào lồng ngực chàng trai họ Hà với một đòn công thật đột ngột và hung mãnh.

Lão đình ninh với thế công bất thần và gần như đánh trộm ấy, Hà Ngô Vỹ khó nổi lẩn tránh, đành nói chi là phản công.

Cho đến quần hào, cả Trầm Miên Tích bên ngoài trận cuộc cũng toát mồ hôi hột thay cho Hà Ngô Vỹ.

Ngờ đâu, U Linh Huyết Kiếm Khách với một thân pháp tuyệt kỹ Bình Bộ Thanh Vân nhanh như chớp, bắn vọt ra sau tám bước.

Âu Dương Long đang đình ninh với kết quả chắc chắn đạt được, bỗng nhiên thấy thế công của mình trượt mất mục tiêu, sự kinh mang của lão đã bắt đầu chớm nở.

Nhưng là một tay lão luyện giao tranh và mưu kế, lập tức ngưng thần và cấp tốc bồi thêm hai chiêu.

Kình phong qua chiêu thế túa ra bằng tất cả công lực, khiến hoa tuyết cuộn cuộn vút theo.

U Linh Huyết Kiếm Khách trong cơn bất phòng mất đi phần chủ động, chân chưa vững bộ, chàng đã thấy chiêu phong của đối phương đã tiến đến nơi với khí thế tựa sóng tràn đè vỡ.

Với tình thế ấy, U Linh Huyết Kiếm Khách không sao kịp vận chiêu để nghênh tiếp, đành phải nhảy người lên cao để tránh.

Hai lần tấn công đều thất bại, lão già Âu Dương Long không khỏi tức giận, lão rống lên vang trời:

- Nhãi con! Đêm nay mi phải chết!

Lòng trong tiếng quát, tay phải lão đẩy nhanh ra một chiêu.

Từ lòng bàn tay của Âu Dương Long phát ra một luồng chiêu phong ào ạt như sóng cuộn ba đào, khiến không khí rít lên những tiếng kỳ quái re ... re ... re ...

Thế chiêu Âu Dương Long vừa dùng Không Thủ Thập Bát Nhãn, vận dụng đến mười thành chân lực.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhảy sang tả ba bước, hữu chiêu bủa ra một ngọn Kim Cang Chiêu đối kháng.

“Ầm!”.

Một tiếng nổ đình tai nhức óc, hai đối thủ bật lùi về sau ba bước, cùng bắn hung quang nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống.

Sau tiếng nổ âm nộ, quần hào ngoài trận cuộc nghe ớn lạnh cả da lưng. Bởi song phương đã dùng tuyệt kỹ để đối chọi nhưng cả hai đều bất phân thắng bại.

Vừa vững bộ, nhanh như cắt Âu Dương Long nhảy bổ tới như một đường sét chớp, chộp vào mặt đối phương.

Tiêm Long Trảo của Âu Dương Long xem ra rất nhẹ nhàng đơn giản và dường như mềm mại không một chút sức lực nào, nhưng kỳ thật linh động biến hóa dị thường, thoáng cái đã bay thốc đến trước mặt Hà Ngô Vỹ.

Thấy Âu Dương Long dùng thế Tiêm Long Trảo chớp vút vào mặt mình, U Linh Huyết Kiếm Khách vội nhanh như chớp đảo mình tránh sang nửa bước.

Âu Dương Long thế chớp vừa rơi vào khoảng trống, thân ảnh đã như bóng đuổi hình, ngón chớp thứ hai đã thốc ra như tên bắn.

U Linh Huyết Kiếm Khách lạnh lùng hừ lên một tiếng, năm ngón tay chàng liền giương rộng và đẩy mạnh về phía trước.

“Bùm!”.

Song phương lại thối bộ, giữa lúc ấy một tiếng soẹt vang lên, người tuốt kiếm ra trước không phải là U Linh Huyết Kiếm Khách mà chính là Giáo chủ Huyết Ma Nhân Âu Dương Long.

Trường kiếm vừa nằm gọn vào tay lão, một vàng hoa bạc đã ánh lên giữa không khí và hướng thẳng về hướng U Linh Huyết Kiếm Khách ...

Hà Ngô Vỹ bật lộn người vào không khí, và đáp xuống nhanh như một bóng ma, chàng thoát người đáp xuống cạnh đối phương, ngọn U Linh Huyết Kiếm đã nằm gọn trong tay tự hồi nào, đồng thời xòe lên như điện tủa ...

Coong! ...

Tiếng sắt thép vừa chạm thành tiếng ngân lạnh lót, thanh kiếm trên tay Âu Dương Long chỉ còn nửa đoạn phía chuôi.

Lão chưa hết hoang mang hãi khiếp, U Linh Huyết Kiếm Khách đã quát to lên một tiếng, thân hình bổ tới như một thót đại bàng, thanh U Linh Huyết Kiếm trên tay lại một lần nữa xòe xanh cả một khoảng Xuyên Tâm Đài.

Âu Dương Long vội vã tràn người tẩu thoát, nhưng vẫn chậm một bước ...

Soẹt! ...

Cánh tay áo trái bị lưỡi kiếm lướt một đường phạm sâu vào da thịt lão, máu tươi ươn ướt rịn trào.

U Linh Huyết Kiếm Khách định nhắc người lao tới, chợt thấy một điểm sáng từ chéo đài xẹt bắn tới, chàng vội tếu tay quạt nhanh ra một chưởng đối đầu.

Làn sáng bạc chạm phải bức tường chưởng khí lập tức bắn dội trở về và rơi bộp trên sàn đài.

Các Mộng Sơn chủ ngồi nơi ghế bành chợt đứng lên giận dữ:

- Nếu kẻ nào còn dùng ám khí hại người thì ta cũng có quyền tiêu diệt làm gương.

U Linh Huyết Kiếm Khách chỉ quắc mắt nhìn thoáng qua, đã phát hiện thủ phạm phóng ám khí vừa rồi chính là Điền Hồng Huệ, Phó Giáo chủ của Huyết Ma Nhân.

U Linh Huyết Kiếm Khách cầm hờn nhìn địch nhân hét to:

- Điền Hồng Huệ, mi đến vừa đúng lúc, hãy trả món nợ máu của cha mẹ ta.

Biết không thể lẩn tránh được, Điền Hồng Huệ phóng mình ra giữa đài, ngạo nghễ buông tiếng cười:

- Nếu đêm nay chẳng giết được tên chó con mi, ta quyết không rời khỏi Các Mộng Sơn.

Song chưởng lồng trong lời nói kéo lên ngang ngực, kinh lực hợp lại thành một, thốc đến đối phương như thác trào đề vỡ.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội xuống tấn, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đối kháng.

“Sầm!”.

Điền Hồng Huệ hự lên một tiếng kinh hoàng, thối lui năm bước ra phía sau, nhìn U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn vững vàng như cội cổ thụ.

Lão chưa kịp hoàn hồn, U Linh Huyết Kiếm Khách đã nhấc cao người xẹt tới, đồng thời thét lớn:

- Hãy ném thêm một chỉ của Hà Ngô Vỹ này!

Tay phải của chàng theo đó nhấc lên, từ ngón giữa tủa ra một ngọn Nhất Cơ Chỉ xè xè réo gió xói tới đối phương.

Vừa thấy chỉ kinh của Hà Ngô Vỹ thoát ra, Điền Hồng Hà vội vã quay người lắt xa hơn ba trượng.

Hà Ngô Vỹ cấp tốc phóng theo, Điền Hồng Huệ chỉ chờ có thế, tay áo phát lên, một vầng ngân quang ánh lên như mưa bạc bay về hướng chàng trai họ Hà.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội tràn mình sang một phía, vừa vặn luồng mưa bạc vèo sát bên sườn.

Âu Dương Long chớp ngay cơ hội, cố nhịn đau, bất thành linh tống ra một chưởng vào lưng chàng.

Trâm Hoa Mai ở ngoài trận cuộc lo ạng sống của anh trai mình, hấp tấp kêu lên:

- Đại ca tránh mau!

Chừng như U Linh Huyết Kiếm Khách đã biết đối phương tập kích ở phía sau, Trâm Hoa Mai lời còn đọng trên bờ môi mọng đỏ, chàng đã nhào ngược qua mé tả mặt bước dài, gằm lên giận dữ:

- Lữ Huyết Ma Nhân chúng bây toàn là đồ đáng chết!

Một ánh xanh vụt lóe lên cắt ngang câu nói, thanh kiếm độc trên tay chàng đã tủa xuống một chiêu Thụy Vũ như một chiếc cầu vòng chụp xuống đối phương ...

Điền Hồng Huệ đã mục kích qua kiếm thuật lợi hại của chàng, dấm đầu đỡ thẳng, vội vã hồi bộ tháo lui ...

16. Chương 16: Máu Tiếp Tục Đổ

U Linh Huyết Kiếm Khách gỡ ngay thân pháp Bình Bộ Thanh Vân, người chàng thoát người đi như biển ...

Điền Hồng Huệ chợt thấy trước mắt mình một bóng người hoa lên, và đối phương bỗng liền mất dạng ...

Lão lập tức cảnh giác quay đầu, vừa kịp thấy một ánh xanh lia nhanh trước mặt.

Tự hiểu nếu kéo dài thêm trận đấu, mạng sống lão khó bảo toàn, lão lắt nhanh người tránh qua thế kiếm, đoạn đánh tới một chưởng và tung mình tẩu thoát.

U Linh Huyết Kiếm Khách cười khẩy một tiếng:

- Mi chạy đâu cho thoát? Nằm xuống!

Tay kia liền theo đó gỡ ra một ngọn Hành Thiên Trảo tựa sét bắn vào lưng Phó Giáo chủ Huyết Ma Nhân Điền Hồng Huệ.

Họ Điền chưa chạy được mười bước, trảo phong đã ập tới hậu tâm, lão chỉ kịp rú lên một tiếng rồi rũ người xuống, máu tươi vọt trào ra thất khiếu, chết liền tại nơi.

Âu Dương Long biết khó nổi thoát thân, bậm môi liều lĩnh, thừa lúc U Linh Huyết Kiếm Khách bất ý, lão dốc toàn chân lực vào nửa thanh kiếm gãy còn lại trên tay, phóng vọt vào lưng U Linh Huyết Kiếm Khách.

Chợt nghe tiếng gió kinh rít vèo sau lưng, U Linh Huyết Kiếm Khách vội xoay nhanh người lại, thanh độc kiếm trên tay đồng thời loang trước mặt một vòng hộ che thân thể.

Sau tiếng kinh coong của sắt thép chạm nhau, nửa thanh kiếm nọ bị chém rơi xuống đất, thân hình chàng như cùng một lúc bắn tới sát đối phương, ngọn U Linh Huyết Kiếm lại tung ra một chiêu tuyệt kỹ.

Âu Dương Long vốn đã thọ thương, trước thế kiếm dữ dần, dấm dàu đỡ thẳng, cấp tốc bắn xéo sang một phía tránh đòn.

Không ngờ tốc độ thế kiếm của U Linh Huyết Kiếm Khách lại nhanh trên sự ước đoán, một tiếng véo rợn người rít lên sát mang tai, tiếp theo đẩy lão bỗng thấy đầu vai nhói đau lạnh lạnh.

Một bên mảnh vai lẫn cả cánh tay đã theo ánh kiếm rơi phịch xuống nền đài.

Giữa lúc U Linh Huyết Kiếm Khách định xông lên, bồi thêm một nhát cuối cùng, chọt từ đầu góc phải của Xuyên Tâm Đài, năm bóng người cùng phóng ra đứng giăng ngang trước mặt.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội hồi bộ định thần, năm kẻ vừa đến kia là Phi Cáp Thuyền Thư, Cao Trường Túc Nhãn, Lục Hiệp Kiếm Khách, Thánh Thanh Gia và Vương Hòa Trưởng, chính là năm trưởng lão của Huyết Ma Nhân.

Thấy năm người cùng xông đến một lượt, U Linh Huyết Kiếm Khách hiểu ngay là bọn họ đã ngầm sắp đặt chuyện liên tay để giao chiến với mình, chàng cười lạnh nhạt quát to:

- Cả năm người cấu kết liên tay, thật hợp với ý của tại hạ, khỏi phí thời giờ kết liễu từng tên.

Phi Cáp Thuyền Thư nhếch môi âm trầm:

- Nhãi con họ Hà chớ phách lối, chết đến nơi rồi mà còn khua môi múa mép.

Các Mộng Sơn chủ vụt vỗ ghế đứng dậy thét to:

- Năm người định phá quy lệ giao đấu của Xuyên Tâm Đài à?

U Linh Huyết Kiếm Khách vội quay người lại vòng tay thủ lễ:

- Xin tiên bối cứ cho họ tự tiện, văn sinh tin rằng năm tên này chẳng làm gì nổi văn sinh.

Rồi chàng quay sang năm người tiếp:

- Chắc các người cũng đã thấy Giáo chủ và Phó Giáo chủ của các người đấy chứ? Nếu thấy thân phận không đáng, nên rút xéo khỏi nơi này thì tốt hơn. U Linh Huyết Kiếm Khách này chẳng có thù oán gì với các người.

Vương Hòa Trưởng đôi mắt quái long lên trắng dã:

- Ranh con đừng quá hợm mình, hãy nhìn kỹ chúng ta là ai đã!

Vừa thốt xong, người lão đã bắn tới, song chưởng cùng thốc lên ngay ngực và đẩy vút ra.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhắm tính tình thế trước mắt, càng nhanh tay càng đỡ phí chân nguyên, hạ được một tên là đỡ đi một mối lo cho bản thân.

Ý đã quyết, sát cơ bỗng bùng lên sắc mặt, U Linh Huyết Kiếm Khách rống to lên một tiếng và lướt người vút lên cao, thanh độc kiếm từ trên bữa xuống.

Chiêu Nguyên Long vừa dốc khỏi kiếm phong, chiêu Hải Minh đã tiếp nối như sét cuộn.

Vương Hòa Trưởng bỗng cảm thấy kiếm khí ùn ùn như thác lở sóng tràn, lão kinh mang thất sắc từng bước từng bước thụt lùi, quên mất chuyện phản công.

U Linh Huyết Kiếm Khách thân hình linh ảo tựa mai quái bám sát theo bên, tay phải tung ra như điện chớp điểm nhanh vào Linh Đài huyết của Vương Hòa Trưởng.

Vương Hòa Trưởng sau tiếng rên thảm thiết, ngã dúi xuống đất, nằm im không mấy động.

Phi Cáp Thuyền Thư chọt phát tay thành một cử chỉ như hạ lệnh, Cao Trường Túc Nhãn, Lục Hiệp Kiếm Khách và Thánh Thanh Gia cùng rạp lên một tiếng thét long trời, tám ngọn chưởng đồng thời dốc ra như ngọn thác trút ngược chiều.

Trước lối tập công của bốn đối thủ, U Linh Huyết Kiếm Khách dấm dàu đón đỡ thẳng, tung người lên cao dư năm trượng, đồng thời từ trên giữa vời, ánh kiếm nhoáng lên.

Một luồng kinh phong xé không khí kèm theo một luồng chớp xanh lè quét thẳng vào bốn đối thủ.

Những tiếng rú thảm thiết cùng lượt nổi lên, hai thầy người đầu mình phân đôi hướng, giấy đành đập trên sàn dài như những con cá bị đập đầu.

Phi Cáp Thuyền Thư cùng Cao Trường Túc Nhẫn vẫn không chút nao núng, lại vung chưởng xông lên.

U Linh Huyết Kiếm Khách chân va chạm sàn dài, lập tức hét to một tiếng, nhấc mình lên cao nửa chừng, một chiêu Bá An từ trên cao bổ ào xuống tựa một đường sét tủa.

Máu thịt vung vãi khắp nơi, Phi Cáp Thuyền Thư và Cao Trường Túc Nhẫn rũ xuống giữa vũng máu hồng cuộn cuộn chảy.

U Linh Huyết Kiếm Khách đáp xuống cạnh Âu Dương Long, ánh xanh lại lóe lên ...

“Phập!”

Thủ cấp của họ Âu rời khỏi thân hình, lặn long lóc ở tận xa.

Chợt một tiếng thét như quỷ rú từ phía trái của Xuyên Tâm Đài, và một bóng người xuất hiện tại sàn dài.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhận ra ngay người vừa xuất hiện chính là Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng, chàng vòng tay thi lễ:

- Tại hạ đến đây mong trả thù cho song thân, ngoài ra không có ý gì khác.

Dứt lời chàng nhảy ra khỏi Xuyên Tâm Đài, lên ngồi cạnh Trâm Hoa Mai.

Bên này, Tế Đài Hán Tử cười sắc lạnh bảo:

- Lý Nhân Nhân, con hãy lên đài trừng trị lão ấy cho sư phụ.

Lý Nhân Nhân đứng lên vòng tay tạ lệnh:

- Y lời sư phụ!

Vừa dứt lời, y lắc nhẹ thân hình, chỉ trong chớp mắt, y đã đứng giữa sàn dài trừng mắt nhìn Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng.

Hầu Cốc chủ gằn giọng quát:

- Mi hãy nói rõ tên họ ra, bốn Cốc chủ dưới kiếm không giết kẻ vô danh.

Lý Nhân Nhân ngửa cổ cười sặc sụa:

- Tên tuổi của tại hạ, lão già chưa chết không khứng để hỏi.

Tay áo đã lỏng trong tiếng quát, phát mạnh một luồng kinh khí vào ngực đối phương.

Thanh bảo kiếm trên tay Đào Tiên Cốc chủ bỗng phụt ra một luồng sáng bạc xĩa thẳng vào các yếu huyệt trên dưới châu thân đối phương, lấp loáng đảo lộn như rồng, kèm theo từng loạt kiếm phong vi vút rít xé không gian.

Lý Nhân Nhân không khỏi chột dạ kinh thảm, chẳng dám khinh nhờn, vội vận công lực, bắt đầu một cuộc giao tranh quyết liệt.

Đôi bên giao đấu đã năm hiệp, Đào Tiên Cốc chủ đã tỏ ra kém thế hơn trước đối phương. Lão thụt lùi toan thoát thân, nhưng đã chậm, lão rú lên mấy tiếng thảm thiết, nằm sóng xoài trên sàn dài, kiếm gãy văng đi một nơi.

Lý Nhân Nhân sau một chiêu xuất thủ thần kỳ, hai tay xoa vào nhau bật cười lên khanh khách.

Y chưa dứt tiếng cười, đã thấy một bóng người đáp xuống ở sàn dài, lăm lè tiến đến trước mặt y, rồi đôi bên chỉ còn cách nhau khoảng năm thước, dừng lại gườm gườm nhìn y, tích thế sẵn sàng.

Lý Nhân Nhân gằn giọng:

- Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, ngươi cũng muốn động thủ ư?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung sắc mặt rần đanh như được phủ lên một lớp băng sương, soạt một tiếng, rút phăng khí giới trên người ra.

Mã Mao Trung dùng cây gậy Long Đầu, đem tất cả thượng thặng của võ công bốn môn ra sử dụng tấn công Lý Nhân Nhân tới tấp.

Trong loáng mắt, Mã Mao Trung đã liên tiếp tấn công ra ba chiêu nhắm vào những yếu huyệt chí mạng của đối phương để làm chuẩn.

Mỗi chiêu thế của Mã Mao Trung đánh ra đều là những tuyệt kỹ hãn hữu thể nhân, kinh phong từ bốn phía ào ào rút véo.

Lý Nhân Nhân dù rất tin tưởng ở tài nghệ mình cũng không khỏi chợt dạ hãi thâm:

“Võ công của lão ta thật đáng sợ!”.

Không còn dám khinh lờn, vội giở thuật khinh công tuyệt đẳng, luồn lỏi lách tránh ba chiêu tấn công lợi hại của đối thủ.

Mã Mao Trung thấy ba chiêu tuyệt học của mình rơi vào khoảng không, lão càng kinh khiếp cho tài nghệ đối phương.

Cây gậy Long Đầu trên tay càng vung liên hồi, chín chiêu tuyệt học của bản môn đã theo ngọn gậy bay ra từng khúc một.

Thế gậy vùn vút như sóng cuộn trường giang từng lớp, từng lớp cuồng phong sầm sập xô dâng cuốn tới.

Lý Nhân Nhân quát lên một tiếng, thân hình uyển chuyển như giao long vờn thủy.

Mười hiệp trôi qua, hai bóng người dính xoắn vào nhau, vòng vòng quay cuồng càng lúc càng mau, cuối cùng chỉ còn là một khối lơ mơ xoay tròn giữa trận, không còn nhận ra được bóng người.

Lòng theo tiếng thét, thanh gậy đầu rồng đã bay ra đột ngột quét thốc vào lưng Lý Nhân Nhân.

Thế gậy ấy, Mã Mao Trung đã trút theo mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét đánh gục đối phương, chiêu thế đã thần tốc, đôi bên lại cách nhau quá gần nên đầu gậy vừa vung lên đã nện thẳng lên người đối phương không một chút sai lệch.

Thế nhưng ...

Sau một tiếng bịch nặng nề, đầu gậy trên tay Mã Mao Trung bị một sức phản công lạ kỳ trên thân hình Lý Nhân Nhân đẩy trở lại, gậy đầu rồng suýt chút nữa vượt sát khỏi bàn tay.

Mã Mao Trung ngẩn cả người, thâm nghĩ:

“Trên người gã ác đồ này đã luyện được một loại cương khí hộ thân!”.

Lý Nhân Nhân chẳng đáp lại tiếng nào, năm ngón tay đã xòe ra, năm ngọn chỉ phong sắc nhọn liền đó lao vút vào năm đại huyệt trên người Mã Mao Trung.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung kinh hãi thét to:

- Thiết Trụ Trảo!

Cây gậy đầu rồng liền vung ra một chiêu Chấn Đảo Quần Thần, chẻ ngang năm luồng khí kinh nộ.

Rắc một tiếng!

Cây gậy đầu rồng trên tay Mã Mao Trung gãy phăng làm hai đoạn, năm ngọn chỉ phong bị ngọn gậy cản trở, lực đạo đã giảm đi phần nào, nhưng vẫn còn đủ sức đẩy lui Mã Mao Trung ra sau bốn bước.

Mã Mao Trung không kém sững sờ kinh ngạc.

Cùng lúc ấy, có bốn bóng người đồng xuất hiện tại đài trường.

Mã Mao Trung liếc mắt nhìn, thì ra bốn người nọ là đồng bọn của mình.

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm, Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục và hai đại cao thủ Tụ Kiếm Bảo là Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công và Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng.

Lão mừng thầm trong bụng, nếu không chắc vài chiêu nữa, lão sẽ đại bại dưới ngọn trảo tuyệt kỹ của đối phương.

Thấy đối phương có người trợ lực, Tế Đài Hán Tử vội hét to:

- Lục Hồ Kiếm Khách lên trợ chiến cùng Lý Nhân Nhân mau!

Sáu tiếng dạ đồng thanh vang lên, và như sáu viên đạn được bắn ra khỏi nòng, Lục Hồ Kiếm Khách trong tích tắc đã có mặt tại trận trường. Lý Nhân Nhân liền nhếch mép cười nhạt:

- Bốn người đến để tự kết liễu hay định ...

Lý Nhân Nhân chưa kịp dứt lời, Mã Mao Trung quát lại:

- Chớ cần hãy cầm miệng thối của mi lại, có gì cứ đem hết ra thi thố đi, bọn ta đã sẵn sàng đây.

Lý Nhân Nhân quát to như sấm động lưng trời:

- Bọn người đừng quá ngông cuồng, anh em ta bày xong kiếm trận, các người có dám xông vào tử chiến hay chẳng?

Dưới sự chỉ huy của Lý Nhân Nhân, trong khoảnh khắc Lục Hồ Kiếm Khách cùng họ Lý đã bày xong Thất Tinh Kiếm Trận, một thế trận mà quần hào võ lâm nghe danh đều táng đờm kinh tâm.

Mã Mao Trung gầm lên một tiếng giận dữ, nhún người nhảy vào trận thế.

Bốn người còn lại trước sau cũng tiến bước vào vòng trận diện.

Lý Nhân Nhân tóc bỏ xòa, trường kiếm trên tay phát động chỉ huy, càng phát càng nhanh.

Lục Hồ Kiếm Khách sáu sư đệ của họ Lý theo sự chỉ huy của sư huynh càng vùng kiếm chạy nhanh khắp trận, trong khoảnh khắc, kiếm khí như một bức màn ánh sáng trắng xóa phủ trùm khắp kiếm trận.

Bọn Mã Mao Trung ý y ở tài nghệ hơn người, nhắm mắt xông bừa vào trận cuộc, bọn họ đâu biết rằng Thất Tinh Kiếm Trận vô cùng lợi hại, khắp giang hồ chưa từng một cao thủ nào phá nổi hay thoát thân an toàn khỏi trận.

Lúc đầu xông vào kiếm trận chỉ thấy bảy người di động một cách nhanh chóng, nhưng thoáng chốc sau vô phương nhìn rõ được thân hình bảy người, cùng theo đó kiếm khí từng lớp nặng nề khít khao như sơn nhạc từ từ đè ập xuống.

Thất Tinh Kiếm Trận thành danh giang hồ từ lâu, đã từng cùng tuyệt kỹ của các đại môn phái so bì tình diệu, trừ Huệ Nguyên đại sư, một cao tăng của Thiếu Lâm Tự có thể xông ra khỏi trận, từ mười năm nay chưa có một nhân vật nào dám phạm tiến nhập Thất Tinh Kiếm Trận. Do vậy Lý Nhân Nhân được vô lâm tặng cho danh hiệu Thiên Tiên Kiếm, và sáu sư đệ cũng được trác danh là Thiên Tiên Lục Kiếm hay Lục Hồ Kiếm Khách.

Người đào tạo ra Thất Tinh Kiếm Trận chẳng ai khác chính là Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo, sư phụ của Tế Đài Hán Tử và là sư tổ của bọn Lý Nhân Nhân.

Bọn Mã Mao Trung thấy kiếm khí trầm nặng như thế núi từ từ áp chặt xuống đỉnh đầu, không khỏi rụng rời hồn vía, nhấc mắt nhìn quanh khắp thế trận, thấy góc đông nam có phần trống trải, liền quát lên một tiếng, đồng loạt phóng mình ra phía ấy.

Nhưng bọn Mã Mao Trung chưa nhích được ba bước xa, đã thấy trước mắt bóng kiếm giăng giăng, điệp trùng như vách núi tường đồng chặn ngang bít lối.

Năm người cả sợ vội thu nhanh bước chân đứng lại nhìn nhau thẳng thốt.

Mã Mao Trung quay sang Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm thấp giọng hỏi:

- Tiêu lão huynh cảm thấy thế nào?

Hoa Bút Trung Hàn sắc mặt trầm tư, cau mày đáp:

- Tại hạ thấy áp lực của kiếm khí càng lúc càng nặng nề, trước mắt bóng kiếm lại mắc giăng như sơn nhạc chặn đường, không sao nhấc bước ...

Long Môn bang chủ Đoàn Thao Lục cũng tiếp lời:

- Chúng ta chỉ có cách lấy tĩnh chế động, mỗi người cứ đứng yên nơi vị trí bất động, dùng không biến để đối phó với vạn biến, thấy cơ hội là lập tức ra tay đột xông vòng vây.

Mã Mao Trung lắc đầu phản đối:

- Không được, áp lực của kiếm khí trong trận càng lúc càng nặng nề, chúng ta dùng chân lực để chống cự, đâu thể kéo dài thời gian được?

Thốt nhiên, năm người nghe có tiếng hò hét sát phạt đập vào tai, nhưng lại mừng tượng như từ chân trời xa vọng đến.

Năm người đồng loạt ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng chẳng hề thấy một bóng người.

Cả năm không hẹn, đồng quay lại đưa mắt nhìn nhau khiếp hãi, vội phóng mình về góc trận tây bắc.

Nhưng cũng như lần trước, năm người vừa nhích động vài bước, bóng kiếm từ đâu kéo đến giăng giăng điệp trùng như núi bạc, lấp mắt lối đi.

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công vụt lên tiếng:

- Chúng ta đồng loạt phát chiêu đến mức tối hại của nó thử xem có phá được trận chăng?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung cười chua chát lắc đầu:

- Cũng chả được! Không thấy hình người, chẳng có mục tiêu, làm sao đánh chiêu vào thân hình họ được.

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công cố thuyết phục thêm:

- Chiêu lực của năm chúng ta hợp lại, dùng đẩy mà tấn công mở lối tiến lên, sợ gì chẳng phá được kiếm trận.

Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng nói tiếp lời:

- Phương pháp của Lỗ huynh xem ra được đấy, chúng ta cứ thử nghiệm xem sao.

Ba người còn lại cũng lên tiếng tán đồng:

- Khá lắm! Chúng ta cùng thử vận rủi may ra sao cho biết!

Dứt lời, năm người đồng vận công vào đôi tay, nhất tề quát lên một tiếng, kinh lực của năm người đồng phát ra, thể mạnh như núi nghiêng biển dốc, ào ạt tấn công ra phía trước.

Năm người cứ từng bước một theo đó tiến lên, nhưng chỉ độ một tuần trà sau, cả năm người đã mệt đến mồ hôi ướt đầu, dừng bước nhìn lại, cách nơi vị trí cũ không hơn năm bước.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung đến lúc này mới cảm thấy kinh ngạc tột cùng, than dài:

- Chúng ta tu luyện hơn ba chục năm trời công phu, các môn võ công đều học đến mức tận cùng, thế mà trận pháp này chúng ta đành phải thua cuộc!

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm vội cướp lời:

- Trận pháp rất nhiều, lại biến hóa thiên hình vạn trạng, không thể dùng sức mà thắng được, phương pháp của chúng ta vừa rồi chỉ tốn sức vô lối mà thôi.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục bỗng lên tiếng:

- Tiêu lão huynh, lão huynh bình thường rất mực thông minh, cảnh nguy khốn trước mắt chính là lúc lão huynh phát huy thiên tài của mình.

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm thở dài chán nản:

- Tại hạ đã quan sát kỹ lưỡng này giờ, vẫn chưa tìm ra một biện pháp nào, trận pháp này không giống như những trận mà chúng ta đã gặp, không một mục tiêu nào để phăng dò ra sơ hở, hơn nữa cả bảy kiếm thủ giữa trận kia, tên nào cũng phi phạm cả.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục hừ lên một tiếng:

- Tiêu lão huynh, lão huynh đừng quá khen chí khí người mà vứt đi oai phong của chúng ta, với một trận thể côn con này mà có thể vây khốn nổi chúng ta chẳng?

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm lắc đầu cười nhẹ:

- Tại hạ nào phải nói thế, thời Tam Quốc, Khổng Minh chỉ dùng có mấy đồng đá tầm thường bày thành Bát Trận Đồ mà có thể dạy khôn được gã thông minh tuyệt đỉnh đương thời là Lục Tốn, đủ biết trận thể biến hóa vô cùng, chúng ta không nên khinh thường mà nguy.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung vội can giải:

- Hiện thời không phải là lúc để chư vị tranh luận hơn thua, chúng ta phải cố nghĩ tìm ra phương pháp thoát khỏi trận là hơn hết.

Mọi người bàng hoàng đưa mắt nhìn vào trận thể đang liên tiếp biến hóa chẳng dừng, tiếng hò hét không ngớt đập xói vào tai, kiếm khí ngút trời.

Bên ngoài nhìn vào không sao nhìn thấy thân hình năm người.

Bọn Mã Mao Trung bị vây khốn giữa trận, cố sức đột phá trận thể đã lâu mà vẫn không sao thoát ra được.

Người nào cũng kiệt sức, hơi thở hổn hển. Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung thở dài một tiếng, chán nản buông lời:

- Không ngờ chúng ta sanh khác ngày mà chết cùng một giờ.

Không hẹn cả năm người ngựa cổ phát ra một chuỗi hú bi thương nhưng không kém hào hùng, tay chưởng nhất tề giơ cao, nhắm ngay huyết độc của mình bổ xuống.

Bất thần ngay lúc ấy, một bóng trắng thoáng qua như điện xẹt, tiếp theo là một bàn tay vô hình nào đó đưa ra nắm chặt lấy năm tay chưởng của năm người đang thể bổ xuống.

Bọn Mã Mao Trung vô cùng kinh hãi vội ngẩng đầu lên. Dưới màn kiếm khí dày đặc, sừng sững trước mặt họ là một thanh niên tuấn tú, mắt kiếm mày sao, dũng khí phi phạm.

Năm người vừa định lên tiếng, một giọng nói oai lẫm cất lên như ra lệnh:

- Các vị hãy theo tại hạ!

Năm người cùng mừng sợ rộn ràng, đồng bắn mình vọt theo chân bóng trắng, quay qua lộn lại trong trận mây lượt, chợt thấy trước mắt sáng trưng, cảnh vật trong sân đài khoảnh khắc hiện ra trước mắt.

Lý Nhân Nhân kinh hãi cực cùng, vội chỉ huy sáu tên sư đệ, vòng thành trận thể thứ hai, định vây chặt đối phương trở lại trong vòng lưới kiếm.

Bóng trắng cả giận, quát to lên một tiếng, song chưởng tổng mạnh trở ra vào người Lý Nhân Nhân cùng sáu gã sư đệ.

Lý Nhân Nhân chỉ kịp thăng thốt rú lên một tiếng:

- Hỏa Long Thần Công!

Tiếp theo đấy là bảy thân hình đồng thời ngã vật xuống cùng với tiếng rên xé ruột người ...

17. Chương 17: Những Cuộc Ác Chiến

Tể Đài Hán Tử đứng bật người dậy, giọng đầy kinh hoảng:

- Trầm Miên Tích, thì ra là mi!

Bóng trắng nọ đích thị là Trầm Miên Tích, ngửa mặt buông ra một chuỗi cười ngạo nghễ:

- Chính là ta, Trầm Miên Tích đây!

Tế Đài Hán Tử nhếch môi âm trầm:

- Ranh con chết đến nơi mà còn lớn lối!

Các Mộng Sơn chủ nói lớn:

- Hai người có đoạn oán thù gì thì cứ giải quyết đi.

Trầm Miên Tích vòng tay thi lễ:

- Đa tạ lão tiên bối. Lão già kia chính là người đã giết chết sư phụ của vân sinh ba năm về trước. Còn nữa, sư phụ của lão là Huyết Ma Phong Trần cũng lại là kẻ tử thù của vân sinh, mười ba năm trước đã sát hại phụ thân của vân sinh. Hôm nay, vân sinh xin mạn phép lão tiên bối, mượn Xuyên Tâm Đài để tẩy sạch huyết thù.

Chàng day về phía Tế Đài Hán Tử, quát to:

- Lão ma đầu còn chưa chịu lên đây cùng ta quyết đấu ư?

Tế Đài Hán Tử mắt lóe ngời tia lửa hận, mím môi nhảy vút lên Xuyên Tâm Đài.

Trầm Miên Tích hoa tròn thanh độc kiếm tiến lên.

Tế Đài Hán Tử đôi nhãn quang bắn đầy hung khí, bậm môi vận đầy công lực vào song chưởng đẩy vút ra.

Bình! ... Bình! ...

Hai tiếng nổ như trời long đất lở vang lên khi kiếm khí và chưởng kinh của song phương va chạm phải.

Đôi đối thủ cùng tháo lui một bước ra sau, chứng tỏ công lực đôi bên ngang ngửa.

Trầm Miên Tích trợn mắt quát:

- Hãy đỡ này!

Lồng với tiếng quát, ngọn độc kiếm trên tay chàng đồng thời tung mạnh ra.

Liền đó, ánh hào quang bỗng nhiên tỏa rộng, chập chờn như bức màn kiếm khí màu xanh chụp thẳng vào đối thủ.

Tế Đài Hán Tử hừm lên một tiếng như sấm động, hữu chưởng đẩy thẳng vào không khí một ngọn Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng thần sầu quỷ khốc.

Luồng hào quang bỗng dưng rã phân rồi hợp lại, hai người đồng loạt thối lui ba bước.

Trầm Miên Tích nét mặt vụt rắn lại, thân hình vừa chớp động, thế kiếm thứ hai có tên Bối Diệp Kỳ Kinh do Ngân Hà Tiên Tử truyền dạy đã lao tới như đường xẹt giạt.

Tế Đài Hán Tử cấp tốc sử dụng tuyệt học Thập Tam Chưởng ra đối kháng.

“Sầm!”.

Hai người, kẻ công người thủ chớp mắt đã hai mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Chiêu thế công phòng của song phương đều thần tốc uy mãnh như sao giăng điện lóe, các cao thủ có mặt tại trận đều nhãn quang rất tinh tường cũng không kịp nhận thấy họ xuất thủ như thế nào, chỉ cảm thấy kinh phong bắn tạt ra bốn phía.

Trầm Miên Tích hừ một tiếng lạnh nhạt, vung mạnh thanh độc kiếm, hào quang lóe ngời rực rỡ, uy mãnh như một con giao long khổng lồ, từ trên bổ xuống, xĩa vào các yếu huyệt hậu thân của kẻ địch.

Tế Đài Hán Tử lập tức hú to một tiếng, nhắc cao thân hình, song chưởng từng chiêu nối tiếp trong Thập Tam Chưởng bủa ra như gió dữ mưa cuồng.

Trong khoảnh khắc, hai đối thủ lại quần nhau hơn ba mươi chiêu nữa.

Tế Đài Hán Tử tức tối lồng lên như thú điên, rống càn:

- Trầm Miên Tích, nếu hôm nay lão phu không giết được ranh con mi, thề chẳng đặt chân vào chốn giang hồ nữa.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười âm trầm:

- Được! Trầm Miên Tích này sẽ i toại nguyện.

Thanh kiếm trao nhanh qua tay trái, hữu chưởng bủa ngay một chiêu Đoạt Mạng Kim Hoàn, thức thứ sáu trong Thất Độc Thần Chưởng của sư phụ chàng là Thất Độc Thần Chưởng Tổng Kiệt.

Tế Đài Hán Tử vội soạt bước lách mình, vọt sang cạnh bảy bước.

Trầm Miên Tích lập tức phi thân vọt theo, hét lên như sấm động:

- Chạy đi đâu?

Tay chàng liền theo đó nhấc lên, một ngọn Hỏa Long Thần Công tựa như mấy đỉnh sơn nhạc phủ chụp xuống.

Tế Đài Hán Tử rống khê một tiếng và ngã chúi về sau, gượng mình ngã dậy nhưng chỉ vài bước lại loạng choạng té xuống sàn dài.

Trầm Miên Tích chỉ lắc nhẹ thân hình, người chàng đã đến sát cạnh Tế Đài Hán Tử, ngọn độc kiếm theo đó hạ nhanh.

Chiếc đầu của Tế Đài Hán Tử theo đó lìa khỏi thân hình.

Mười mấy tên đệ tử còn lại của Tế Đài Hán Tử tái mặt run khan, bao nhiêu cặp mắt sợ hãi đều đổ dồn lên người Trầm Miên Tích.

Chàng nhìn về phía bọn chúng, trầm giọng:

- Các người chẳng có tội tình gì nên mau mau rời khỏi chốn này là hơn.

Bọn kia không đợi bảo lần thứ hai, rầm rộ nối đuôi nhau rời khỏi Xuyên Tâm Đài.

Các Mộng Sơn chủ rời khỏi ghế, bước đến vỗ nhẹ vào vai Trầm Miên Tích, giọng phấn khởi lên tiếng:

- Trầm Miên Tích! Người mà ta chờ đợi bấy lâu nay chính là con đó. Phi Ưng Chưởng của ta rất xứng đáng để con thu nhận.

Trầm Miên Tích quỳ gối vòng tay lạy tạ:

- Xin sư phụ nhận một lạy ra mắt của đệ tử!

Các Mộng Sơn chủ nâng chàng đứng lên, quét mắt khắp quần hào còn hiện diện tại Xuyên Tâm Đài hỏi lớn:

- Còn vị nào phản đối nữa không?

Quần hào lại đồng thanh:

- Không! Chúng tôi đồng ý!

oo Gần một tháng trôi qua như nước chảy, Trầm Miên Tích suốt ngày đêm tại Các Mộng Sơn lo khổ luyện Phi Ưng Chưởng.

Võ công của chàng vốn đã cao diệu, lại được thêm gần một tháng chuyên cần luyện tập một tuyệt học hãn hữu của thế gian, võ công của chàng giờ đây đã nâng lên hàng siêu đẳng.

Tính đến ngày hẹn với Thất Hoa Quân Tử tại Tuyền Mộ Sơn chỉ còn năm ngày nữa, Các Mộng Sơn chủ bèn nói với Trầm Miên Tích:

- Trầm Miên Tích, Phi Ứng Chương con luyện thành công rồi, đêm nay con cùng các vị rời khỏi Các Mộng Sơn được rồi. Sư phụ biết được ngày hẹn của Quách đại ca con tại Tuyền Mộ Sơn là có ý định cứu võ lâm đại nạn, con hãy mau đến đó và nhớ luôn luôn giữ bản sắc của đại trượng phu.

Trầm Miên Tích vội quỳ lạy dưới chân Các Mộng Sơn chủ, ngậm ngùi thốt:

- Ân trọng của sư phụ, con chẳng bao giờ dám quên, sau khi tẩy sạch huyết thù, con sẽ trở về đây hầu hạ sư phụ suốt đời.

- Con hãy mau đứng dậy và đi đi cho kịp thời gian.

Dứt lời, bóng ông đã mất dạng trong cụm rừng già.

Trầm Miên Tích quay lại nhìn Các Mộng Sơn một lần nữa rồi chậm rãi bước xuống sườn núi.

Tuyết Sơn Chân Quân cùng anh em Hà Ngô Vỹ nối gót theo sau ...

Bốn người rời khỏi Các Mộng Sơn được một ngày đường thì đến một khu rừng. Bất thần từ mé hữu xuất hiện một bầy thiếu nữ đẹp như thiên tiên, uyển chuyển bước ra nhảy múa với tấm thân mềm mại hết sức khêu gợi, đi đầu là một lão già.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ la lên:

- Đây là bọn tuyệt sắc của Hỏa Đăng Giáo.

Viên Hộ pháp cười lạt nói:

- Trầm Miên Tích! Nếu bữa nay mi ra được khỏi Thất Tuyệt Đại Trận của lão phu thì lão phu thề sẽ tuyệt tích giang hồ.

Trầm Miên Tích hắng giọng nói:

- Được, ta đang đợi đây. Các người có tài cán gì cứ trở ra đi.

Tiếng đàn nổi lên nghe chói tai như gươm giáo chạm nhau loảng xoảng. Trầm Miên Tích ngấm ngấm vận động chân lực, chàng vừa cười vừa tiến về phía Viên Hộ pháp nhanh như tên bắn, lớn tiếng quát:

- Bữa nay ta quyết một mất một còn với bọn người!

Giữa lúc ấy, một bóng người xẹt nhanh đến bên cạnh Viên Hộ pháp, Trầm Miên Tích nhận ra ngay lão già vừa đến là Lang Hộ pháp.

Hai lão Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo lộ nụ cười nham hiểm:

- Trầm Miên Tích! Chúng ta thành toàn i đây!

Ngay khi đó, trong rừng nổi lên một tràng hú quái dị khiến cho bọn Trầm Miên Tích cảm thấy tức ngực khó chịu.

Viên, Lang Hộ pháp bỗng nhiên lớn tiếng quát:

- Ranh con ráng đỡ đây!

Lồng với tiếng quát, hai ngọn chưởng nặng ngàn cân từ hai lòng bàn tay của hai lão chụp xuống đầu chàng họ Trầm.

Trầm Miên Tích bị những thanh âm quái dị của bọn địch làm phân tán tinh thần, không ngưng tụ chân lực lại được. Nhưng chàng không muốn tỏ ra khiếp nhược, liền quát to:

- Khá lắm!

Rồi chàng phóng Hỏa Lôi Quang Thần Chương với tám thành công lực ra chống lại.

“Bình! ...”.

Viên, Lang Hộ pháp cơ hồ muốn nghẹt thở, loạng choạng lùi lại năm bước liền.

Trầm Miên Tích tựa cánh chim ưng bắn người lên cao, rồi từ trên không lộn bổ nhào trở xuống, đôi tay vận thêm mấy thành lực đạo, tả thủ hướng về Viên Hộ pháp một ngọn Hỏa Long Thần Công, hữu thủ tiếp nổi một chiêu Phi Ưng Chưởng nhắm đến Lang Hộ pháp.

“Bằng! ... Bằng! ...”.

Và tiếp theo hai tiếng nổ là hai tiếng huych nặng nề, cả hai lão Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo cùng bật ra sau hai trụ, học ra một búng máu tươi, chết liền tại chỗ.

Bọn tuyệt sắc của Hỏa Đăng Giáo không diễm tĩnh được nữa, phát ra những tiếng la rối loạn.

Trầm Miên Tích thấy vậy lại nổi lên một tràng cười rộ, và như cơn gió lốc phóng chưởng ra.

Bất thần ...

- Trầm đại ca!

Nghe tiếng kêu thất thanh của Trâm Hoa Mai, Trầm Miên Tích vội thu chưởng lại.

Nàng tiếp:

- Đại ca tha cho họ đi. Họ chỉ là công cụ của lão ma đầu Huyết Ma Phong Trần mà thôi!

Trầm Miên Tích thét lớn:

- Các người rời khỏi đây ngay!

Bọn tuyệt sắc cúi đầu tiến sâu vào rừng ...

Bỗng dừng lúc ấy ...

Một giọng cười rùng rợn lạnh lạnh vang lên, xé toang bầu không khí nặng nề, khiến bọn Trầm Miên Tích giật mình nhấc mắt quay nhìn, thấy một lão bà tóc bạc trắng từ xa tiến lại, ánh mắt rực ngời sát khí, chậm chậm xê dần đến bọn Trầm Miên Tích.

Bằng một giọng cười âm trầm cùng đôi mắt lóe ngời sát khí, lão bà rít giọng hỏi:

- Trong bốn người, ai là Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích tiến lên hai bước, vòng tay thi lễ:

- Tại hạ là Trầm Miên Tích, lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn bảy bước.

Lão bà nhếch mép cười âm trầm:

- Ranh con chết đến nơi mà vẫn chẳng bỏ thói ngông cuồng. Ta chính là Sát Ma Nữ Vương, từ vùng Tây Tạng đến Trung Nguyên, nếu giết được mi thì lão già Huyết Ma Phong Trần sẽ chia Trung Nguyên ột nửa.

Dứt lời, lão bà tức Sát Ma Nữ Vương hú lên một tràng quái dị.

Lập tức giữa ánh hoàng hôn chập choạng, trên con đường đầy sương bỗng xuất hiện một bóng người cao lớn, đang xua một đoàn thú tiến nhanh về phía cục trường. Hình dạng con thú nào cũng thật khủng khiếp dị thường.

Trong khoảnh khắc, bóng người kỳ lạ kia đã xua đoàn thú ùn ùn nhào bổ đến tấn công bốn người.

Trầm Miên Tích quát lên một tiếng to, thanh độc kiếm trên tay lóe thành một mảng lưới xanh óng ánh tỏa kín cả một không gian trước mặt.

Tuyết Sơn Chân Quân, Trâm Hoa Mai cùng U Linh Huyết Kiếm cũng thét lên mấy tiếng trợ uy xông vào trận chiến.

Phía bên hướng nam, Trầm Miên Tích đang kịch chiến, tay vung kiếm, tay vung chưởng liên hồi.

Trái với sự tin tưởng của chàng, chưởng phong vút đi chạm vào con thú như chạm vào hình nộm cỏ khô, tiếng chạm vang lên nghe cộc lốc, con thú chẳng những không việc gì mà còn vươn móng nhọn chìa ra, từ móng nhọn xuất phát hai đạo kinh phong, cuốn ào tới Trầm Miên Tích.

Thật là một diễn tiến xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Trầm Miên Tích.

Con thú mà có võ công trác tuyệt, thật là một sự kỳ lạ hi hữu trong lịch sử võ lâm.

Không chần chừ được nữa, Trầm Miên Tích vung thanh độc kiếm mấy nhát xuống móng nhọn của con thú.

Sử dụng thanh kiếm ngăn địch, Trầm Miên Tích dùng đến chín thành công lực, thanh kiếm vung lên, một đạo hào quang loang loáng tỏa rực.

“Keng ... Keng ...”.

Lưỡi kiếm chạm phải móng nhọn của con thú, bật thành tiếng kêu như chạm vào kim khí, dưới bóng tối mờ mờ, ánh lửa lóe lên, chớp lòa ...

Chiếc móng ngón tay giữa của con thú bị phạt đứt một mảnh, còn Trầm Miên Tích thì cảm thấy tê chồn cánh tay, suýt nữa buông rơi thanh kiếm.

Trầm Miên Tích liền thối bộ mấy bước liền ...

Con thú dường như không ngờ võ công của Trầm Miên Tích đạt đến mức độ siêu tuyệt, nó dừng lại một giây, đoạn găm lên trong cổ họng, lao vút tới.

Trầm Miên Tích đã đề phòng trước, chàng biết thế nào con thú cũng tấn công tiếp, chàng biết con thú có võ công siêu tuyệt, nên chàng rất dè dặt.

Thấy con thú lao tới, chàng né tránh sang bên nhanh như chớp, đoạn vung thanh độc kiếm lên, nhìn đúng một sơ hở trong thế tấn công của nó, kích mũi kiếm vào ...

Con thú dù biết sử dụng thế công, song nó không phải là vật có lý trí, nên chỉ phát chiêu công địch mà không thể giải tỏa chiêu địch công lại. Con thú chỉ tiến ào ạt mà không lùi, nên chiêu thế tấn công nếu hụt đích thì không xoay trở tự vệ như người thường được.

Thân pháp của Trầm Miên Tích thần tốc vô cùng, vừa đảo người né tránh chiêu thế của con thú vụt qua, thanh kiếm vung lên, thuận đà vung tới. Trong thoáng mắt vừa giải tỏa chiêu thế, vừa công địch.

Mũi kiếm của Trầm Miên Tích chìa tới trúng ngay ngực của con thú, nhưng nó không việc gì, lại còn vươn hai tay ra chụp xuống vai Trầm Miên Tích toan vòng quanh cổ.

Trầm Miên Tích hoảng quá, vội rút thanh kiếm về, hụp mình xuống tràn qua một bên, thoát khỏi tay của con thú.

Dùng kiếm hai lần tấn công địch, hai lần đều trúng đích, nhưng địch không hề gì, Trầm Miên Tích có phần nào bối rối.

Con thú cứ áp sát tới mãi. Hụt một đòn, nó rống lên một tiếng, tỏ sự giận dữ như một con người.

Trong lúc cấp bách, Trầm Miên Tích không tìm được cách nào hạ ngay con thú nọ, hơn nữa nó cứ tiến tới mãi, chiêu công nhanh như gió, mạnh như bão.

Càng nguy hiểm hơn là sau hai lần dùng sức quá mạnh, thương tích bị chấn động, Trầm Miên Tích ọc ra mấy búng máu tươi, cảm thấy toàn thân rời rã ...

Một người to lớn, có lẽ là thủ lĩnh của toàn đội, đứng bên ngoài nhìn vào cuộc chiến cười hắc hắc ...

Rồi thì hơn trăm con thú ào ạt kéo đến, bao vây bộn Trầm Miên Tích vào giữa ...

Chúng nó găm lên, rú lên làm vang dậy cả cục trường.

Một cảnh tượng rùng rợn không tưởng.

Trầm Miên Tích khẽ nhìn người to lớn thâm nghĩ:

“Y giống một cái thầy ma, sao nó lại phát được tiếng cười? Nếu không phải là người, thì nó quyết là quỷ chứ không phải là xác chết vậy!”.

Trầm Miên Tích quát hỏi:

- Người là người hay quỷ, nói mau.

- Mi hỏi để làm gì chứ! Nếu mi thoát chết dưới móng vuốt của những con thú kia, lão phu sẽ tha cho, chẳng những thế mà còn cấp thuốc giải độc để cứu ba người kia.

Trầm Miên Tích cau mày:

- Nhưng người là ai?

Thầy ma to lớn không đáp, khẽ vẫy tay một cái, trên một trăm con thú đồng loạt ập vào.

Trầm Miên Tích nổi giận xung thiên, chẳng nghĩ lũ hung vật này là do khí âm hàn phát sinh, nếu áp dụng cái lý khắc xung của ngũ hành có thể đánh tan chúng được.

Chàng liền mang tuyệt học ra sử dụng.

Tuyệt học đó, chàng được Các Mộng Sơn chủ truyền thụ cho, có tên là Phi Ứng Chương.

Nếu trị âm phải dùng dương, phát xuất Trung Ly Hỏa chế ngự khí hàn.

Chàng chờ cho đàn thú ào đến gần, năm ngón tay cứ như móc sắt đưa ra, năm đạo hào quang màu hồng lọt theo chỉ phong cuốn tới.

Quả nhiên, Trung Ly Hỏa của Phi Ứng Chương lợi hại lạ thường. Các con thú chạm phải, y phục cháy tiêu, bay ra những xác chết co rúm lại, mùi hôi thối xông lên nồng nặc.

Thầy ma to lớn kinh ngạc, cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử, môn võ công đó mi học ở đâu đấy?

Trầm Miên Tích trừng mắt quát:

- Học với ai thì liên quan gì đến người mà hỏi. Ta muốn biết người có giữ lời hứa đã nói với ta vừa rồi chẳng?

Thầy ma to lớn gật đầu:

- Lão phu không bao giờ nói dối ai cả! Người biết thì triển Phi Ứng Chương chế phục lũ thú kia, dĩ nhiên lão phu sẽ tha cho người và cấp luôn thuốc giải độc cứu ba người kia.

Người to lớn có dáng vẻ thầy ma kia chu mồm thổi lên một tiếng lạ, các con thú lùi ra bên cạnh.

Sát Ma Nữ Vương tròn mắt nhìn chăm chú vào cái thầy ma to lớn quát rên:

- Người ... mi phản bội, có ngày mi phải chết rục dưới tay lão bà này.

Dứt lời, mặt lắc nhẹ người lên, thoáng cái mất dạng ...

Tại cục trường, tất cả các con thú bây giờ đều ngồi bẹp xuống đất, không còn kêu rú như trước nữa.

Trầm Miên Tích kinh dị, hỏi người cao lớn:

- Ta muốn biết người là ai? Người có bằng lòng trao thuốc giải độc cho ta ngay chưa?

Chàng vừa nói vừa chìa tay ra ...

18. Chương 18: Sát Nữ Ma Vương Đèn Tội

Người to lớn lắc đầu cười:

- Lão phu đã nói là giữ lời, nhà ngươi không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi.

Y đưa tay vào mình lấy ra một chiếc lọ con bằng ngọc trắng, nghiêng miệng lọ cho ra ba hoàn thuốc cũng màu trắng, nắm trong tay.

Y đột nhiên nghiêm giọng nói:

- Giải trừ chất độc cho ba người, dĩ nhiên là việc không còn phải nói đến nữa, nhưng lão phu xin nêu ra một điều kiện.

Trầm Miên Tích hỏi nhanh:

- Điều kiện gì?

- Trao đổi.

- Trao đổi vật gì?

- Không phải trao đổi vật gì, mà chỉ là ý muốn.

- Xin giải thích rõ ràng hơn.

- Ý muốn của ngươi là giải cứu ba người, ta sẽ thực hiện ý muốn đó. Còn ý muốn của ta ...

- Ngươi cứ nói, ta liệu xem sao.

- Sau khi giải độc xong, ba người này phải rời đi ngay, không được cùng ngươi chung một con đường như trước nữa.

Trầm Miên Tích cười lớn:

- Ý muốn đó có gì mà không thực hành được?

Y liền trao ba hoàn thuốc màu trắng cho Trầm Miên Tích.

Chàng vội tiến đến ba người, nhét nhanh thuốc vào miệng mỗi người.

Trong khoảnh khắc, ba người dứt tiếng rên, sắc mặt từ trắng bệch đã đỏ dần lên.

Trầm Miên Tích cả mừng cúi xuống hỏi nhẹ Trâm Hoa Mai:

- Hà muội, Hà muội! Trong mình đã đỡ hơn nhiều rồi chứ?

Trâm Hoa Mai gật đầu, từ từ chống tay đứng dậy.

Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách cũng từ từ đứng dậy.

Thấy ba người ngồi dậy, rồi đứng lên được như thường, người to lớn cười nhẹ:

- Ba người yên tâm, kể như tai nạn qua rồi vậy, chất độc đã được giải trừ tuyệt diệt, hãy chuẩn bị rời khỏi nơi này ngay đi.

Trâm Hoa Mai thoáng liếc mắt qua Trầm Miên Tích, toan nói gì lại thôi.

Trầm Miên Tích thốt:

- Ngu huynh cùng vị tiền bối này đã giao ước với nhau, theo đó Hà muội hãy cùng thúc thúc và Hà huynh đi trước đến Tuyền Mộ Sơn, ngu huynh sẽ đến sau.

Trâm Hoa Mai tỏ vẻ lưu luyến ra mặt, nàng hỏi:

- Trầm huynh chưa định đến Tuyền Mộ Sơn ngay à?

Trầm Miên Tích gật đầu:

- Khi nào công việc tại đây hoàn tất, ngu huynh mới có thể đến Tuyền Mộ Sơn được.

Người to lớn thấy ba người trù trừ chưa chịu dời chân ngay, có ý không vui thốt:

- Lời giao ước giữa nhau qua chưa đầy nửa khắc, thế mà các người không giữ trọn được sao?

Trầm Miên Tích không còn biết làm sao hơn, đành bảo với ba người:

- Thúc thúc, Hà huynh cùng Hà muội nên đi ngay đi, đừng lo việc gì cho tại hạ, chắc cũng không đến nỗi nào đâu.

Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách quay người đi trước, Trâm Hoa Mai thở dài, cúi đầu chào Trầm Miên Tích rồi quay mình nhanh chóng bước đi, sợ một chút chần chừ sẽ bị lưu luyến mà không thể rời chân được.

Song, nàng không đủ can đảm giữ vẻ cương quyết như khách anh hùng, nên cứ năm ba bước lại quay đầu nhìn chón cũ, như thể đã rơi rớt đâu đấy một mảnh tim rướm máu ...

Trầm Miên Tích nhìn theo bóng người mờ dần, mờ dần, chàng quay trở lại người to lớn hỏi:

- Người muốn một mình ta lưu lại nơi đây có ý gì chẳng?

Người cao lớn đáp:

- Người hãy cho ta biết một việc, trước khi ta đáp lời người.

Trầm Miên Tích vội hỏi:

- Việc gì?

- Người thuộc môn phái nào, sư phụ người là ai?

Thái độ của Trầm Miên Tích không còn lạnh nhạt với người cao lớn nữa, chàng thấy y không có ác ý với bọn mình, nên không còn lý do gì phải phải xử sự kém nhã nữa. Hơn nữa, dù sao đối phương cũng là người cao niên vọng trọng.

Chàng đáp ngay không còn giấu giếm:

- Tại hạ là đồ đệ của Thất Độc Thần Chương Tổng Kiệt.

Người cao lớn khê buông tiếng thở dài:

- Lão phu nghe đồn người đã chết!

Trầm Miên Tích xúc động tâm tư, chàng buông tiếng thở dài cùng người cao lớn.

Cuốn phim dĩ vãng theo tiếng than, trải rộng trong tâm tư chàng, phô rõ thảm trạng tử vong của Thất Độc Thần Chương Tổng Kiệt, như diễn tiến chỉ xảy ra ngày hôm qua, ngày kia chứ không phải cách những ba năm dài. Chàng thấy rõ màu hồng của máu, chàng thấy như cả đoạn dĩ vãng đau lòng nhuộm đỏ ánh lửa căm thù.

Bất giác đôi giong lệ trào mi, cuộn dài theo má Trầm Miên Tích. Chàng cất giọng trầm buồn:

- Sư phụ tại hạ tuy đã chết, song thanh danh người vẫn lưu lại trên thế gian.

- Thủ pháp của thiếu hiệp vừa thi triển, chắc chắn không phải do lệnh sư truyền thụ?

Trầm Miên Tích gạt mình thăm nghĩ:

“Lão ta nghi ngờ điều gì chứ? Làm sao lão ta lại biết rõ thế? Hay là lão đã nhận ra ...”.

Song vốn tánh thuần hậu, thành thực, Trầm Miên Tích kể rõ những chuyện đã xảy ra tại Các Mộng Sơn.

Nghe xong, người cao lớn nói như tâm sự với chính mình:

- Lão phu đây chính là sư đệ của Các Mộng Sơn chủ. Chúng ta là sư huynh đệ nhưng xem nhau như anh em ruột thịt, chính mục giả hồi này đã phân chia tình huynh đệ của bọn ta.

Nguyên còn một ngày nữa là đám cưới giữa mộ và sư huynh ta, mộ đã dùng Kịch dâm pháp ...

và ta đã ngủ với mộ một đêm trước ngày đám cưới của sư huynh. Sư phụ ta bắt gặp được và đuổi ta ra khỏi sư môn, dù cho sư huynh ta đã nhiều lần xin sư phụ tha tội. Thế là ta phải ly khai sư môn, bôn ba trên chốn giang hồ. Nhưng một năm sau, trong một lần tình cờ gặp lại mộ, ta bất phòng đã bị mộ điểm huyết và cho uống Diệp Kinh Kỳ Tán Dược. Thế là suốt đời ta bị mộ sai khiến làm những chuyện động trời, giết người không gớm tay, gây bao chuyện đau thương mà có ai hiểu được lòng ta. Khi thiếu hiệp sử dụng Trung Ly Hỏa của Phi Ưng Chưởng, ta biết ngay thiếu hiệp là truyền nhân của sư huynh ta, bỗng nhiên con người của ta như tỉnh mộng, thế là ta thoát ra được. Dường như mộ đã phát hiện được giữa ta và thiếu hiệp có một mối dây liên hệ nào đó, nên mộ đã bỏ đi ngay, có lẽ mộ đoán rằng:

ta và thiếu hiệp sẽ liên công chống lại mộ.

Trầm Miên Tích vội vòng tay quỳ xuống kính cẩn thưa:

- Tiểu diệt đắc tội, không biết sư thúc trước mặt mình.

Người cao lớn liền cúi xuống nâng Trầm Miên Tích dậy, giọng hòa dịu:

- Không biết là không có tội. Ta biết hiền diệt nôn nóng muốn đến Tuyền Mộ Sơn để trả mối huyết cừu cho phụ thân.

Người cao lớn đưa tay lên mặt, quào quào. Từng mảnh da giả rơi rụng theo tay.

Trong phút chốc, trước mặt Trầm Miên Tích, người cao lớn biến thành một cụ già mi dài râu rậm, mắt sáng, mũi to, miệng rộng.

Lão lại đưa tay lên đầu, chiếc mũ cao theo tay rơi xuống, để lộ mái tóc bạc trắng. Lão thốt:

- Ngày tháng trôi qua, sao dời vật đổi, người thì cũ mà cảnh đã thay khung, một nắm đất vàng che giấu đồng xương khô, thành danh rồi cũng lụi tàn trong quên lãng. Còn lão phu lìa đất nước, lạc lõng ngoài biên cương, thân như phế, kiếp như vùi ... Giờ đây ta chẳng còn sống được bao lâu nữa, và không muốn mang một tuyệt kỹ về trong lòng đất lạnh sau này ...

Như hiểu ý của lão, Trầm Miên Tích ngắt lời:

- Tiểu diệt sẽ đi tìm mộ để lấy cho bằng được thuốc giải về đây cứu sư thúc.

- Trầm Miên Tích! Đã muộn rồi cháu ạ! Chỉ vài giờ nữa thôi, ta sẽ thành người thiên cổ.

Thế rồi lão truyền thụ cho Trầm Miên Tích một tuyệt học mà lão tự luyện trong hai mươi năm trời nay.

Khi chàng đã luyện được tám chín thành hỏa hầu, lão ấn người chàng xuống bãi cỏ, lão ngồi phía sau, hai tay ấn mạnh vào huyết Linh Đài của chàng ...

oo Trầm Miên Tích đáp xong ngôi mộ, chàng quỳ xuống khấn vái:

- Phùng sư thúc linh thiêng chứng giám cho, tiểu diệt sẽ rửa mối thù trong nay mai.

Chàng đứng dậy nhìn lên nền trời, sương đã tan, bầu không khí quang đãng, một vầng nguyệt sáng lồ lộ giữa vạn tinh tú lấp lánh chiếu người.

Chàng hướng về phía tây, thi triển cước trình, thoáng sau đã cách xa ngôi mộ của Phùng Chí Bảo mấy trăm trượng ...

Đi chưa được một tiếng đồng hồ, Trầm Miên Tích bị sáu người chặn lối. Chàng dừng chân, định thần nhìn kỹ, hóa ra người đứng đầu là mộ Sát Ma Nữ Vương.

Chàng quát lên một tiếng căm hờn:

- Mộ già kia, hôm nay mộ sẽ đền tội tại đây.

Sát Ma Nữ Vương cũng thét lên lạnh lạnh:

- Ranh con, chớ ngông cuồng. Hãy xem Ngũ Hành Đại Pháp của ta.

Dứt lời, mụ đưa tay phát một cử chỉ như ra lệnh.

Năm bóng người đứng sau lưng mụ tiến lên phía trước.

Dương Hán Tử nhanh hơn đồng bọn, tay phải thò ra chụp thẳng vào người của Trầm Miên Tích. Năm ngón tay gã từ sắc tái tái, bỗng trở thành đen thẫm, cánh tay đồng thời nở lớn gấp hai lần.

Một lúc tung ra hai đòn tuyệt kỹ độc đáo, Dương Hán Tử đỉnh ninh với thế tấn công ồ ạt ấy, đối phương dù có tài giỏi cỡ nào cũng chỉ đỡ được một trong hai chiêu là cùng.

Nhưng sự thật luôn vượt ngoài ý tưởng.

Trầm Miên Tích chẳng những không tỏ vẻ rối rắm, nhếch môi cười khinh miệt, nghiêng sang một phía, tránh khỏi thế trào của đối phương, chân vội xoay nửa vòng nhanh hơn cả làn chớp xẹt, lòn tuốt ra sau lưng Dương Hán Tử.

Bỗng dưng trước mắt mất đi hình ảnh của đối phương, đồng thời cảm thấy sau lưng một luồng kinh lực ập tới, Dương Hán Tử vội chuyển người đổi chiêu phản kích, nhưng thế chiêu chưa tung ra, y đã sụm người ngồi trên đất.

Như một bóng quế hồn ma, thân hình Trầm Miên Tích vừa thấy đó đã thoáng nhanh xê đến cạnh Hồ Thiên Tử.

Gã khiếp hãi đến toát mồ hôi hột, vội quát to lên một tiếng trợ uy, vận tụ đúng mười thành công lực, với môn khí giới chín mũi diệp kiếm trên tay, liên tục như chuỗi hào quang bắn vào người đối phương.

Trầm Miên Tích chẳng buồn tránh né, thân hình trụ vững như cột cổ liễu nghìn thu, tay phải nhẹ nhàng đẩy tới, một luồng chưởng phong như sóng triều bể cả, xô cuộn vào chuỗi khí giới đang vù vù bắn tới.

Hồ Thiên Tử chợt nghe hổ khẩu tay mình tê buốt, tiếp theo đấy một loạt thanh âm quái dị vang lên, chín mũi diệp kiếm kia rơi lả tả xuống đất.

Đã thế, lồng ngực Hồ Thiên Tử bị dư kinh của ngọn chưởng chấn động, khiến gã không dần được thét to một tiếng đau đớn té ngã xuống đất.

Ba tên còn lại vung chưởng liên công về phía chàng trai họ Trầm, bóng chưởng trùng trùng như sơn nhạc, kèm theo tốc độ như chớp giăng sao xẹt.

Trong cơn bất phòng, Trầm Miên Tích đành thất thủ thối lui luôn ba bước ...

Liên theo đó, từ tay ba gã vụt phát động từng vầng, từng vầng bóng chưởng như bão tố cuồng phong, nhắm vào các đại huyệt châu thân của Trầm Miên Tích công tới.

Trong phút chốc, thân hình của Trầm Miên Tích ngập mất trong bóng chưởng mịt mù.

Bất thần ...

Giữa bóng chưởng trùng trùng kín bưng như tường đồng vách sắt đã sụp xuống ấy, bỗng vụt nhanh lên một bóng trắng, lao bắn tận không trung, đoạn như một tia sét nhoáng, phóng vèo trở xuống ...

Chân vừa chấm đất, Trầm Miên Tích lập tức huy động độc kiếm ào ào như thác xô sóng vỗ, từng chiêu nối tiếp khít khao, ngọn sau lửa ngọn trước như xĩa bắn vào lồng ngực ba đối thủ.

Trước thân pháp siêu phàm cùng võ công tuyệt đỉnh của Trầm Miên Tích, ba gã nọ chỉ còn cách hồi bộ tháo lui.

Nhưng Trầm Miên Tích chừng như đã liệu trước được hành động của kẻ thù, chân của ba gã nọ vừa nhích động, chàng đã lập tức tổng nhanh ba chưởng bồi công.

Ba gã nọ chỉ định tháo lui ba bước, nhưng ngọn chưởng vừa rồi đã đẩy bọn chúng ngã lộn nhào luôn sáu bước.

Ba gã nghiêng răng dè nén huyết khí, sáu tay chưởng vung lia lịa với lòng căm phẫn.

Trầm Miên Tích chẳng mấy may nao núng, thân ảnh chàng như ma vờn quỷ lướt tránh đi dễ dàng.

Lồng theo tiếng quát, tay phải chàng vò ra một kiếm, tay trái đồng thời quạt nhanh ra hai chưởng bồi công.

Bằng! Bằng! Bằng!

Sau ba tiếng nổ chát chúa như đạn pháo, ba gã nọ hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng té xuống đất, miệng học ra mấy búng máu tươi.

Rống lên một tiếng như quỷ gào, Sát Ma Nữ Vương tay đã quấu ra như vuốt quỷ, chồm vờn nhắm ngay Trầm Miên Tích chụp thẳng vào khoảng không.

Tuy cách xa Trầm Miên Tích hơn hai mươi trượng, nhưng trào kinh tủa đến như sóng dậy biển to, từng đợt, từng đợt lượn sau đũa nhanh lượn trước ...

Trầm Miên Tích mặt thoáng biến sắc, quát to một tiếng tựa rồng gầm, một tay kiếm cùng một tay chưởng đồng loạt tung ra hai đòn tuyệt kỹ ...

Bằng! ...

Sau tiếng nổ xé toang không khí, Trầm Miên Tích lắc động châu thân, chàng mím môi trầm khí, đôi chân lún sâu xuống đất đến ba tấc, giữ vững thân hình khỏi bật lui.

Sát Ma Nữ Vương thân hình cũng nghiêng ngả ra sau, gượng lắm mới kèm vững lại tư thế cũ.

Sắc mặt mụ phủ lên một sắc thái kinh mang, buột miệng ồ lên một tiếng:

- Ranh con quả tuyệt kỹ đầy mình, xem ra mi có thể chịu nổi ít nhất năm hiệp với ta.

Trầm Miên Tích sầm mặt cười khẩy:

- Mụ chó sớm lớn lối, ngày này đúng sang năm, chính là ngày giỗ của mụ.

Sát Ma Nữ Vương vụt buông tiếng cười lạnh lạnh:

- Không ngờ thái độ ngông nghênh của Các Mộng Sơn chủ năm xưa cũng truyền thụ hết lại cho người.

Trầm Miên Tích thốt lên:

- Mối thù của Phùng sư thúc sẽ được trả hôm nay ...

Sát Ma Nữ Vương cao giọng quát to:

- Nhóc con hãy nằm xuống nghe!

Tay phải liền theo đó nhấc lên trước ngực, tay trái cung chặt thành quyền đưa ra trước, tư thế như người đang chạy.

Từ hai cánh tay khằng khiu như que củi của mụ, bỗng nhẹ nhẹ bốc lên một luồng hơi trắng như sương mỏng.

Mụ lập tức quát lên một tiếng to, song chưởng nhất tề đẩy mạnh về phía chàng trai.

Nhìn thấy thế chưởng của Sát Ma Nữ Vương vũ đến như biển tràn núi lở, so với lần trước còn dữ dội hơn bội phần.

Trước thế công kinh mãnh dị thường của Sát Ma Nữ Vương, Trầm Miên Tích dùng ngay khinh công Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp của Ngân Hà Tiên Tử lắc mình tránh đi như biển.

Luồng kinh phong của Sát Ma Nữ Vương ập tới ngay vị trí của chàng, bắn thẳng xuống mặt đất, vang âm một tiếng khùng khiếp.

Cát đá bị phải luồng chưởng lực đào xới tung bay mù mịt, hàng cây to nơi phía sau lưng Trầm Miên Tích khi này, không chịu nổi luồng bạo phong quét qua, ầm ầm bật gốc ngã đổ ngổn ngang ...

Giữa lúc Sát Ma Nữ Vương còn ngơ ngẩn tìm quanh, từ không trung bỗng lao xuống một bóng người áo trắng, nhìn kỹ đúng là Trầm Miên Tích.

Trước khí thế hung mãnh như giao long nuốt sông nuốt núi ấy, Sát Ma Nữ Vương khiếp hãi tháo lui ba bước dài.

Trầm Miên Tích thừa oai thế, lại quát lên một tiếng tựa sét vang, tay trái hỏa tốc tung ra một ngọn Thiên Long Chỉ.

Sát Ma Nữ Vương không sao ước lượng được đối phương có thể xuất thủ nhanh nhẹn như thế, tay trái vội đưa lên gạt ra một chưởng.

Trầm Miên Tích dùng phương pháp đánh mạnh đánh mau để đối phó cùng mục nên khi chưởng phong của kẻ địch vừa phóng tới, chàng vội trở ngay thuật khinh công, xông ra khỏi vòng chưởng lực.

Vừa cảm thấy thế chưởng của mình rơi vào khoảng trống, qua kinh nghiệm lần trước, không đợi cho đối phương đáp xuống, Sát Ma Nữ Vương lập tức tung mình bám sát theo chàng với ý định không cho chàng kịp xoay tay phản kích.

Nhưng ...

Trầm Miên Tích ứng biến cực kỳ nhanh chóng, mục vừa tung mình lên, chàng lập tức xĩa nhanh ra ba kiếm Ngọa Thi Lâm Phong, Bối Diệp Kỳ Kinh và Nghịch Thiên Kỳ Công.

Ba kiếm tung ra, trước sau tiếp nối trong một thời gian chớp nhoáng, loang loáng như một vòng hào quang xanh biếc bọc lấy thân hình mục ma đầu vào giữa.

Sát Ma Nữ Vương đang từ thế chủ động bỗng dừng rơi vào vòng uy lực quật công của chàng, nhưng nhờ vào nội lực thâm hậu, qua giây phút kinh hãi, mục đã lấy lại tinh thần.

Sau một tiếng quát to, giữa không trung mục vội đảo người, song chưởng phóng ra đôi phía, cùng lúc tung ra hai chiêu.

Ào ... Ào ...

Trong luồng chưởng kinh tảo bắn ra như hai cơn gió lốc từ trung tâm dạt thẳng ra ngoài, luồng hào quang đang ngập ngừng tỏa phủ chung quanh liền lặn mất.

Trầm Miên Tích trước đôi chiêu tuyệt ảo cùng công lực phi thường của Sát Ma Nữ Vương, biết khó có thể đối kháng, vội thu ngay kiếm kinh bảo vệ lấy châu thân, người chàng như một luồng móng trắng bay lộn ra xa bảy tám trượng.

Thét lên một tiếng rùng rợn, Sát Ma Nữ Vương nhảy xổ tới tung một chưởng như trời giáng.

Trầm Miên Tích dồn tất cả công lực trên thanh độc kiếm, thân hình bất thần lao tới như làn tên được bật nỏ.

Thân hình chàng vừa né tránh khỏi luồng chưởng phong hung mãnh của đối phương, đồng thời vút tới bên cạnh mục. Thanh độc kiếm trên tay chàng réo lên một tiếng xé gió ập đến ngực đối phương.

Rú lên một tiếng hãi hùng, Sát Ma Nữ Vương ngã vật xuống đất.

Ngọn độc kiếm của chàng ghim đúng ngay chỗ trái tim của mục Sát Ma Nữ Vương.

Trầm Miên Tích rút nhẹ thanh độc kiếm ra, cắt lấy thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương cột trên lưng và phóng nhanh về hướng đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

19. Chương 19: Máu Nhuộm Tuyền Sơn Mộ

Đỉnh Tuyền Mộ Sơn là một hình tam giác, ba hướng đều là vực sâu thẳm.

Muốn lên trên đỉnh, phải đi theo một thang dây được treo ở hướng bắc.

Lúc này đã sắp ngọ, quần hùng đều tụ về đông đủ, vẻ mặt người nào cũng dăm chiêu.

Trên những dãy ghế dài, đủ mặt nhân vật cao thủ võ lâm hai phái hắc, bạch.

Mế Lệ Hoa, đệ tử của Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh, ngồi cạnh sư phụ, đôi mắt phụng đen nhánh thỉnh thoảng nhìn sang đối diện, lòng thấp thỏm lo âu:

“Sao không thấy Trầm Miên Tích đến?”.

Nàng không dần lòng được, kể tai hỏi nhỏ sư phụ:

- Sư phụ à, sư phụ nhắm xem Tích đại ca có đến hay là không?

Thất Hoa Quân Tử nhủu mày một lúc rồi lắc đầu:

- Sư phụ làm sao biết được, cách đây một tháng, sư phụ đã nhắn tin cho Trầm đệ rồi, chỉ sợ Trầm đệ gặp cảnh không hay dọc đường.

Chợt khi ấy, tiếng đại hồng chung rền vang lên mười ba lượt.

Người ngồi ghế sát bên cạnh trái của Thất Hoa Quân Tử là Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, kể tai Thất Hoa Quân Tử hỏi khê:

- Quách tiên bối hôm nay với thái độ nào mà tham gia đại hội này?

Thất Hoa Quân Tử cười lạt:

- Tất nhiên chúng ta đứng vào địa vị chính phái, với phương thức đồng minh để tham gia đại hội.

Mã Mao Trung lắc đầu cười:

- Với mắt của tại hạ xét đoán thì cuộc bố trí hôm nay trên danh nghĩa tuy gọi là bình đẳng đồng minh nhưng kỳ thực mỗi hành động đều bị Huyết Ma Phong Trần câu thúc. Trên đỉnh này, cả ba mặt đều là vực sâu thăm thẳm, chỉ có một chiếc thang dây lại được nhóm cao thủ Hỏa Đăng Giáo canh phòng, chúng ta dù chấp cánh cũng khó trở xuống.

Thất Hoa Quân Tử nhướng mày hừ lạt:

- Nếu như lão có ý đồ tung mẻ lưới tóm gọn vô lâm, chúng ta liệu một mất một còn với y.

Mã Mao Trung sắc mặt nghiêm trầm:

- Theo chỗ tại hạ biết thì đám Vân Sơn Tứ Quái, Hắc Tượng Ngũ Cuồng, Quỷ Bảo, Tam Sát đã cúi đầu rầm rập dưới sự sai bảo của Huyết Ma Phong Trần, hiện tại chỉ còn có người của Hoàng phái mà thôi.

Ông dừng lại giây lát rồi tiếp:

- Thêm vào đấy, Huyết Ma Phong Trần còn thỉnh được hai nhân vật tối lợi hại đến giúp tay, một vị là Sát Ma Nữ Vương, một vị là Dương Xuân Long.

Ông chép miệng nói tiếp:

- Tại hạ dọc đường từ đông đến đây, nghe đồn Trầm Miên Tích từ võ công, khí vũ cho đến nghi biểu đều xuất chúng phi phàm.

Mế Lệ Hoa bỗng xen vào:

- Trầm Miên Tích can đảm khí khái, không hổ là một vị hào kiệt muôn đời, rông trong muôn rần.

Thất Hoa Quân Tử gật đầu:

- Trầm Miên Tích chính là tiểu đệ của lão phu.

Mã Mao Trung cười nhẹ:

- Trầm Miên Tích, chúng tôi đã được gặp tại Các Mộng Sơn và đã được Các Mộng Sơn chủ truyền cho tuyệt học Phi Ưng Chương.

Thất Hoa Quân Tử mừng thầm trong bụng chẳng đáp lời. Vì ông nghĩ Trầm Miên Tích gặp được kỳ duyên ấy cũng là do số trời định đoạt. Cũng giống như đạo nọ, ông cứu Mế Lệ Hoa từ tay bọn Hỏa Đăng Giáo,

rồi nhận nàng làm đệ tử. Sau đó ông mới vỡ lẽ ra nàng và Trầm Miên Tích đã quen biết nhau. Nhưng đã nhận làm thầy trò rồi nên cũng khó đổi cách xưng hô.

Mã Mao Trung không thấy Thất Hoa Quân Tử nói gì, vội lên tiếng:

- Đường như đồ đệ của tiền bối đã phải lòng Trầm thiếu hiệp thì phải?

Mễ Lệ Hoa bên lên đỏ mặt, cúi đầu vờ vờ tà áo ...

Cũng trong lúc ấy, tại đỉnh phía bắc chỗ thang dây, đầu người xuất hiện lần lượt:

hai mươi bốn người khoác áo xanh, bọn họ chính là Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, thuộc hạ trung kiên của Huyết Ma Phong Trần.

Tiếp nối theo họ là mười hai gã mặc áo lam, chúng chính là Hương chủ của Hỏa Đăng Giáo.

Tiếp đến là tám lão già áo đỏ, rồi đến bốn lão già áo tím thần thái oai nghi, trịch thượng bước đến khán đài.

Tám lão già áo đỏ chính là tám vị Liệt Kỳ chủ, cùng bốn Hộ pháp (trong Hỏa Đăng Giáo có sáu vị Hộ pháp, nhưng Viên, Lang Hộ pháp đã chết dưới tay Trầm Miên Tích tại khu rừng hoang đạo nọ). Đây là hai nhóm cao thủ sắc nhọn đệ nhất của Hỏa Đăng Giáo.

Mọi người phân theo phẩm tước thứ tự ngồi xuống, chia nhau tiếp chuyện cùng các nhân vật Tứ Quái, Ngũ Cuồng, Quỷ Bảo, Tam Sát.

Không Động phái Huệ Tĩnh Chân Nhân ngồi trên khán đài hướng tây, quay sang Huyền Lăng Đạo Nhân của Hoa Sơn phái khẽ cất lời:

- Lão Huyết Ma Phong Trần hôm nay đem tất cả đệ tử đàn giá đến đây, tất có ý chẳng lành.

Huyền Lăng Đạo Nhân gật đầu:

- Lão chọn một tòa tuyệt phong chênh vênh hiểm trở này, không ngoài ý định một lưới tóm sạch tất cả cao thủ võ lâm. Nghe đồn là Thiếu Lâm chẳng tán đồng nên không phái người đến tham gia, do vậy mà xảy ra sự việc đồ sát Thiếu Lâm Tự ngày mồng bảy tháng bảy vừa qua.

Điểm Thương Tuyền Long Chân Nhân than dài:

- Đáng lẽ ra, sau khi họ tàn sát Thiếu Lâm Tự, chúng ta nên cấp tốc liên hợp giang hồ các đại môn phái đến vây Hỏa Đăng Giáo và hủy diệt chúng ngay. Nhưng tiếc nỗi, các đại môn phái đều không đồng tâm hiệp lực ...

Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân tiếp lời:

- Bọn chúng như bóng ma nguyệt quế, khi ẩn khi hiện, trên giang hồ này có ai biết được Tổng đàn Hỏa Đăng Giáo đặt ở đâu mà truy sát. Do vậy, cục diện hôm nay, chúng ta cần phải đoàn kết thật chặt chẽ, nếu như lão ta đòi hỏi điều chi phi lý, chúng ta cùng đồng tâm gánh chia đại nạn cho nhau.

Không Động Huệ Tĩnh Chân Nhân, Điểm Thương Tuyền Long Chân Nhân, Hoa Sơn Huyền Lăng Đạo Nhân đều gật đầu tán thành.

Sắc mặt người nào cũng trầm nghiêm nặng nề. Nghe xong câu chuyện, Không Động, Hoa Sơn, Điểm Thương, Côn Luân cùng đưa mắt nhìn lẫn nhau có ý bảo nhau nên đem ân oán riêng tư của mình bình thời gác bỏ một bên, để chung vai góp sức đối phó với tình hình hiện tại.

Đột nhiên, tiếng đại hồng chung vang lên đúng hai mươi ba lượt. Từng tiếng âm ba lồng lộng như xoáy vào màng nhĩ của mọi người.

Tiếp theo đấy, giọng ngời xướng lớn:

- Hỏa Đăng Giáo chủ lâm đài!

Chẳng mấy chốc sau, nơi chiếc thang dây hiện lên một lão già tóc đỏ, mà ai mới nhìn qua cũng biết ngay lão chính là Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo.

Sau khi lên đến đỉnh phong, Huyết Ma Phong Trần liền quay lại ra lệnh ấy tên giáo đồ thu gọn chiếc thang dây và trao ột cao thủ của Hỏa Đăng Giáo giữ gìn.

Huệ Tĩnh Chân Nhân lo lắng thở nhẹ một hơi dài:

- Tình hình trước mắt, chúng ta đang lâm vào cảnh cá chậu chim lồng rồi ...

Quần hùng trước tình trạng vừa rồi đều tái sắc nhìn nhau lo âu.

Huyền Lăng Đạo Nhân khẽ giọng bảo Huệ Tĩnh Chân Nhân:

- Hiện giờ ba phía là vực sâu không lối xuống, chúng ta dù chấp cánh cũng không thoát khỏi tuyệt vọng.

Huệ Tĩnh Chân Nhân trầm ngâm chếp miệng:

- Bình gia có câu:

“Dồn vào tử địa, thế mà sống, dồn vào đường cùng, thế mà thoát”.

Cục diện hiện tại chỉ còn cách liều lĩnh để giành phần sống là phương pháp duy nhất.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục cào bút mà than lên:

- Tiếc chẳng đem đến đông người để phòng bất trắc, sai một nước cờ thua luôn một ván là vậy!

Đang khi mọi người xôn xao bàn luận, Huyết Ma Phong Trần ung dung bước lên khán đài phía tây, mọi người trên đấy đều đứng lên chào đón.

Huyết Ma Phong Trần mỉm cười đáp lễ, phát ra một cử chỉ mời ngồi, đoạn cao giọng thốt:

- Hôm nay bốn Giáo chủ mời các vị đến đây để bầu ra một Minh chủ. Nhưng xét khắp thiên hạ, bốn Giáo chủ thấy rằng anh hào bốn bể chưa có người tài đức, mà bốn Giáo chủ dưới tay cao thủ như mây tụ ...

Hai bên khán đài đã có tiếng hừ lạnh nhạt, hoặc tiếng cười khẩy bất bình.

Lão nghiêm trang tiếp lời:

- Bốn Giáo chủ muốn thay mặt các giáo phái để bình định võ lâm, thống nhất bốn bể ...

Trong quần hào tiếng xao động phẩm bình đã cất lên đấy đó.

Lão dừng lời, đôi mắt như hai ánh điện lạnh, quét khắp quần hào, to tiếng hơn:

- Hôm nay tham dự đại hội này, có đầy đủ đại biểu các phái hắc, bạch giang hồ, vị nào có ý không phục tùng sự lãnh đạo của bốn Giáo chủ, xin cho ý kiến.

Hoa Sơn Huyền Lăng Đạo Nhân nhớ đến sư huynh Hồ Quý bị sát tử dưới tay Hỏa Đăng Giáo trên đỉnh Nhạn Phong Sơn dạo nọ, nư giận càng phừng sôi, vỗ bàn đứng dậy thét to:

- Huyết Ma Phong Trần! Ông mời chúng ta đến đây là để quy thuận bản giáo?

Huyết Ma Phong Trần cười lạnh nhạt:

- Nếu đúng thì sao? Tên lỗ mũi trâu, mi định không phục tùng sự lãnh đạo của bốn giáo chẳng?

Huyền Lăng Đạo Nhân hừ to:

- Lấy đức phục người thì còn, dùng bạo lực ép chế người là mất. Rất có thể võ công của bản đạo chẳng bằng nhà người, nhưng thiên hạ võ lâm sẽ đứng lên cùng chung sức tiêu diệt Hỏa Đăng Giáo ...

Huyết Ma Phong Trần giận dữ thét vang:

- Chấp pháp!

Một trong tám lão già áo đỏ của Liệt Kỳ nơi hàng ghế cuối cùng vội đứng lên cung kính:

- Tại hạ có mặt! Chờ lệnh!

Huyết Ma Phong Trần trở tay về phía Huyền Lăng Đạo Nhân rít giọng:

- Ném tên đạo tặc này xuống vực sâu làm gương cho kẻ khác.

Thanh âm ghê gớm của Huyết Ma Phong Trần khiến người người đều ớn da lưng. Một trong tám lão già áo đỏ nọ cung kính tạ lệnh:

- Xin tuân lệnh!

Đoạn lão nhún chân nhẹ đáp xuống đài, ngạo nghễ đứng giữa sân sang sảng cất lời:

- Mi định tự xử hay để ta phải hạ thủ hử tên mũi trâu ngu dốt kia?

Huyền Lăng Đạo Nhân dù sao cũng là sư tôn của một đại phái, lẽ nào chịu nhẫn nhục trước những lời nói khinh miệt của đối phương, nư giận xông tràn lên đỉnh não, vội vàng lắc mình nhảy xuống đài, tay rút nhanh khí giới sau lưng, miệng quát to:

- Chớ lăm mồm, hãy mau cùng ta chiến thủ vài chiêu.

Lão già áo đỏ múa cây gậy trên tay, đồng thời lao vút tới.

Ánh gậy quấy động tứ phương tám hướng, chồn vờn giữa vầng mây bạc.

Huyền Lăng Đạo Nhân cũng chẳng vừa, đường chiêu tiếp nối bao phủ đối phương giữa vòng đai kiếm ảnh.

Đôi bên vừa động thủ đã sử dụng những tuyệt chiêu của mình đối kháng. Qua mười chiêu giao tay, song phương thắng bại vẫn chưa tỏ tường.

Trên khán đài, dường như Huyết Ma Phong Trần đã sốt ruột, giậm chân thét to:

- Vệ Thủ Đồng, trong ba chiêu phải hạ thủ cho bằng được lão mũi trâu Huyền Lăng.

Thì ra lão già áo đỏ tên là Vệ Thủ Đồng, là một tay cự phách lừng danh giang hồ, ngoại hiệu Vạn Các Lang Bồng.

Nghe xong lời phán của Huyết Ma Phong Trần, Vạn Các Lang Bồng vội bắn mình ra khỏi vòng kiếm quang, đứng im hơi giữa trận, sắc mặt trầm nghiêm rần lạnh.

Hàng ngàn tia mắt trên khán đài đều đổ dồn vào trận cuộc, nén thở đợi chờ cuộc ác đấu tiếp diễn ra.

Mọi người cùng chung một ý nghĩ:

“Làm thế nào Vạn Các Lang Bồng Vệ Thủ Đồng trong vòng ba chiêu có thể hạ được một tay kiếm cao thủ nhất nhì trên giang hồ. Bởi kiếm thuật cullen Huyền Lăng Đạo Nhân chính là do Nhất Linh Thượng Nhân, Chưởng môn nhân của Hoa Sơn phái chân truyền!”.

Huyền Lăng Đạo Nhân lúc ấy chẳng còn dám khinh suất như ban đầu, vì qua mười chiêu giao tay võ công của Vệ Thủ Đồng đã đạt đến mức độc đáo tinh vi.

Còn về phần Vạn Các Lang Bồng lòng cũng lo âu suy nghĩ:

“Với kiếm pháp của Huyền Lăng Đạo Nhân như thế, trong ba chiêu khó chắc giết được đối phương. Nhưng giáo lệnh đã xuất khẩu ...”.

Lão vụt nghiêng răng quyết liệt, ngọn gậy liền theo đó nhấc cao, đánh vút vào người đối phương.

Huyền Lăng Đạo Nhân vội dùng kiếm vệt ngang đón lại. Ngờ đâu Vạn Các Lang Bồng chẳng tiến lên lại tháo lui như muốn bỏ chạy.

Thấy vậy, Huyền Lăng Đạo Nhân liền quát theo:

- Vệ Thủ Đồng, ngươi định chạy đi đâu cho thoát khỏi tay bản đạo?

Kiểm cùng người lao theo chen lối của đối phương.

Như chờ có thế, Vạn Các Lang Bồng đợi cho ngọn kiếm của đối phương dí sát lên đỉnh đầu mình, lão liền rùn nhanh người xuống thấp, phóng mình nhập nội phản kích.

Trên khán đài, Tuyền Long Chân Nhân gọi thét lên:

- Huyền Lăng Đạo Nhân, mau nhắc người lên!

Biết ngay thế nguy, không đợi Tuyền Long Chân Nhân hết lời, Huyền Lăng Đạo Nhân định nhắc người lên và quật vút xuống một kiếm phản công, nhưng vẫn chậm trễ hơn một giây.

Với một thân pháp cực kỳ thần tốc, Vạn Các Lang Bồng vèo tới sát hông, ngọn gậy trên tay bổ vút xuống một đường chớp nhoáng vào cánh tay cầm kiếm của đối phương.

Huyền Lăng Đạo Nhân hự lên một tiếng đau đớn, ngọn kiếm văng sút khỏi tay, rơi cắm trên mặt đất.

Một cánh tay đã bị phế, Huyền Lăng Đạo Nhân biết rằng khó nổi cự đương, rú lên một tiếng uất hận, vọt người định tẩu thoát lên khán đài.

Nhưng Vạn Các Lang Bồng với một thể Nã Tầm Thù nhanh hơn đường đạn bắn lao theo, tay phải túm lấy cổ áo của Huyền Lăng Đạo Nhân nhắc bổng lên khỏi mặt đất và ném xuống vực sâu.

Vài khắc sau, dưới lòng vực thăm vọng lên tiếng rú não nùng.

Không khí tang tóc nặng nề lan thấm tâm trí mọi người, ai nấy đều ớn ớn rùng mình.

Không đầy năm chiêu, một thuộc hạ của Huyết Ma Phong Trần đã bắt sống một cao thủ kiếm thuật có hạng trong Cửu đại môn phái của Trung Nguyên, ném xuống vực sâu chết tốt.

Tất cả quần hùng có mặt đều lặng người kinh mang, trận trường bỗng chốc lặng yên như miền tử địa.

Đột nhiên một giọng như băng lạnh chậm rãi vang lên:

- Vệ Thủ Đồng bước sang đây!

Nghe tiếng gọi đầy sát khí của Huyết Ma Phong Trần, Vạn Các Lang Bồng không khỏi thầm lo âu, vội tung mình trở lên khán đài vòng tay cung kính:

- Tại hạ đã vâng lệnh Giáo chủ, ném Huyền Lăng chết dưới vực sâu.

Huyết Ma Phong Trần hừ lên giận dữ:

- Bốn Giáo chủ kỳ hạn mi trong vòng ba chiêu phải giết cho kỳ được lão mũi trâu ấy, mi lại dùng đến ba chiêu rưỡi, đáng xử trách hay chẳng?

Vạn Các Lang Bồng mặt liền đổi sắc, run run giọng nói:

- Xin theo giáo quy xử lý!

Huyết Ma Phong Trần buông ra một chuỗi cười âm trầm đầy tử khí:

- Chấp pháp bất nghiêm, giáo lệnh khó ban hành, bốn Giáo chủ làm sao thống trị thiên hạ vô lâm? Vệ Thủ Đồng, mi đã phạm quy điều thứ nhất của bốn giáo:

“Không tuân giáo lệnh”, tội đáng chết.

Lão dừng lại giây phút và tiếp:

- Nhưng niệm chút công hân mã khi xưa, bốn Giáo chủ rộng lòng i tự xử lấy mình, khỏi bị cảnh ngũ mã phanh thây!

Vạn Các Lang Bồng Vệ Thủ Đồng nghe xong, sắc mặt càng thay đổi khác thường, lẳng lặng tung mình xuống khán đài, rồi buông tiếng cười to lên như điên như dại.

Giọng cười của lão họ Vệ rữ rượi, lỏng lẻo như chất chứa đủ oán hờn, phần uất, bi thương ...

Tiếng cười tiếp nổi vang mãi như một chuỗi thanh âm vạch dài vào không khí.

Rồi bỗng nhiên lão dứt ngang giọng cười, sang sảng cất lời:

- Khuyên chư vị hào kiệt hắc, bạch hai cánh nên đồng tâm hiệp lực chống kháng với lão ma đầu ấy, tuyệt đối đừng quy thuận lão, tại hạ chính là một tấm gương sáng cho kẻ muốn hợp tác cùng kẻ ác ...

Vạn Các Lang Bồng chưa kịp tròn lời, Huyết Ma Phong Trần đã ùng ùng nộ khí, ngón trỏ tay phải lập tức xòe ra, búng vào sống lưng Vệ Thủ Đồng một chỉ.

Sau một tiếng rú thảm, thân hình Vệ Thủ Đồng bị luồng chỉ phong cuốn lên khỏi mặt đất và bay thẳng xuống vực sâu.

Mọi người thất sắc lắc đầu:

- Quả là một chiêu Thiết Kim Cang Chỉ lợi hại!

Không Động Huệ Tĩnh Chân Nhân khẽ giọng khích động quần hào:

- Con đường tự cứu trước mắt chỉ còn cách các đại phái chúng ta đoàn kết lại với nhau.

Trong nhất thời, quần hào đều khiếp hãi uy danh của Huyết Ma Phong Trần, chẳng một ai dám hưởng ứng lời kêu gọi của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần bỗng ngửa mặt buông ra một chuỗi cười khàn khạch.

Thanh âm tràng cười ấy như xoáy dội vào màng tai mọi người hiện diện, lòng lộng dội lại khắp rừng cây hốc đá.

Qua chuỗi cười dài đắc ý, Huyết Ma Phong Trần cao giọng tiếp lời:

- Hiện giờ hãn trong quý vị không còn ai phản đối việc làm của bốn giáo, kể như từ đây đã quy thuận bốn giáo rồi, mỗi chư vị đại biểu của các môn bang phái đến bốn đài tuyên thệ rồi thọ lãnh lệnh phù của bốn giáo.

Thất Hoa Quân Tử nhếch môi cười sắc lạnh, ném một tia nhìn khinh miệt về phía Huyết Ma Phong Trần.

Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn chậm rãi đứng lên gần giọng hỏi:

- Còn chúng tôi hợp tác, hay chịu sự lãnh đạo của Giáo chủ?

Vốn nghe qua danh Độc Long Trảo của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn rất lợi hại và thâm độc, Huyết Ma Phong Trần thoáng trầm ngâm giây lát rồi mới cất lời:

- Tất nhiên là trên phương diện hợp tác.

Bát Quái Môn chủ đôi mắt chợt long lanh hào khí:

- Tại hạ có một lời thỉnh nghị, không biết Triệu Giáo chủ có đồng ý không?

Huyết Ma Phong Trần mỉm cười:

- Đỗ đại hiệp có cao kiến chi?

Bát Quái Môn chủ sang sảng tiếp lời:

- Triệu Giáo chủ trong thiệp mời rõ ràng thỉnh mời quần hào tam sơn ngũ nhạc đến đây để bầu Minh chủ, thế mà giờ đây Giáo chủ lại uy hiếp họ phải quy thuận Giáo chủ. Với cách thị cường tác uy ấy, e rằng khó có được sự thuận phục của anh hùng thiên hạ.

Huyết Ma Phong Trần cười nhếch mép, liếc nhanh tia mắt sang Cuồng Cuồng Tử- thủ lĩnh của bọn Hắc Tượng Ngũ Cuồng ngăm ra hiệu.

Đoàn Giang Bảo chủ mấy lần giật nhẹ chéo áo của Bát Quái Môn chủ, nhưng ông vẫn như không biết, tròn tròn đôi mắt tiếp lời:

- Đỗ Hồng Ẩn này dù phải chết cũng quyết không khuất phục dưới một uy lực nào!

Cuồng Cuồng Tử tiếp nhận chỉ thị ngầm của Huyết Ma Phong Trần vừa rồi, liền quay sang Tiêu Diêu Cốc chủ gạt đầu hội ý, đoạn đứng phất lên hăm hăm cất giọng:

- Đỗ Hồng Ẩn, vậy ông muốn thế nào?

Nhìn rõ kẻ đối thoại là Cuồng Cuồng Tử, thủ lĩnh của Hắc Tượng Ngưu Cuồng miền bắc biên thù, Đỗ Hồng Ân dùng dùng nổi giận:

- Nơi đây, giờ này Lý huynh không phải là người đủ tư cách đứng ra hạch hỏi!

Tiêu Diêu Cốc chủ võ bàn đứng lên nói to như hét:

- Còn người đủ tư cách đây à?

Té ra hai người đã có lần chạm trán cùng cha con Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân ở ngoại thành Mai Hóa ba tháng trước, hai người lòng đều ôm hận, mượn ngay cơ hội này để báo phục.

Con gái của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân là Đỗ Dĩ Lan cười khẩy mỉa mai:

- Ô! Tiêu Diêu Cốc chủ, không lẽ Cốc chủ tính cùng cha tôi đấu thêm một trận nữa à?

Tiêu Diêu Cốc chủ quá thẹn nạt to:

- Nơi đây không phải là chỗ để cho con liễu đầu thói hỗn hào nói chuyện.

Bị mắng, Đỗ Dĩ Lan mặt hoa bưng sắc đỏ, bàn tay chọt vung nhanh tới trước mặt đối phương.

Chát! ...

Tiêu Diêu Cốc chủ trong lúc ơ hồ, bị phải cái tát tai như trời giáng xiềng niềng thối lui một bước.

Sau khi tát cho Tiêu Diêu Cốc chủ một cái, Đỗ Dĩ Lan chống nạnh trợn mày:

- Ta không những nói chuyện mà còn đánh mi là khác.

Tiêu Diêu Cốc chủ nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, vươn tay nhảy xổ đến chụp lấy đầu vai Đỗ Dĩ Lan.

Thấy con gái sắp bị nguy, Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân đứng phắt dậy, năm ngón tay đồng thời xò rộng, bắn ra đồng thời năm luồng chỉ phong vút véo xia nhanh vào hướng Tiêu Diêu Cốc chủ, miệng hét vang như sấm động:

- Cao Tú Thạch, nếu mi không thu chiêu, lão phu lập tức giết chết mi.

Tiêu Diêu Cốc chủ chẳng những không thu chiêu mà tay trái của lão quật téo ra một chiêu đón lấy thể công của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân.

Đôi luồng kinh phong bắn thẳng vào nhau tạo nên một tiếng nổ kinh hồn, song phương đầu thủ đều loạn xạ thối lui một bước.

Huyết Ma Phong Trần sắc mặt trầm nghiêm to tiếng:

- Giữa hai bên có ân oán chi, sẵn đây có đông đủ quần hào chứng cuộc, cứ đem ra giải quyết cho xong.

Dụng tâm của lão là khích cho đôi bên tàn sát lẫn nhau, như vậy chỉ trong một phát mà bắn trúng hai chim, không hao phí một chút sức lực.

Cuồng Cuồng Tử, Tiêu Diêu Cốc chủ song song cùng buông mình xuống khán đài, lên giọng thách thức:

- Đỗ Hồng Ân, mi có bản lĩnh cứ xuống đài, món nợ máu hôm nào, chúng ta quyết đòi lại tại chốn này.

Bát Quái Môn chủ trước lời lẽ khiêu khích của đối phương dễ dãi chịu nhận.

Sau một tiếng gầm to giận dữ, ông phi thân đáp nhẹ trước mặt hai người.

Đỗ Dĩ Lan cũng bèn gót theo cha nhảy xuống.

Bốn tên trong Hắc Tượng Ngưu Cuồng còn lại cũng vội vã lao mình xuống khán đài vây lấy cha con Đỗ Hồng Ân vào giữa.

Cuồng Ngông Tử đứng thứ hai trong Hắc Tượng Ngưu Cuồng liền cất tiếng cười lạt:

- Đỗ Hồng Ân, mi dám trêu chọc cả Hắc Tượng Ngưu Cuồng, đảm lược quả chẳng nhỏ!

Bát Quái Môn chủ quét mắt ước lượng đối thủ quanh mình, đoạn cất tiếng cười to:

- Lão phu cùng Hắc Tượng Ngũ Cuồng các ngươi xưa nay không thù hận, nhưng Cuồng Cuồng Tử nơi thành Mai Hóa hung hăng chuốc khổ vào thân, các ngươi chẳng xét mình mà trở lại trách cứ lão phu à?

Cuồng Ngông Tử hừ lên một tiếng to:

- Đỗ Hồng Ẩn, mi vô duyên vô cớ đánh gãy một cánh tay của Cuồng Cuồng Tử đại ca ta, lại còn thốt lời ngang ngạnh, quả là khinh người quá đáng.

Bát Quái Môn chủ đã nổi nóng, thét lớn:

- Như thế mi làm gì được ta?

Cuồng Cuồng Tử giận tái xám mặt mày, tay trái xốc thanh quạt, âm trầm gầm gọng:

- Tên chó già khôn kiếp, hãy đền cánh tay gãy cho ta.

Cùng theo thanh âm, bóng quạt đã loáng thành hình cánh cung xỉa nhanh vào đối phương.

Biết rõ thanh quạt của đối phương rất ư lợi hại, Bát Quái Môn chủ chẳng dám đón thẳng, vội trản người tránh sang năm bước.

Tiêu Diêu Cốc chủ lập tức rút phăng thanh kiếm, bồi thêm một nhát và quát to:

- Lão già đui, hãy ném một kiếm của Cao mỗ.

Bát Quái Môn chủ đã từng một lần cùng hai người giao tranh, thâm hiểu công lực của đối phương chẳng phải là hạng tầm thường, không chút chậm trễ, hai tay phân thành đôi phía, một chặn lấy thế công của Tiêu Diêu Cốc chủ, một đỡ lấy bóng quạt của Cuồng Cuồng Tử.

Tiêu Diêu Cốc chủ kiếm pháp do Quan Lễ Kiệt, chồng của Mê Hồn Băng Cơ chân truyền, trong khoảnh khắc công ra năm chiêu, kiếm kinh vừa mạnh lại vừa nhanh, từng kiếm nối giao nhau, trùng trùng như sơn nhạc phủ quanh đối phương.

Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn là một trong những tay hảo thủ thượng hạng hùng cứ nhất phương, trước thế công của Tiêu Diêu Cốc chủ dù lợi hại phi thường đến đâu, nhưng dễ nào áp đảo được lão.

Sau một tiếng thét dội động từng không, Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn nhắc người lên cao hơn bốn trượng cao, xông ra khỏi vòng đai kiếm kinh của địch, đôi cánh tay áo phất động ở giữa trời trông như một thớt đại bàng chớp cánh, từ trên cao bổ vút xuống phản công.

Cuồng Cuồng Tử vội bắn mình vụt theo, ngọn quạt trong tay như sao giăng điện lóe phất nhanh vào Linh Đài huyết nơi sau lưng Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn.

Đỗ Hồng Ẩn vừa thoáng nghe hơi gió lạ, lập tức xoay người, tay chưởng đồng thời quạt ra như chớp nhoáng.

Cả ba đối thủ đều dùng lối tốc chiến mãnh công, trong khoảnh khắc đã hai mươi chiêu qua tay, vẫn bắt phân thắng bại.

Trên khán đài, Huyết Ma Phong Trần không ngớt buông tiếng cười lạnh nhạt, khe khẽ ý gật gù đầu.

Đoàn Giang Bảo chủ đã nhìn thấu dụng tâm hiểm độc của Huyết Ma Phong Trần, liền đằng hắng một tiếng, buông lời ướm dò:

- Triệu Giáo chủ thiết lập đại hội nơi Tuyền Mộ Sơn hôm nay, với mục đích là ...

Huyết Ma Phong Trần cười nhẹ ngắt lời:

- Đoàn Bảo chủ định nói gì thế? Hà tất phải đa nghi, ta mời các vị đến đây là để bình định võ lâm, đồng chia thiên hạ!

Nhìn thấy thái độ ôn hòa của Huyết Ma Phong Trần, lửa trong người Đoàn Giang Bảo chủ đã hạ bớt phần nào, ôn tồn hỏi tiếp:

- Nhưng lời lẽ của Giáo chủ lúc nãy đối với võ lâm nhân vật, dường như hơi quá miệt thị?

Huyết Ma Phong Trần nhẹ thở dài:

- Cũng có lẽ là lời ta hơi quá đáng, song những lời ấy không phải để nói với chư vị.

Đoàn Bảo chủ từ muôn dặm xa xôi đến đây, bốn Giáo chủ cảm tạ đã chẳng hết, lý đâu dùng ơn đổi oán? Tạm gác chuyện ấy, mời Bảo chủ cùng ta cạn đôi chung để tỏ dạ đồng minh mật thiết.

Dứt lời, lão chậm rãi ngồi xuống bàn tiệc, nhẹ nâng ly chúc mời.

Đoàn Giang Bảo chủ với Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn có tình bè bạn qua lại, giờ đây thấy bằng hữu bị đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ vây công túi bụi, đôi bên đánh nhau mù đất mịt trời, không dần được, chau mày cất giọng:

- Muốn tỏ tình thân nghị và giải tỏa hiềm nghi, tốt hơn hết là Triệu Giáo chủ nên đứng ra hòa giải cuộc tranh phong giữa Đỗ Hồng Ẩn cùng đám người kia.

Huyết Ma Phong Trần đưa mắt liếc nhanh về trận trường, lòng càng cao hứng, thật đúng vào kế hoạch của lão:

Đôi bên càng mặc sức tương tàn, mưu “một phát bắn hai chim”.

của lão càng gặt thu nhiều kết quả.

Lão vụt buông tiếng cười khanh khách:

- Đây là thù oán riêng tư giữa đôi đảng, ta biết làm thế nào mà hòa giải cho yên?

Đoàn Giang Bảo chủ nghiêm sắc:

- Nhưng hôm nay Triệu Giáo chủ đứng vào địa vị chủ nhân, mà nhóm Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ dường như rất phục tùng Giáo chủ, tất chẳng phải là vấn đề khó khăn với Giáo chủ!

Huyết Ma Phong Trần trước lý giải xác đáng của đối phương, tự hiểu mình không sao tranh luận được, nhưng với uy danh của mình liền hạ giọng:

- Lời tuy thế, nhưng vị Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn, tánh khí nóng như lửa, dễ chi ai khuyên giải được. Đoàn Bảo chủ này, chúng ta cùng cạn ba chung, rồi tìm lời khuyên y cũng chẳng muộn.

Quay sang ả tỳ nữ gần bên, Huyết Ma Phong Trần ném một tia nhìn sâu sắc:

- Sao chưa rót rượu mời tân khách cho rồi?

Ả tỳ nữ áo hoa ngũ sắc liền hội ý, nhanh nhẹn rót rượu đã dự sẵn vào chung trên khắp bàn tiệc.

Huyết Ma Phong Trần liền ngửa cổ tu trước một chung để chứng tỏ với tân khách là trong rượu không có độc.

Đoàn Giang Bảo chủ và mọi người khi ấy mới hết nghi nan, nâng chung cạn theo.

Huyết Ma Phong Trần liền cười lên khanh khách:

- Giữa buổi tiệc, chúng ta tạm thời gác mọi chuyện sang bên để cho cuộc rượu được vui trong trọn vẹn.

Lão quay sang ra lệnh cho ả tỳ nữ phía sau lưng:

- Rót rượu thêm và truyền cho bọn họ thổi nhạc giúp vui cho tân khách.

Dứt lời, lão liền nâng chung rượu lên trước mặt, khuyên mời:

- Đồi người được mấy thuở vui say! Mời chư vị cùng bốn Giáo chủ cạn luôn ba chung.

Lời vừa dứt, chung rượu đã kề bên môi lão và uống cạn.

Trong khi ấy, nơi trận cuộc Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn cùng đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ đã dần dần đi đến chỗ quyết liệt của kẻ mất người còn, thì trên khán đài, Huyết Ma Phong Trần lại ngất ngưỡng nghe nhạc, uống rượu rất an nhàn như chẳng biết.

Đội nhạc công đã bắt đầu thổi lên một khúc trữ tình dịu dặt ...

Tiếng cười của Huyết Ma Phong Trần xen trong giọng nhạc từng chuỗi, từng chuỗi lạnh lạnh vang lên ...

Đoàn Giang Bảo cùng Hồi Thê tam Bảo chủ bốn người, sau khi nốc cạn ba chung đều khẽ nhú mày khó chịu, cảm thấy trong chất rượu có mùi dị thường.

Đoàn Giang vội buông chung đứng dậy:

- Giáo chủ mời chúng tôi uống rượu, phải chăng là có hảo ý?

Huyết Ma Phong Trần chợt đổi giọng cười thật âm trầm:

- Tất nhiên là hảo ý, không lẽ uống rượu không phải là hảo ý hay sao?

Thấy thái độ của lão biến đổi, Đoàn Giang cảm thấy sự tình càng diễn biến không phải, đầu ông choáng váng khác thường, huyết khí trong người như càng tăng hừng hực, vội quay sang hỏi thăm tình trạng của Bảo Chủ Lưu Thừa Ân:

- Lưu Bảo chủ thấy thế nào?

Lưu Thừa Ân nhú mày khẽ giọng:

- Tại hạ dường như có hơi say, vừa rồi chúng ta mỗi người chỉ uống có ba chung, sao lại ...

Đoàn Giang Bảo chủ bỗng vụt vỗ mạnh xuống bàn quát to:

- Triệu Giáo chủ, trong rượu người đã bỏ chất chi?

Huyết Ma Phong Trần không đáp mà ngửa mặt buông lên một chuỗi cười khùng khiếp:

- Các người đã uống vào chất độc tửu Xuyên Trường dễ chi sống được ba tiếng đồng hồ mà hòng hạch hỏi! Ha ha ... ha ha ...

Đoàn Giang mặt càng tái trắng, song chưởng nhấc cao định đẩy ra, chợt nghe trong trận vang lên một tiếng thét hãi hùng của một kẻ sắp chết.

Ông giật mình xoay mắt nhìn sang, thấy Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân đang lão đảo thối lui năm sáu bước, tay phải một vết thương khá dài, máu tươi bắn ra như xối.

Đỗ Dĩ Lan thấy cha bị thương, tru tréo gào lên:

- Cha ... cha ...

Và như một kẻ điên, nàng phóng vào trận trường.

Huyết Ma Phong Trần đột nhiên thét lên lạnh lạnh:

- Con quỷ cái kia, chạy đi đâu?

Tay phải lão lập tức phóng ra một ngọn Thiết Kim Cang Chỉ điểm vào lưng thiếu nữ.

Trên khán đài, Hồi Thê tam Bảo chủ, Đoàn Giang Bảo chủ và mọi người trước cuộc đột biến ấy chưa kịp hết sững sờ tìm cách phản ứng. Bốn vị Hộ pháp áo tím của Huyết Ma Phong Trần bất thần cùng đứng phắt lên, năm ngón tay đồng loạt xĩa ra, khiến ba Bảo chủ ở miền Hồi Thê cùng Đoàn Giang Bảo chủ trong lúc sơ hở đều bị trúng vào huyết đạo, trước sau đều té bổ nhào trên khán đài.

Ngay khi ấy, từ nơi góc bắc của tuyệt đỉnh, đột nhiên ba bóng người xuất hiện cùng một lúc.

Hai người lao thẳng vào hướng trận cuộc chạm lầy thể công của Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ.

Một người nhảy bổ đến hứng lấy luồng chỉ phong của Huyết Ma Phong Trần, miệng quát vang:

- Ma đầu dừng tay!

Huyết Ma Phong Trần vội thu nhanh chỉ phong, định thần nhìn kỹ, không khỏi giật bắn mình kinh hãi, hoang mang ...

20. Chương 20: Thân Này Ví Xẻ Làm Hai

Sau thoảng giây kinh ngạc, Huyết Ma Phong Trần nhận ra đối phương là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ thì lặng người sững sờ ...

Chân vừa chấm đất, U Linh Huyết Kiếm Khách quát lên một tiếng cực to, tháo bỏ chiếc thắt lưng có thủ cấp đầm đìa máu me của Dương Xuân Long, ném thẳng về phía Huyết Ma Phong Trần.

Nguyên chàng và em gái là Hà Như Trình tức Trâm Hoa Mai cùng Tuyết Sơn Chân Quân chia tay Trâm Miên Tích, ngày đêm bươn bả trên lộ trình đến Tuyền Mộ Sơn, giữa đường gặp Dương Xuân Long.

Họ Dương ngờ U Linh Huyết Kiếm Khách là Trâm Miên Tích, liền chẹn lối và tấn công ngay.

Chàng trai họ Hà trước đó đã biết Dương Xuân Long là một ma đầu ngoại bang tiếp tay cho Huyết Ma Phong Trần nên ra sức chiến đấu. Sau gần trăm hiệp, chàng mới hạ thủ được Dương Xuân Long, ngoại hiệu là Thần Thiết Côn. Và chàng cũng chính là người yêu của Đỗ Dĩ Lan.

Lại thêm một phen kinh ngạc đến tột độ, Huyết Ma Phong Trần cơ hồ không tin ở nhãn lực của mình.

Vì rằng, với công lực gần như trăm năm tu vi của Thần Thiết Côn Dương Xuân Long cùng với cây gậy nặng ngàn cân độc đáo của lão, lại có thể chết dưới tay U Linh Huyết Kiếm Khách, quả là một sự kiện khó có thể tin tưởng, dù đã tận mắt nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng tình thế không cho lão suy nghĩ lâu thêm, vì chiếc thủ cấp máu tươi còn vương đọng kia đã vèo tới trước mặt với một tốc độ không tưởng.

Hừm lên một tiếng căm giận, năm ngón tay phải lập tức giương ra và xòe rộng, năm ngọn chỉ kinh như sét tủa bắn tới, khiến chiếc thủ cấp của Thần Thiết Côn Dương Xuân Long nát từng mảnh vụn, máu óc bắn tung vãi khắp mặt đất.

Cao thủ chính tà hai phái hiện diện trên hai khán đài trước sự xuất hiện của ba bóng người, cùng lối xuất thủ xảo diệu của họ, không khỏi hoang mang kinh ngạc.

Tứ Quái và Tam Sát trên khán đài hướng đông nhìn rõ là Hà Ngô Vỹ, đều thất thanh kêu to:

- U Linh Huyết Kiếm Khách!

Vì họ đã từng đụng độ với chàng một năm về trước tại Miên Trường thành.

Đoàn Giang Bảo chủ lúc ấy bị độc tửu công phạt, đang ngồi nhắm mắt vận khí điều tức để áp chế độc tính không cho phát tác ra được, chợt nghe mọi người réo đến tên U Linh Huyết Kiếm Khách, lòng khắp khởi nửa mừng nửa kinh mở mắt ra nhìn.

Nơi trận trường đang uy nghi một gã thanh niên áo trắng, mặt ngọc môi hồng anh tuấn phi phàm, uy thái khác chúng.

Nhìn uy dũng của người thanh niên, người ngồi bên cạnh Đoàn Giang là Lưu Thừa Ân khẽ giọng hỏi:

- Phải chăng chàng ta là U Linh Huyết Kiếm Khách? Hôm nay nhìn thấy khí thế lẫm lẫm như thiên thần kia mới tin lời đồn đại là sự thật.

Đoàn Giang cười nhẹ:

- Gã đã được chân truyền của U Linh Huyết Kiếm Khách Lương Mã Trinh. Hy vọng mặt kiếp của võ lâm hôm nay sẽ được chàng ta cứu giúp!

Cùng lúc ấy, Đỗ Dĩ Lan đang gục đầu trên ngực cha khóc nức nở, nghe đến tên U Linh Huyết Kiếm Khách, vội vã ngẩng mặt lên, trông thấy người yêu mừng rỡ thốt trong màn lệ nhạt nhòa:

- Hà ca ca!

U Linh Huyết Kiếm Khách liếc nhìn sang trái thấy nàng đang ngồi bên thi hài của Đỗ Hồng Ân, chàng đau đốn gọi:

- Dĩ Lan tiểu muội, ngu huynh sẽ trả thù cho nàng.

Rồi chàng nhìn khắp quần hào một lượt, sang sảng cất giọng:

- Tại hạ là Hà Ngô Vỹ, bôn ba ngàn dặm đến đây, chủ yếu là để cứu võ lâm thoát khỏi mặt vận này. Mong rằng chư vị quần hào tam sơn ngũ nhạc, cõ bỏ mọi ân oán trong lòng, đồng tâm hiệp lực, nhất trí đoàn kết, tiêu diệt đám người dị tộc Hỏa Đăng Giáo, bắt sống lão ma đầu Huyết Ma Phong Trần để trả thù cho những đồng đạo đã chết dưới sự tàn độc của lão.

U Linh Huyết Kiếm Khách vừa dứt lời, tất cả các cao thủ trên hai khán đài, kẻ đập bàn, người vỗ tay, nhất tề đứng lên hoan hô vang dậy.

Thất Hoa Quân Tử khẽ giọng nói với Mễ Lệ Hoa:

- Sư phụ e rằng chàng trai trẻ họ Hà này khó nổi chế ngự được Hỏa Đăng Giáo hôm nay.

Mễ Lệ Hoa lo âu nói:

- Sao sư phụ không cùng ra tay, hiệp lực với Hà thiếu hiệp để chặn đứng âm mưu thôn tính võ lâm Trung Nguyên của lão già tóc đỏ kia.

Thất Hoa Quân Tử khẽ thở dài:

- Mưu độc của Huyết Ma Phong Trần còn đầy dẫy, sư phụ phải chờ đợi thời cơ thật tốt mới ra tay được.

Cùng lúc đó, Huệ Tĩnh Chân Nhân tiếp lời của U Linh Huyết Kiếm Khách:

- Tất cả các đại môn phái chúng ta quyết theo Hà thiếu hiệp làm hậu thuẫn.

Đa số mọi người đều đứng lên ủng hộ lời kêu gọi của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần trước tình thế ấy vừa giận vừa tức, quay ra sau thét lớn:

- Tứ Hộ pháp hãy dạy cho thằng lỏi kia một bài học nhớ đời để làm gương cho kẻ khác noi theo.

Bốn lão già áo tím đồng thanh dạ lên một tiếng rập ràng, đoạn nhấc người đáp xuống sàn bao vây chàng trai trẻ hùng khí ngút trời, sắc mặt người nào cũng ngập tràn sát khí.

Cơn giận đã xông lên đỉnh não, U Linh Huyết Kiếm Khách quát lên một tiếng thật to. U Linh Huyết Kiếm đã cầm sẵn nơi tay, lóe lên bảy màu xanh biếc tỏa phủ khắp châu thân rồi nhanh hơn đường sét giạt tỏa ra bốn phía.

Kiểm khí lan tỏa khắp bốn hướng, liền theo đó bốn tiếng rú hãi hùng thoát ra từ cửa bốn cửa miệng của bốn Hộ pháp áo tím và tiếp đó là bốn thủ cấp rơi rụng khỏi thân hình, máu tuôn nhuộm đỏ cả mặt đất.

Quần hào có mặt người người đều biến sắc.

Sáu lão già còn lại trong bọn Liệt Kỳ cầm hờn lao xuống giữa trận, dần dần siết chặt vòng vây.

Bên kia trận địa, Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân cũng đã hạ sát tên cuối cùng của đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ.

U Linh Huyết Kiếm Khách thét lên một tiếng trợ uy, một thế kiếm đã chém vèo vào người một lão già áo đỏ như sét tủa.

Vì quyết tâm giết cho kỳ được đối phương, nên ngọn kiếm vừa rồi U Linh Huyết Kiếm Khách đã dốc đến chín thành công lực.

Lão già áo đỏ nọ tên là Lâm Thế, trước khí thế mãnh cường của chàng, dấm đầu đỡ thẳng, liền lách mình né sang một bên.

Cùng khi đó, kỳ dư năm lão già áo đỏ còn lại, rập lên một tiếng quát to, cùng tổng chưởng đột kích.

Chưởng lực của năm người hợp thành một luồng kinh phong khổng lồ, lừa thẳng vào thế kiếm của chàng.

Bằng! ...

Sau một tiếng nổ rung chuyển cả mặt đất, U Linh Huyết Kiếm Khách bị phải luồng đại lực ấy đẩy thối lui một bước dài.

Chàng trụ mình để không cho lui thêm về phía sau một bước nào nữa, mím môi dồn sức mạnh vào thanh kiếm.

Màu xanh của U Linh Huyết Kiếm bỗng lóe rộng vòng vây, trượt ra luồng chưởng phong, lao về hướng lão Lâm Thế.

Đinh ninh rằng dưới sự liên tay của đồng bọn có thể ngăn chặn kiếm khí của đối phương, nên Lâm Thế sau khi lách mình tránh sang phía trái, rất vững tâm không một chút đề phòng.

Chợt khi nhìn thấy thân thủ linh hoạt của U Linh Huyết Kiếm Khách chẳng những tránh được thế công liên tay của năm người mà còn khéo léo di động chiều kiếm bám theo lão truy công.

Lâm Thế giật bắn mình kinh hãi, vội trở ngay độc môn công phu, đem Truy Mệnh Trảo ra chụp bừa.

Song le thanh U Linh Huyết Kiếm trong khoảnh khắc đã vèo đến lia nhanh vào năm ngón tay đang mở ra chụp vào như vuốt quỷ của lão.

Qua tiếng thét thê lương, năm ngón tay phải của Lâm Thế bị thanh độc kiếm hót phăng, năm tia máu không ngớt bắn ra xối xả như năm vòi nước.

Lão kinh hoàng tháo chạy ra khỏi trận cuộc.

U Linh Huyết Kiếm Khách hỏa tốc xoay người, liên hoàn năm thế kiếm, khiến năm lão còn lại thối bộ bảy tám bước liền.

Giữa lúc năm lão còn đang kinh tâm táng đờm, U Linh Huyết Kiếm Khách không một phút giây chậm trễ, dùng ngay thuật Di Ma Địa Hình lách mình biến mất.

Năm lão già hoang mang không tìm thấy được đối phương, bỗng nhiên U Linh Huyết Kiếm Khách như một bóng ma chồm vờn đáp xuống, và thế là một lão đứng nơi rìa phải, thân hình bị chặt làm đôi đoạn.

Vậy là đến lúc này, đối phương chỉ còn lại bốn mạng. U Linh Huyết Kiếm Khách đề khí tung người lên cao, kèm với tiếng hú hào hùng, từ trên bổ xuống như một thốt đại bàng, bốn thân người bị chẻ làm hai rơi lách phịch xuống đất, máu tuôn thành suối.

Quần hào đều lạnh toát xương sống, trợn tròn mắt thảm nể chàng thanh niên trẻ.

Trước cảnh tượng hãi hùng đó, Huyết Ma Phong Trần không khỏi ớn ớn da lưng, khẽ chau mày một cái, đôi mắt bắn hung quang, đưa tay như phát một hiệu lệnh.

Mười hai người từ hướng bắc lao nhanh xuống như một đàn én liệng giữa muôn hoa, tiếp liền đó trên hai mươi bốn cánh tay bắn ra hàng ngàn hàng vạn những điểm máu đỏ, đó chính là Sao Máu.

Sao Máu được làm bằng đồng nhỏ và đẹp, hình sao năm cánh kích cỡ bằng hạt đậu xanh, chung quanh chúng được tẩm một thứ thuốc kịch độc, chỉ cần dính vào người một Sao Máu nhỏ, lập tức người đó như bị một sợi dây vô hình nào đó trói chặt và vô phương động đậy.

U Linh Huyết Kiếm Khách hú to lên một tiếng, nhắc người lên định tránh những Sao Máu nọ, nhưng thủ pháp của mười hai người kia cực kỳ nhanh nhẹn, một rừng Sao Máu đã phủ chụp quanh chàng.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội múa loang loáng ngọn U Linh Huyết Kiếm, một loạt tiếng rú gào thê thảm, ba người trong số đó bị kiếm kinh tiễn đầu rơi khỏi xác người.

Nhưng cùng lúc đó, U Linh Huyết Kiếm Khách cảm thấy người mình bị những Sao Máu kia ghim vào, tích tắc sau chàng từ từ ngã xuống, không sao nhích động được.

Bên kia trận diện, Quỷ Bảo và Tam Sát đang vây chặt Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân vào giữa, trận diện cũng đang đến hồi quyết liệt.

Quần hùng trước tình thế ấy, ai nấy cũng máu nóng bùng sôi, lắm le muốn nhảy xuống ra tay, nhưng bởi khiếp sợ những Sao Máu ấy nên không dám trợ chiến.

Chín người còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh, đồng thanh hú lên một chuỗi quái dị xông vào trận chiến.

Một trận mưa Sao Máu lại phủ xuống trận cuộc, số mạng Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân cũng chẳng khác chi U Linh Huyết Kiếm Khách, hai người nằm vật xuống đất cứng đờ.

Đột nhiên một bóng áo xanh từ trên khán đài bắn nhẹ xuống, đứng cạnh U Linh Huyết Kiếm Khách.

Định thần nhìn kỹ, Huyết Ma Phong Trần buông tiếng hừ to:

- Thất Hoa Quân Tử, đã hơn ba chục năm trời mới gặp lại người.

Thì ra từ nãy tới giờ, Huyết Ma Phong Trần không nhìn thấy trong đám quần hùng trên khán đài có sự có mặt của Thất Hoa Quân Tử.

Lão rít qua kẽ răng:

- Quách Diệp Thanh, đến thì dễ nhưng ly khai chốn này chắc không phải là chuyện dễ.

Đôi mắt Thất Hoa Quân Tử sáng quắc tựa hai luồng điện lạnh chiếu thẳng về phía Huyết Ma Phong Trần:

- Triệu Giáo chủ, lão phu cùng người không thù oán, song hôm nay người tự tung tự tác, gây loạn võ lâm, ta há làm ngơ sao đành.

Huyết Ma Phong Trần giận dữ hừ lạnh:

- Quách Diệp Thanh đừng quen thói cuồng ngạo, có mắt như mù, chẳng thấy Thái Sơn trước mặt.

Thất Hoa Quân Tử ha hả cười to:

- Người họ Triệu tên Bá Hổ, ngoại hiệu Huyết Ma Phong Trần hay còn gọi là Độc Quỷ Xích Ma Vương, chỉ có vậy thôi ...

Huyết Ma Phong Trần càng thêm giận, lớn giọng trợn trừng đôi mắt:

- Chắc mi chẳng tưởng Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng và Thiết Trụ Trảo cùng tuyệt kỹ Thiết Kim Cang Chỉ lợi hại của ta chăng?

Thất Hoa Quân Tử đáp lại bằng một chuỗi cười to, nhờ vào nội lực thâm hậu nên thanh âm tràng cười phát ra nghe như sét gầm cộp rống, cơ hồ như lay động đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

Quần hùng trên hai khán đài nghe tiếng cười khùng khiếp của ông, người nào cũng rung động cả tâm thần.

Thất Hoa Quân Tử chợt dừng ngay giọng cười, lạnh lùng thốt:

- Triệu Bá Hổ đừng cậy tài mà chuốc khổ vào mình. Theo như sự phát giác lão phu, võ lâm sẽ xuất hiện một tay xuất chúng, ta báo cho người biết chớ có hung hăng tự thị.

Ông chợt đổi ngay sắc mặt:

- Ta muốn cùng người trao đổi vài chiêu để phân tài cao thấp mà ba mươi năm trước chúng ta chỉ nghe danh chứ chưa bao giờ đụng mặt.

Huyết Ma Phong Trần cười lên sắc lạnh, khề lắc người đã đáp ngay trước mặt Thất Hoa Quân Tử.

Lão thốt:

- Ta cũng i biết trước, Tuyền Mộ Sơn không phải là chốn không người, muốn đến thì đến, muốn đi là đi.

Lão ngửa cổ cười to rồi tiếp:

- Quách Diệp Thanh, một chút công lực Hỏa Long Thần Công chỉ có thể khoe khoang với kẻ khác, chứ đừng hòng đem ra dọa dẫm nổi bổn Giáo chủ.

Vừa dứt lời, đôi tay lão chưởng mạnh về phía trước một luồng kinh phong như sóng dữ.

Thất Hoa Quân Tử cười điềm nhiên:

- Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng chỉ có bấy nhiêu thôi sao!

Chấm dứt câu nói là một luồng chưởng lực Hỏa Long Thần Công từ lòng bàn tay phải của ông tua ra như sấm sét đón lại.

“Ầm!”

Một tiếng nổ long trời lở đất sau khi Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng và Hỏa Long Thần Công va chạm vào nhau, khiến mặt đất như đang trải qua một trận chấn động kinh hồn có một không hai từ khi khai thiên lập địa đến giờ. Cát đá thi nhau tung bay rợp trời.

Quần hùng có mặt đều khiếp vía kinh hồn.

Hai người cầm cự nhau có hơn nửa tuần trà vẫn ngang đồng, nhưng nếu ai tinh mắt sẽ nhận ra Thất Hoa Quân Tử có phần nhỉnh hơn.

Thất Hoa Quân Tử vụt hét to:

- Triệu Bá Hổ, hãy tiếp thêm một chưởng!

Ông xê mình lên, tay phải đồng thời tổng mạnh ra.

Huyết Ma Phong Trần liền cảm thấy khí kinh bủa quanh người như tăng lên gấp đôi, mặt mày biến sắc thét to:

- Sao Máu, sao chưa động thủ!

Tiếng quát vừa dứt, người lão đã vọt lui xa khỏi trận cuộc.

Thấy Huyết Ma Phong Trần đã chạy xa, Thất Hoa Quân Tử liền thu tay chưởng về.

Liếc thấy sáu tên trong Thập Nhị Huyết Tinh đang lao tới với một luồng Sao Máu, thân ảnh ông khẽ chớp động lên không trung, một loạt thanh âm ré lên thảm thiết, sáu hình người ngã xuống bất động.

Chân vừa chấm đất, Thất Hoa Quân Tử thấy ba bóng người lao tới cùng một luồng Sao Máu, ông vội trở thuật khinh công lao lên như trước, song đã muộn, Sao Máu đã cắm vào người ông không biết bao nhiêu mà kể.

Ông vận công để đẩy chất độc ra ngoài, song cuối cùng ông cũng phải ngã vật xuống thẳng cẳng.

Bỗng khi ấy, tại phía bắc xuất hiện một bóng người, và bóng đó như một vệt khói lao thẳng đến trung tâm trận cuộc.

Mọi người chưa kịp hết giật mình, Sao Máu từ sáu cánh tay của ba tên còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh đã tua tủa ào đến bóng người áo trắng nọ.

Quần hùng ai nấy đều lo thay cho người vừa xuất hiện.

Nhưng lạ lùng thay, người nọ vẫn đứng yên không thềm né tránh, chờ khi ba người kia không còn một Sao Máu nào trong tay, người ấy bình thản xoay một vòng rồi trở về vị trí cũ.

Ai nấy đều sững sờ kinh mang, những Sao Máu dính khắp người nọ lả tả rơi xuống đất, rồi người nọ chậm rãi bước đến bên cạnh Thất Hoa Quân Tử.

Người hoảng hốt nhất chính là Huyết Ma Phong Trần, vì lão chỉ nhờ cậy món độc đao đó để bình định võ lâm, nhưng nay đã có người chế ngự được nó, hỏi sao lão không kinh hoàng cho được.

Người áo trắng nọ cúi xuống khẽ kêu:

- Quách đại ca!

Thất Hoa Quân Tử đang nằm im dưới đất, đôi mắt ngơ ngàng nhìn người vừa thốt, vụt kêu lên:

- Trầm đệ!

Trên khán đài, Mễ Lệ Hoa kêu trong mừng rỡ:

- Trầm đại ca!

Đằng kia Trâm Hoa Mai cũng sững sờ thốt trong nước mắt:

- Trâm huynh!

Thì ra người áo trắng vừa xuất hiện chẳng ai khác, chính là Trâm Miên Tích. Chàng vừa sử dụng môn công phu Hàn Tụ Để Châm Thần Công do Phùng Chí Bảo truyền thụ.

Huyết Ma Phong Trần đôi mắt long lên như hai cục máu, quát trong nỗi căm hờn:

- Ranh con, mi là ai?

Trâm Miên Tích bật lên một chuỗi cười hùng tráng:

- Ta là Trâm Miên Tích, con trai của Thánh Địa Nhân Trâm Khải Hoa đây!

Huyết Ma Phong Trần trợn mắt nạt to:

- À! Thì ra mi chính là đệ tử của lão chột Tống Kiệt!

Nghe đối phương miệt thị sư phụ mình là lão chột, Trâm Miên Tích hờn căm không còn chỗ chứa quát lại:

- Phải chăng mi là tên ma đầu Huyết Ma Phong Trần đấy chẳng?

- Chính lão phu đây, ha ha ... ha ha ...

Trâm Miên Tích nhếch môi cười trong tiếng rít:

- Nợ máu phải trả bằng máu, mi đã hành hạ khổ sai cha ta đến chết, hãy đến đây cùng ta thanh toán món nợ máu kia.

Huyết Ma Phong Trần nhếch môi khinh miệt:

- Mi bản lĩnh cỡ nào mà dám vuốt râu hùm chứ hả?

Trâm Miên Tích liền tháo chiếc thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương, ném về phía Huyết Ma Phong Trần:

- Bằng vào cái này!

Huyết Ma Phong Trần lạng người sững sờ khi nhìn thấy thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương lăn long lóc đến phía mình.

- Chính mi đã giết chết hai đệ tử của ta?

Trâm Miên Tích nhếch mép:

- Không sai! Oán thù phải được tẩy sạch bằng máu. Tế Đài Hán Tử và Hồng Diện Lão Ma là hung thủ được sát hại sư phụ ta Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt.

- Ranh con, hôm nay ta i về châu Diêm tổ để hội tụ cùng cha ngươi và lão chột kia.

Rồi lão hét lớn:

- Gia Thiên, Thạch Thường, Tạ Vũ, sao còn chần chừ chưa ra tay?

Ba người được gọi tên chính là ba gã còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh, chúng vừa bắn Sao Máu vào người Trâm Miên Tích, nhưng chàng hoàn toàn vô sự, nãy giờ đứng nhìn chàng mà lòng kính phục. Bây giờ nghe Giáo chủ ra lệnh như thế không tránh khỏi lo cho số mạng, nhưng lệnh ban ra như núi, để đâu bọn chúng không chấp hành.

Chúng chia ra ba hướng, sắc mặt trầm lặng, trên tay đã cầm sẵn khí giới từ từ vây chặt Trâm Miên Tích vào giữa.

Trâm Miên Tích khó dần được cơn giận:

- Các người quả là thiên đường có nẻo chẳng đi, âm ty không lộ lại tìm đến.

Chàng quát lên một tiếng to, kiếm thế vụt chuyển rất nhanh, kiếm quang ánh xanh tua tủa tiếp nối chĩa vào người Gia Thiên.

Đã mục kích đối phương không hề hấn gì giữa làn Sao Máu, Gia Thiên dám dẫu đỡ thẳng vào thế kiếm, lập tức hú to một tiếng, nhắc người bắn vọt vào không trung hơn năm trượng cao.

Nhìn thấy khinh công của đối phương cao diệu như thế, Trầm Miên Tích không khỏi khen thầm, vội đề mạnh chân khí, bốc người đuổi theo bèn gót.

Chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong ập tới, chàng hừm lên một tiếng giận dữ, xoay nhanh người lại, ánh kiếm trên tay đồng thời rải ra như một vầng mưa hào quang biêng biếc.

Tiếng loong coong của sắt thép va chạm nhau không ngớt ngân rền, một loạt phi đao của Thạch Thường và Tạ Vũ vừa phóng tới đột kích đều bị độc kiếm trên tay Trầm Miên Tích gạt rơi lả tả xuống đất.

Chàng giận dữ thét như sấm nổ:

- Lũ đạo tặc, dám dùng thói tiểu nhân ám toán người!

Ngọn độc kiếm trên tay chàng lồng theo câu nói, như điện chớp xỉa nhanh tới.

Thạch Thường và Tạ Vũ định trản người nhích tránh, nhưng đã trễ ...

- Ủi chao!

Cùng với tiếng rú hãi hùng ấy, hai gã cả đầu kèm với mảng vai đã bị xả khỏi thân hình.

Gia Thiên rụng rời hồn vía, hấp tấp quay người bỏ chạy, Trầm Miên Tích thét to như sấm động:

- Chạy đâu!

Một chiêu Nghinh Phong Phá Lãng, tuyệt học thứ bảy trong Thất Độc Thần Chương liền đó quật ra truy kích.

Gia Thiên chưa kịp phản ứng, đã bị luồng chương như biển lở sóng xô, thân hình gã không sao gượng nổi, chới với té xuống vực sâu, tiếng gào của gã dần dần mất hút dưới đáy vực mịt mù.

Quần hào có mặt đều ngẩn ngơ lé mắt.

Huyết Ma Phong Trần cũng không kém phần kinh ngạc, hoang mang trước sự việc trước mắt.

Bỗng thấy Trầm Miên Tích chống kiếm ngạo nghễ nhìn thẳng vào mặt lão như thách thức, khiêu khích. Trước thái độ khinh miệt của một chàng trai nhỏ tuổi, Huyết Ma Phong Trần khó nổi chế dãn, giận dữ thét to một tiếng, định lao tới giữa trận trường cùng Trầm Miên Tích một mất một còn.

Đám Vân Sơn Tứ Quái và Tam Sát bảy người đứng sau Huyết Ma Phong Trần vội tiến lên trước vòng tay cung kính:

- Xin Giáo chủ khỏi bận tâm.

Huyết Ma Phong Trần gạt đầu đồng ý, bảy người liền bước về hướng Trầm Miên Tích.

Huệ Tĩnh Chân Nhân của phái Không Động, lúc ấy không sao chế dãn, nói to như thét:

- Huyết Ma Phong Trần, ngươi chớ có ý đồng hiệp người!

Huyết Ma Phong Trần giận dữ, hừ lên một tiếng lạnh nhạt:

- Lão mũi trâu chớ có lắm mồm.

Dứt lời, lão hoa tay một cái. Huệ Tĩnh Chân Nhân rú lên một tiếng khiếp đảm, ngã nhào xuống đài.

Thì ra một ngọn phi tiêu từ tay áo lão bắn ra với một tốc độ phi thường cắm sâu vào huyệt Mi Tâm của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần liền buông giọng cười âm trầm:

- Kể nào còn cuồng thị, hãy trông Huệ Tĩnh làm gương.

Quần hùng có mặt người người đều biến sắc.

Nơi trận trường đột nhiên một tiếng hự mạnh vang lên, một lão trong Vân Sơn Tứ Quái bị ngọn độc kiếm của Trầm Miên Tích tiện đứt đôi chân té lăn trên mặt đất.

Tiếng hự to vừa rồi đã gây sự chú ý của quần hào, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào hướng trận đấu đang diễn tiến.

Lúc ấy Vân Sơn Tứ Quái chỉ còn ba người cùng Tam Sát, vị chi cả thấy sáu người, kết thành một vòng tròn đứng vây quanh Trầm Miên Tích, người nào cũng nhắm mắt đứng yên không ai ra tay công kích.

Trầm Miên Tích sau khi cùng bảy địch thủ giao tay qua năm, sáu hiệp, tuy được loại được một lão ra khỏi vòng đấu, nhưng chàng cảm thấy với lực lượng sáu người liên kết ra tay, uy lực dũng mãnh chẳng vừa, sẽ khó mà chiến thắng gọn và thần tốc được. Do vậy, chàng không dám khinh suất ra tay trước.

Trội nhất trong bọn Vân Sơn Tứ Quái là lão đầu lãnh Khương Thọ Tuyền, dường như đã nhìn thấu tư tưởng chàng, nên buông tiếng cười ha hả:

- Với sức liên tay của sáu chúng ta, có thể chế phục được ranh con mi, lũ người kia đều khiếp vía trước thiên oai của Triệu Giáo chủ, tất chẳng dám ra tay. Lão phu khuyên người hãy sớm quy thuận đầu hàng, quy phục dưới trướng Giáo chủ, may ra có cuộc sống ấm no nhàn hạ.

Trầm Miên Tích quát lên giận dữ:

- Câm miệng thúi của ngươi lại. Nếu Trầm Miên Tích này sợ các ngươi, tất không đến Tuyền Mộ Sơn này, mà đã đến tất không dễ gì chịu về tay không. Ấc đồ, hãy đón đỡ!

Lời chàng vừa dứt, một thế kiếm đã chém vèo theo tay như đường sét giạt giữa lưng trời.

Ngọn kiếm của chàng công ra tựa như sóng cuộn hải lưu, thế sông trút ngược, kiếm khí triền miên kèm theo tiếng thét gầm xé gió ập thẳng vào người Khương Thọ Tuyền.

Khương Thọ Tuyền trước khí thế kiên mãnh của chàng, đầu dám đỡ thẳng, vội lách mình né sang một bên.

Cùng khi đó năm lão còn lại rập khuôn đồng thanh thét lên một tiếng trợ uy, cùng nhất tề liên tay tổng ra đột kích một chưởng.

Chưởng lực liên tay của năm người hợp thành một màn kín đáo, chẳng một khe hở, tạo nên một luồng chưởng phong trầm mãnh tủa vào kiếm khí của chàng.

Sau một tiếng nổ dữ dội, Trầm Miên Tích bỗng nghiêng người lao vút về hướng tả, mũi nhọn của thế kiếm lao thẳng về phía lão Khương Thọ Tuyền.

Lão kinh hãi liền tung ba chưởng liên hoàn.

Nhưng độc kiếm trên tay Trầm Miên Tích với một tốc độ kinh hồn không tưởng đã lao vù tới cùng thân ảnh.

Qua tiếng thét thê thảm rống lên, rung chuyển cả núi rừng, mười ngón tay của Khương Thọ Tuyền bị ngọn độc kiếm hót phăng, mười tia máu đỏ bắn rải ra như những dòng suối nhỏ.

Khương Thọ Tuyền quá đau, hai tay bợ vào nhau, rên rỉ chẳng dứt miệng, vọt tuốt ra phía sau mấy bước.

Năm lão già đều hãi hùng biến sắc, họ không ngờ một gã thanh niên trẻ tuổi mà kiếm thuật đã đạt đến mức siêu việt như thế. Dưới sự liên tay của năm người cũng không sao chặn đứng được kiếm khí của chàng.

Thành tích nội công ấy, phóng mắt nhìn khắp võ lâm hiện tại hẳn hữu khó tìm.

Giữa lúc năm người còn thẳng thốt kinh nghi, Trầm Miên Tích không nghĩ ngợi, áp dụng tuyệt đỉnh khinh công Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp chớp mắt mất đi như biến.

Năm lão bỗng đứng thấy đối phương biến đi như có thuật tàng hình càng hãi hùng sửng sốt, đảo mắt nhìn quanh tìm tòi ...

Trầm Miên Tích bỗng nhiên như một bóng ma nhẹ nhàng đáp sau lưng lão già đứng nơi chót phải.

Huyết Ma Phong Trần từ xa hai mươi trượng nhìn thấy trước tiên vội gọi to:

- Phạm Xương Hùng, coi chừng phía sau lưng!

Nghe Huyết Ma Phong Trần cảnh giác gọi lên, lão già đứng nơi chót hữu tên Phạm Xương Hùng hỏa tốc xoay phắt người lại, chợt thấy Trầm Miên Tích với một chiêu Tam Hỏa Thái Dương tổng mạnh vào lưng lão.

Phạm Xương Hùng không dám một chút chần chờ, hai tay cùng đẩy ra một lượt, để mong vớt vát được phần nào nguy hiểm đang đe cạnh sát người.

Nhưng đã muộn ...

Song chưởng của lão chưa kịp nhả thoát kinh lực, một luồng kinh phong như thác đổ đã quét lên người.

Lão họ Phạm chỉ kịp thét lên một tiếng hãi hùng, thân hình bắn đi xa năm thước, tay chân chới với giữa khoảng không, cuối cùng rơi tuột xuống vực núi sâu thẳm.

Bốn lão còn lại sau phút kinh mang, mỗi người vội tổng ra một chưởng.

Trầm Miên Tích ứng biến tuyệt nhanh, nhắc người vọt thẳng lên nửa chừng, vừa vận luồng chưởng quét vèo qua chân.

Nóng lòng vì đồng bọn bị chết thảm dưới tay chàng, bốn lão còn lại, hai của Vân Sơn Tứ Quái và hai của Tam Sát (Phạm Xương Hùng đứng hàng thứ hai trong Tam Sát), vừa thấy công huyệt một chưởng, liền lĩnh tung mình vọt theo truy kích.

Trầm Miên Tích vừa thấy bốn người phóng mình vọt theo, người đang giữa vờn, lập tức vọt trút ngược mũi kiếm trở xuống, quét vào chân theo tuyệt chiêu Bàng Ly Kiếm tay trái đồng thời bủa ra một quyền Thần Ma Ngụ Phong.

Chàng vốn ở trên cao, thế đánh từ trên bổ xuống, kinh lực đã mạnh lại càng mạnh hơn.

Bốn người từ phía dưới vọt lên đã là thất thế, lại bị Trầm Miên Tích chiếm trước phần chủ động, chẳng những không kịp trở đòn mà còn bị áp lực chưởng kinh và kiếm khí của chàng đẩy té dồn cục trở xuống.

Trầm Miên Tích thừa thế trầm khí, đáp nhanh xuống đất, miệng quát to:

- Xin bù thêm cho các người hai chưởng để về châu Diêm tổ!

Lòng trong tiếng quát, tuyệt chưởng Hỏa Long Thần Công liên tiếp tổng bồi hai lượt.

Một loạt tiếng thét hòa lẫn với tiếng hự nặng nề, bốn lão già thi nhau ngã lộn độp trên đất lạnh.

Ngọn độc kiếm trên tay chàng loáng nhanh một vòng, bốn chiếc đầu người thi nhau rơi lả tả khỏi xác người, máu loang ứot cả một khoảng đất rộng.

Huyết Ma Phong Trần trước cảnh hãi hùng ấy không khỏi rùng mình ớn ớn, nhủ thầm:

“Võ công của tên ranh này quả là siêu việt, Vân Sơn Tứ Quái, Tam Sát của Cuồng Ma Giáo đều bỏ mạng dưới tay gã chỉ trong khoảnh khắc. Cuộc diện hôm nay thật khó thành công như dự tưởng!”.

Chợt lão bỗng Trầm Miên Tích quát to:

- Ma đầu, sao chưa chịu bó tay chịu chết, nếu không phục hãy đến cùng ta đối kháng, hà tất gọi kẻ khác thế mạng ình. Hành động như thế đâu phải là của kẻ anh hùng.

Trước mặt đông đủ quần hào tam sơn ngũ nhạc, Huyết Ma Phong Trần dễ đâu nhìn được thái độ khiêu khích miệt thị của chàng, lão giận đến sắc mặt tái xanh như chàm. Huyết Ma Phong Trần định lắc mình lướt tới, bỗng nghe một giọng cười quái dị trỗi lên từ trên vách cao ở hướng trước mắt.

Định thần nhìn kỹ, Huyết Ma Phong Trần nhận ra người vừa phát ra tiếng cười là Cuồng Ma Giáo chủ, ngoại hiệu Hồng Trần Cuồng Sanh.

Lão cất tiếng cười:

- Hồng Trần Giáo chủ tham dự đại hội không báo trước, bốn Giáo chủ đây thật là thất lễ ... thất lễ ...

Cuồng Ma Giáo chủ Hồng Trần Cuồng Sanh vòng tay đáp lễ:

- Không có chi ... không có chi ... Tại hạ tình cờ đi ngang qua đây, ghé xem thử ba người Tam Sát của Cuồng Ma Giáo hành động như thế nào, song bốn Giáo chủ đây cảm thấy mất mặt quá đỗi, không đáp ứng mong mỏi của tại hạ, giúp cho Hỏa Đăng Giáo thành công trong buổi đại lễ hôm nay. Tại hạ xin mạn phép thay mặt Triệu Giáo chủ tiếp thử vài chiêu với thằng lỏi con kia vậy!

Huyết Ma Phong Trần trầm ngâm một lúc rồi thốt:

- Nếu Hồng Trần Giáo chủ đã quyết, bốn Giáo chủ đâu dám ngăn cản.

Trầm Miên Tích cũng đã từng nghe danh Hồng Trần Cuồng Sanh là một tay ma đầu vấy vùng khắp miền biên thù, chọc trời khuấy nước, gây bao cảnh tang thương cho dân lành, và nhiều cao thủ chính phái cũng đã phải bỏ mạng dưới tay lão ta vì không chịu đựng nổi những tội ác do lão gây nên, đứng lên chống kháng.

Hồng Trần Cuồng Sanh liếc nhìn hai chiếc thủ cấp của Tam Sát, biết ngay thuộc hạ mình đã bại dưới tay đối phương, song vẫn hỏi:

- Tam Sát đã bị mi sát hại chăng?

Nhìn đôi mắt sáng quắc hung tợn của Hồng Trần Cuồng Sanh, Trầm Miên Tích chợt ồ lên một tiếng khinh miệt:

- Bọn Tam Sát chỉ là phường bị thịt, chúng có chết đi đáng chi để hỏi!

Hồng Trần Cuồng Sanh nghiêng rằng:

- Ranh con, mi là ...

Trầm Miên Tích nhếch mép:

- Trầm Miên Tích chính là ta đây!

Hồng Trần Cuồng Sanh hừ lên một tiếng sắc lạnh, trầm giọng:

- Họ Trầm kia, chắc hẳn mi thân đầy chân tài tuyệt học, nên đứng trước Thái Sơn mà không chớp mắt. Được, ta sẽ i biết thế nào là trời cao đất dày!

Trầm Miên Tích hơi bực, to tiếng:

- Nếu mi muốn thử tài, Trầm Miên Tích này chẳng bao giờ từ chối, song ngươi chó hời tiếc đã ngu xuẩn chọc giận đến Trầm Miên Tích.

Hồng Trần Cuồng Sanh buông tiếng cười âm trầm:

- Ta tung hoành cõi biên thù hơn mấy mươi năm, chưa hề biết hời tiếc việc mình đã làm.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười ha hả:

- Nơi biên thù mặc tình ngươi xưng vua xưng chúa, nhưng Tuyền Mộ Sơn là mồ chôn của ngươi.

Hồng Trần Cuồng Sanh hừ lên một tiếng giận dữ:

- Ranh con dám vô lễ với Cuồng Ma Giáo chủ, tội đáng phanh thây thành muôn mảnh.

Tiếng “mảnh” vừa thoát ra khỏi miệng, thanh gậy trên tay từ dưới đất hất lên và từ trên vách cao bổ xuống giữa sân rộng nơi Trầm Miên Tích đang uy nghi đứng.

“Rào ... Rào ...”.

Một luồng gậy kinh với một tốc độ tróc cây rừng, mạnh dường sóng dữ từ trên cao ập xuống phía dưới.

Trầm Miên Tích điềm nhiên đứng thẳng, tay khê đưa ra, nhẹ nhàng hóa giải kinh lực từ gậy phong bắn tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh đã phần nào hải khiếp, bởi ngọn gậy vừa rồi, lão đã dốc đến tám thành công lực, đành nhìn Trầm Miên Tích dù chẳng chết cũng trọng thương, ngờ đâu đối phương chỉ nhẹ nhàng vạch ra một đường đã hóa giải cả luồng kinh lực vừa kích tới.

Trong lúc đối phương đang hoang mang sửng sốt, Trầm Miên Tích lập tức hú lên một tiếng hào hùng, lắc mình phóng lên vách cao.

Với môn khinh công tuyệt kỹ Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp, người chàng vèo đi như một cánh hạc xuyên vân bắn nhanh lên ngọn vách, đồng thời tay kiếm vung mạnh, hào quang ngập ngời xanh biếc khắp một vùng.

Hồng Trần Cuồng Sanh vội vận công lực vào thế gây loang mạnh trở ra đối kích.

Hai luồng sức mạnh tông vào nhau, tạo thành một tiếng nổ rung rinh cả sơn nhạc.

Quần hùng đều khiếp vía hãi hùng, trợn tròn đôi mắt.

Trong lúc đó, tà áo của Trầm Miên Tích không gió mà phát phơ, nhưng thân hình vẫn vững trơ như trụ thạch.

Hồng Trần Cuồng Sanh thân hình rung động, lắc lư mấy lượt mới ngừng, khí huyết trong người trào ngược trở lên.

Lão rất mực kinh mang, vội nhắm mắt vận công để trấn áp khí huyết đang dâng lên gần cổ họng.

Trầm Miên Tích lại quát lên một tiếng lạnh lạnh, ngọn kiếm thứ hai đã như dòng nước biếc dốc ngược trở ra.

Hồng Trần Cuồng Sanh đã hết dám khinh nhờn, thế gây cuốn theo một luồng gió vèo ra đón lại.

Đùng ... Đùng ...

Gậy phong kiếm khí đôi bên liên tiếp va chạm nhau, gây nên những loạt nổ đinh tai nhức óc. Khoảnh khắc, đôi bên đã nắm hiệp qua tay.

Thái độ ngạo nghễ lúc ban đầu của Hồng Trần Cuồng Sanh đã dần dần lặn mất, thay vào đó là một vẻ mặt hãi khiếp, kinh tâm.

Lão không ngờ đối phương còn trẻ tuổi, nhưng kiếm pháp chẳng những diệu kỳ mà nội lực lại cực kỳ hùng hậu, tiếp nối triền miên.

Trong phút chốc, sát cơ bỗng phùng xông lên đỉnh óc, Hồng Trần Cuồng Sanh sầm mặt cười hiểm ác:

- Đến lúc mi tận số rồi!

Lòng trong tiếng cười ghê rợn, ngọn gậy trên tay đã lia tròn một vòng, và thỉnh linh với một tư thế lạ lùng, xĩa thẳng vào người Trầm Miên Tích, quát to:

- Ranh con, biết được chiêu này không?

Nhìn ngọn gậy của đối phương rất khác thường, ánh gậy đang đi ngang bỗng chuyển hướng góc lên và trùng trùng chụp trở xuống.

Trầm Miên Tích rất đổi kinh tâm, chàng vội nhấc người lên cao ba trượng, vừa vạy tránh khỏi luồng gió gậy vừa quật tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh rống lên như sói tru:

- Mi chạy đâu?

Đôi chân nhún nhẹ trên mặt đá, thân ảnh tựa một con ưng con, lao bắn theo Trầm Miên Tích.

Chờ cho đối phương phi lên vừa đúng tầm, Trầm Miên Tích mới lia nhanh ngọn kiếm trên tay, từ phải treo sang trái.

“Soẹt ...”.

Hồng Trần Cuồng Sanh bỗng thấy cánh tay trái lạnh lạnh, nhìn lại thì ra cánh tay áo đã bị rọc xả một đường dài.

Trầm Miên Tích sau một thế kiếm phản kích vội trầm khí đáp người xuống sàn đài.

Hồng Trần Cuồng Sanh cũng vội sà người đáp xuống theo, đứng cách chàng hơn mười bước, xem xét kỹ lại cánh tay, tuy chỉ bị rách lớp áo bên ngoài, nhưng trên làn da hiện lên một vết dài đen thẫm.

Lão biết ngay thanh kiếm của đối phương có độc, tay phải lập tức nhấc lên và phất mạnh vào cánh tay trái. Sau một tiếng rắc ngắt lạnh, cánh tay trái lập tức gãy lìa rơi phịch xuống đất ... Lão cấp tốc xé một mảnh vải nơi cánh tay áo rách và buột nhanh vết thương đang tuôn máu xối xả.

Xong xuôi đầu đầy, Hồng Trần Cuồng Sanh như một kẻ mất đi lý trí, sự giận dữ khiến lão trở nên điên cuồng, quên hẳn sự sống, lẫn xả vào liều lĩnh tấn công.

Trầm Miên Tích thét lên lạnh lạnh:

- Ráng mà đỡ ngọn chỉ này!

Cùng theo tiếng quát, ngón giữa tay trái đã búng ra một đường chỉ kinh, vèo vèo xé gió lao tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh cả kinh, vội bật người lăn tròn trên đất, vừa vặn luồng chỉ kinh lướt vèo qua thân hình.

Trầm Miên Tích sát cơ đã ngùn ngụt đỉnh đầu, ngọn cước bay ra một đòn tiếp nối nhanh như gió trút.

Vừa mới trỗi người đứng lên, Hồng Trần Cuồng Sanh đã phải lắc mình vọt sang cạnh tám thước.

Trầm Miên Tích thấy hai chiêu tuyệt kỹ, một cước một chỉ đều đánh hụt vào khoảng không, chẳng khỏi thầm kính phục cho võ công của đối phương, tuy bị trọng thương mà vẫn nhanh nhẹn tuyệt cùng.

Hồng Trần Cuồng Sanh da lưng lấm tấm mồ hôi, thầm kêu lên may mắn.

Sau phút định thần, lửa giận từ tâm tư ngút tỏa khó dằn, Hồng Trần Cuồng Sanh nghiêng răng trèo trẹo:

- Tên khốn, nếu trong vòng năm chiêu lão phu chẳng giết được mi, quyết sẽ lao đầu tự vận tại vực thẳm này.

Trầm Miên Tích trầm trầm lên tiếng:

- Chỉ cần ngươi đừng cùng lão ma đầu kia cấu kết, lập tức quay về cố hương, tại hạ ...

Hồng Trần Cuồng Sanh gầm lên:

- Câm mồm! Lão phu là hạng người nào, há đi khuất phục dưới tay một tên ranh, miệng còn hôi sữa à?

Trầm Miên Tích nhếch mép:

- Đã thế, ngày tận số của ngươi đã đến!

Hồng Trần Cuồng Sanh đôi mắt long lên đỏ ngầu, râu rồng từng sợi tua tủa dựng lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lớp áo cũng dần dần phồng căng, chiếc gậy màu xanh trên tay phải lão cũng bỗng dưng bùng lên xanh ngời.

Trầm Miên Tích thâm nghĩ:

“Chắc là tà môn của lão đây!”.

Chàng vận công lực, sẵn sàng chờ đợi ...

Hồng Trần Cuồng Sanh bỗng quát lên một tiếng kinh thiên động địa, nhấc cao thân hình, cả người lẫn gậy đều bắn về phía Trầm Miên Tích.

Trận trường bỗng tỏa ngập ánh xanh, phủ kín cả thân hình Hồng Trần Cuồng Sanh cùng cây gậy, kèm theo tiếng kinh phong vi vu, bốn bên không khí chừng như bị luồng kinh lực hút mất, khiến người cảm thấy hô thở khó khăn.

Cát đá bốc dậy rào rào, cùng tuôn thẳng về hướng Trầm Miên Tích.

Trước thế công hung mãnh và liều lĩnh của đối phương, Trầm Miên Tích vội trầm khí cho đôi chân thụt xuống mặt đất hơn hai tấc, ngọn độc kiếm trên tay phải nhắm ngay vào thân hình Hồng Trần Cuồng Sanh đang xông tới quát ngược ra, tay trái đồng thời bồi tiếp một chưởng.

Sau một tiếng thét hãi hùng, Hồng Trần Cường Sanh như một con vù xoay tròn theo gió trốt, bị bắn lên cao rồi rơi tuốt xuống đáy vực sâu.

Trầm Miên Tích cũng hự lên một tiếng nặng nề, miệng phún ra một tia máu đỏ lôm.

Huyết Ma Phong Trần thấy thuận lợi đã đến, lướt người tới toan giết chàng.

Nhưng cùng lúc đó, trên khán đài bay vút xuống hai bóng người, chen lấy lối tiến của Huyết Ma Phong Trần.

Đảo đôi mắt giận dữ lên khắp hai người nọ, Huyết Ma Phong Trần nhận ra ngay Tuyền Long Chân Nhân của phái Điểm Thương, Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân. Lão quát lên căm phẫn:

- Hai lão trọc thú! mau đón chiêu!

Lồng trong tiếng quát, hai ống tay áo lão đã phất ra hai luồng tụ phong kinh mãnh, một tả vào hướng Tuyền Long Chân Nhân, một hữu quét tủa vào Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân.

Thấy hai ngọn kinh của Huyết Ma Phong Trần cực kỳ oai lực, Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân chỉ còn cách tháo lui sáu, bảy bước.

Huyết Ma Phong Trần như bóng đuổi hình, phóng theo bén gót, luồng tụ phong vừa hết đà, song chưởng đã hỏa tốc nhả ra hai đạo chưởng lực cuộn cuộn như sóng xô đổ vào khắp đại huyết trên người Đạo Hạnh Chân Nhân và Tuyền Long Chân Nhân.

Chân chưa kịp vững bước, thế công thứ hai của đối phương đã tiếp nối đổ tới, Đạo Hạnh Chân Nhân và Tuyền Long Chân Nhân còn đâu cơ hội xuất trả đòn, lại phải nhún bước tháo lui.

Và cứ thế, hai người đã dần dần lui đến bên mép vực sâu mà không biết.

Quần hùng trên khán đài đều thất sắc phập phồng, người nào cũng rời ghế đứng lên thấp thỏm.

Huyết Ma Phong Trần ngửa mặt buông chuỗi cười đắc thắng.

Cũng thời gian ấy, lúc Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân chen lối Huyết Ma Phong Trần, Mễ Lệ Hoa trên khán đài nhanh như một đường tên bật nỏ, lao xuống cạnh Trầm Miên Tích, móc vôi ra một lọ thuốc trị thương để lấy ra ba viên, nhét ngay vào miệng chàng, đồng thời nâng nhấc tay phải lên, ấn vào huyết Linh Đài nơi lưng Trầm Miên Tích, vận chuyển chân nguyên bản thân lên bàn tay và rót qua cơ thể chàng, để giúp chàng điều trị thương thế.

Trong khoảnh khắc, Trầm Miên Tích cảm thấy khí huyết trong châu thân đã dần dần lắng dịu trở xuống. Chàng mở mắt quay đầu lại mỉm cười:

- Đa tạ tiểu muội, ngu huynh đã khá hơn rồi!

Mễ Lệ Hoa chậm rãi rút tay trở lại, lau sơ mồ hôi đang lấm tẩm trên trán.

Vừa lúc đó, Trầm Miên Tích liếc mắt nhìn, chợt trông thấy Huyết Ma Phong Trần đang áp đảo Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân đến gần mép vực sâu, liền đứng phắt dậy, quát lên như sấm:

- Ác ma, ngừng tay!

Tiếng quát của chàng dường như lay chuyển đất trời.

Đồng thời kèm trong tiếng quát là một đường kinh phong kinh mãnh như mấy đỉnh sơn nhạc phủ chụp vào người Huyết Ma Phong Trần.

Đang buông chuỗi cười đắc thắng, Huyết Ma Phong Trần bỗng nghe tiếng quát và luồng gió phía sau lưng, lão xoay nhanh người và phóng chưởng đón đỡ.

“Ầm!”.

Một tiếng nổ long trời lở đất, khiến cát đá bay mù mịt lợp cả một khoảng không gian rộng lớn.

Huyết Ma Phong Trần nổi nóng xám mặt:

- Ranh con dám đánh lén bốn Giáo chủ!

Trầm Miên Tích cười lạt:

- Chớ khoác lác, hãy đỡ nè!

Tay chưởng đã lồng trong tiếng quát nhắc lên, một ngọn Hỏa Long Thần Công tuôn ra như chớp điện sao giăng.

Huyết Ma Phong Trần bỗng thấy khắp bốn bên châu thân như có từng đỉnh sơn nhạc phủ chụp xuống, lão nghiêng rằng đẩy ra một chiêu Xuyên Vân Tiêu trong Thập Tam Chưởng đón lại.

Hai luồng kinh lực tông chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Thừa khi cát đất bắn văng tủa mù mịt, Trầm Miên Tích lia nhanh ngọn độc kiếm từ trên cao quét xuống đầu đối phương.

Huyết Ma Phong Trần kể ra ứng biến tuyệt nhanh, cấp tốc thụp đầu xuống tránh ...

Nhưng liền đó, lão cảm thấy đỉnh đầu lạnh lạnh, một mảng tóc màu đỏ bị hốt khỏi da đầu, lả tả theo kiếm kinh bay loạn trong không khí.

Lão nổi giận đến đỏ ngầu cả hai mắt, ngón trở bàn tay phải vạch thành một vòng tròn, bổ vút đến đối phương.

Trầm Miên Tích vội xoay mình, tung nhanh một chỉ đối kích.

Thiên Long Chỉ của Trầm Miên Tích đập vào Thiết Kim Cang Chỉ của Huyết Ma Phong Trần vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Song phương cùng giật lùi về sau một bước ...

Vừa trụ vững cước bộ, đôi bàn tay của Huyết Ma Phong Trần liền nhích động ra phía trước, lập tức có hai luồng kinh phong tốc thẳng vào ngực đối phương.

Trầm Miên Tích cấp tốc dùng Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp vượt qua vòng khí kinh của Huyết Ma Phong Trần.

Thân hình thừa lúc còn đang lơ lửng nửa chừng, Trầm Miên Tích vội đạp chân quấy người, theo đà của luồng chưởng kinh đáp nhanh xuống đất, đồng thời xuất liền một ngọn Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng Huyết Ma Phong Trần ngang nhiên đứng yên một nơi chẳng tránh né, tay phải một chiêu Vân Tỏa Phong Sơn phong kín lấy thể công của Trầm Miên Tích, tay trái một chiêu Bạch Hổ Đảo Tâm chop vút vào lồng ngực chàng.

Trầm Miên Tích cấp tốc lạng người tránh né, thu tay, biến thể phản công.

Hai người quần nhau dữ dội đã hơn năm mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Bỗng nhiên Huyết Ma Phong Trần buông tiếng cười sắc lạnh, vụt hét to:

- Ranh con, ngày này sang năm chính là ngày giỗ kỵ của mi!

Lồng trong tiếng quát, như có tiếng sấm sét bay nhanh qua đột kích chàng trai.

Trầm Miên Tích lập tức tràn mình nhảy vọt ra phía sau hơn trượng.

Huyết Ma Phong Trần quát lên lạnh lãnh:

- Ranh con định chạy trốn đấy chăng?

Thân hình lão đã nhanh như làn chớp, vọt lao theo hướng chàng.

Trầm Miên Tích chớp động song chưởng quát to:

- Ma đầu, hôm nay cũng là ngày mi về châu âm phủ!

Lời chàng vừa dứt, một ngọn Phi Ưng Chưởng tủa ra như thác đổ.

Huyết Ma Phong Trần nhanh như cắt, tràn mình sang cạnh tránh thoát, tay tả chộp dứt vào khoảng không luôn mấy lượt, kinh lực tựa như sông nước trường giang cuộn cuộn xô lên đón lại.

Trầm Miên Tích lập tức ứng dụng ngay tuyệt học Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng do Ngân Hà Tiên Tử truyền thụ, một luồng kinh phong như thác cuộn mưa cuồng bay ra theo đà tay.

Đôi bên kinh lực tông mạnh vào nhau, phát ra một tiếng nổ ầm ầm như sấm động làm rung chuyển cả đất trời.

Quần hùng có mặt đều khiếp vía kinh hồn, bởi đã mục kích qua một trận quyết đấu ác liệt, mà từ trước đến nay họ chưa từng thấy trong vòm trời võ thuật. Và rồi thời gian tiếp nối là những tiếng gió ào ào, tiếng sấm nổ đi đùng đùng như đất trời đang cơn chấn động ngả nghiêng.

Song phương thi thố những tuyệt kỹ mà mình đã hấp thụ được để giành phần thắng.

Loáng mắt đã thêm trăm hiệp nữa, đôi bên vẫn bất phân thắng bại.

Càng đấu, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy nội lực của đối phương như suối nguồn tuôn ra mà không bao giờ cạn kiệt, còn phần lão thì nội lực càng lúc càng giảm sút, vầng trán lấm tấm mồ hôi, tỏ ra núng thế thấy rõ.

Lão đảo mắt nhìn quanh trận cuộc, thấy bọn thuộc hạ thì nhau chạy trốn, liền quay phắt người phóng rời trường đấu.

Trầm Miên Tích dễ dãi bỏ sống con mồi, chàng lập tức phi thân vọt theo, quát vang như sấm động:

- Chạy đi đâu?

Tay chàng theo đó nhấc lên, một ngọn Phi Ưng Chưởng như tám đỉnh Thái Sơn từ trên cao chụp xuống. Huyết Ma Phong Trần rống lên một tiếng hãi hùng, ngã chúi tới trước, gắng gượng lắm lão mới đứng dậy nổi.

Trầm Miên Tích vội lách người tiến đến sát cạnh, rít giọng:

- Ma đầu, mối huyết cừu của phụ thân ta và món nợ của sư phụ ta do chính mi gieo rắc. Hậu quả đó, luật trời bao giờ cũng công bằng. Chắc mi không quên hành động tàn bạo những ngày qua đối với người lành thiện, thủ đoạn lang độc phi thường, hôm nay ráng mà chịu đựng nỗi cực hình trước khi chết.

Lời chưa dứt, đôi tay chàng đã thoăn thoắt quơ động liên hồi, võ nhanh lên các huyết đạo khắp châu thân của Huyết Ma Phong Trần, cuối cùng ấn dí vào Khí Hải huyết của lão một chưởng.

Huyết Ma Phong Trần vụt cảm thấy bát mạch kỳ kinh khắp cơ thể không ngớt giao tiếp lẫn lộn, mất cả trật tự tuần hoàn, đã thế khí huyết nghịch chuyển, ba mươi sáu đại huyết khắp người bị chế cứng, trong các bắp thịt của thể xác như bị trăm ngàn con kiến cắn xé gặm bò, vừa nhức nhối lại vừa ngứa ngáy, một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cái đau nhức ấy, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy như có muôn vạn đao kiếm từng lúc đâm ngoáy vào da thịt, châm chọc vào não cân.

Mồ hôi như hạt đậu, theo các lỗ chân lông tháo tuôn cuộn cuộn ...

Sắc mặt lão càng lúc càng tái trông phát sợ, đôi mắt lại thò lơ ra ngoài, thần thái vốn đã đanh ác, giờ đây càng biến thành dữ dằn đáng khiếp hơn!

Huyết Ma Phong Trần đau đến đến kêu trời chẳng dứt.

Trầm Miên Tích mím chặt môi, đơn chưởng ấn lên người lão đến thêm mấy lượt.

Lập tức, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy trong cơ thể gia tăng thêm một sự dày vò khác lạ. Lão nghe như bao nhiêu khí huyết xáo trộn trong kinh mạch từ này giờ bỗng lỏng lẻo dữ dội và ngược luôn vào phổi liên miên chẳng dứt.

Ngực lão các nơi như bị dồn cứng và căng phồng đến mức độ không còn chỗ chứa, một sự bức bối, ngột ngạt hơn bao giờ, dày vò hành hạ khắp châu thân, thể xác.

Cái đau đớn ấy không còn ở da thịt mà thấm sâu vào từng đoạn xương gân, lồng tim dường tượng như sắp vỡ, ruột gan nghe như muốn đứt thành từng khúc ...

Đôi mắt lão lúc ấy cơ hồ như lợt cả ra ngoài, lão rên rỉ van xin:

- Mong thiếu hiệp ... mở lòng nhân đôi chút ... cho lão được chết mát thân.

Trầm Miên Tích thần sắc như phủ lên một lớp sương lạnh, thanh âm tựa từng mảnh băng xói lên da thịt người:

- Mi cố mà nhớ đến những hành động tàn bạo với những người thiện lương, thì hậu quả hôm nay mi phải chịu đựng, tất không đáng gì phải van rên.

Đứt lời, ngọn chưởng của chàng đã lập tức vung lên vỗ vào huyệt Linh Đài phía sau đỉnh ót của Huyết Ma Phong Trần.

Thế là, kể từ nay trong võ lâm cũng như thiên hạ không còn nữa cái tên ma đầu lang độc Huyết Ma Phong Trần.

Trầm Miên Tích nhanh chóng dùng thuốc và phương pháp trị thương của Phùng Chí Bảo để trị thương cho Thất Hoa Quân Tử, Trâm Hoa Mai, Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách.

Sau khi bốn người đã bình thường trở lại, Thất Hoa Quân Tử buông lời:

- Mễ Lệ Hoa, hôm nay là ngày đoàn tụ của con và Trầm đệ, sư phụ chấp thuận sự kết hôn giữa con và Trầm Miên Tích.

Mễ Lệ Hoa khẽ liếc nhìn Trầm Miên Tích và Trâm Hoa Mai, lắc đầu buồn bã:

- Muộn rồi sư phụ ạ! Bao lâu nay con đã nghiền ngẫm được một lối thoát ỉnh!

Nàng đắm đắm nhìn Trầm Miên Tích như để thu nhận lần cuối hình ảnh của chàng trai tuấn tú vào tâm khảm, vành môi thắm héo hắt đỉnh một nụ cười:

- Trầm huynh, kiếp này đành lỗi nợ, xin hẹn lại kiếp lai sinh, nguyện cầu anh cùng Hà cô nương một đời hạnh phúc!

Lời chưa trọn ý, Mễ Lệ Hoa tuổi bi thương đã cuộn cuộn thành giòng nước nở nghẹn ngào ...

Trầm Miên Tích đứng cạnh đấy nao nao cõi lòng, miệng muốn thốt nhưng ngại ngừng khó mở ...

Mễ Lệ Hoa bỗng mím môi lau nhanh nước mắt, lẩm bẩm một mình:

- Hồng nhan mấy kẻ chẳng long đong! Số phận hẩm hiu thôi đành phận!

Nàng lao bắn đến hướng bắc, nơi có thang dây bắc xuống chân núi Tuyền Mộ Sơn như một con người điên loạn.

Thất Hoa Quân Tử kinh hãi gào lên!

- Mễ Lệ Hoa, con định đi đâu?

Trầm Miên Tích lúc ấy mới bật thành tiếng khóc:

- Hoa muội, em ...

Như Mễ Lệ Hoa đầu không buồn quay lại, thoáng chốc đã mất dạng dưới thang dây.

Thất Hoa Quân Tử cùng Tuyết Sơn Chân Quân vội giở thuật khinh công lao theo Mễ Lệ Hoa.

Trầm Miên Tích sườn sườn thở dài, quay đầu nhìn mọi người còn lại trên cục diện ...

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ cũng như Đỗ Dĩ Lan, hai người đang dõi mắt nhìn theo hướng Mễ Lệ Hoa, sắc mặt đều lộ vẻ bùi ngùi thương cảm.

Nhưng tuyệt không thấy bóng dáng Trâm Hoa Mai nơi nào?

Trầm Miên Tích không khỏi rung động thẳm, vận mục lực nhìn quanh bốn hướng ...

Vẫn không thấy Trâm Hoa Mai đứng ở nơi nào, chợt bắt gặp trên khoảnh đất phía xa xa ai vội quẹt lên mây hàng chữ thảo:

“Trầm huynh đừng tìm em vô ích. Chúc anh cùng Mễ cô nương gắn chặt tựa keo sơn!”.

Trầm Miên Tích đọc xong liền tái mặt. Chàng sửng sờ đến lặng người một chỗ ...

Dõi mắt nhìn xa mút tận chân trời, ráng chiều nhuộm đỏ núi mây, từng đôi chim thung dung vỗ cánh gọi đàn, chàng thở dài thườn thượt, nặng nề nhấc bước chân cô lữ, mang theo một mối tình oằn oại trái ngang, thất thủ rời khỏi Tuyền Mộ Sơn đã chôn ghi thăm kịch máu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-ung-chuong>